NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

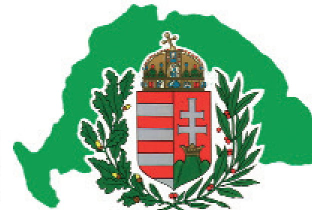
Megjelenik
minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

49. ÉVFOLYAM 2. SZÁM | 2010. FEBRUÁR | ÁRA: 340 Ft

Major Tibor:

FAJVÉDELMÜNK SZOLGÁLATÁBAN

Európa többszörösen ezeréves történetében átélt minden felforgató népvándorlást, remegett a félhold fenyegetésétől. Látott véres háborúkat és átkos széthúzást, de a lét és nemlét oly tragikus válaszútja elé nem került, mint a második világháború befejező szakaszában. Gazdaságilag meggyengült, politikai hatalmát elvesztette. *Nemcsak épsége lett oda, de biztonsága is.* A rövidlátásból kinyitott kapukon át egészen a kontinens szívéig férkőzött a bolsevizmus. A pánszlávizmus százados álmait soha nem remélt mértékben valóra váltotta az oroszosítás, mégpedig a maga istentelen változatában, amely könyörtelen vadsággal tört rá a kereszténységre és az európai kultúrára.

De strigulis que non sunt... parancsolta *Kálmán királyunk,* vagyis boszorkányokról, amelyek nincsenek, ne tétessék említés sem. A sötét középkor úgy látszik világosabb volt, mint az atomkor. Ha két csintalan diák horogkeresztet mázol a kölni zsinagóga falára, az antiszemitizmus. Annak a leghülyébb formája. De ha a zsidók az arab falvakban lemészárolják a csecsszopót is, az nem antiszemitizmus. Ha egymillió arabot kiűznek Jordánia pusztáira és ott évtizedekig tengetik őket napi 700 kalórián, az nem antiszemitizmus, noha az arabok a legtisztább szemiták. De két horogkeresztért az ENSZ világbotrányt rendez. Tizenegymillió magyarért kegyes határozatokban mossa a kezét.

A cionizmus kitermelte az arab országokban a zsidógyűlöletet. Ben Gurion annak idején az ott élő 175 000 arabot elnyomott kisebbségként kezelte. A cionizmus kifejlesztett egy soviniszta nacionalizmust, mégpedig azokban a zsidó körökben is, amelyek maguk nem cionisták. Ennek nyomán megsokszorozódtak azok a kutatások, amelyek a „zsidók sajátos tulajdonságaira" vonatkoznak és újból elterjedtek a „választott néppel" kapcsolatos zavaros elképzelések.

Nem minden káröröm nélkül ismerjük fel, hogy ma is baj van Izraelben. Bajok vannak, amelyeket az ígéret földje nem ígért előre, de nem is sejttetett a visszavándorolt őslakókkal, illetve az egykori, állítólagos őslakóknak mind a négy világrészből visszatért maradékaival. Az úgynevezett hírhedtté vált faji kérdés zűrzavarában, egyre élesebb problémáikban jelentkeznek a bajok.

Az európai vagy amerikai zsidóság – miközben bensőleg mindig külön népnek, sőt külön fajnak érezte magát – a szóban forgó országokban megelégedett vallása szerény fenntartásával, érvényesítésével, de egyébként mindig az illető befogadó néphez való tartozását hangoztatta. Büszkén franciának, angolnak, németnek vagy magyarnak vallotta magát, és hangos, mellet verdeső hazafiságában sokszor túl akart tenni az igazi német, francia vagy magyar hazafiakon is.

Így volt ez mindenütt, amióta a művelt Nyugat a politikai liberalizmus és az úgynevezett felvilágosodás alapelveit, a nagy francia forradalomnak ezeket a vezérlő vívmányait magáévá tette, és ezeket minden vonatkozásban, így a zsidósághoz való magatartásában is érvényesítette. Ez az állapot – a faji elzárkózás és elkülönülés helyett – a politikai és gazdasági érvényesülés korlátlan lehetőségeit, előnyeit éreztette, különösen a kapitalista liberalizmus formájában annak összes területén.

Izraelnek, mint államnak, amely Churchillék és Baruch Bernáték jóvoltából a népi összetartozás nevében és annak politikai, hatalmi érvényesítésével furakodott be a már évezredekkel korábban arabok által megszállt országok közé. *Ez a betelepülés csak a palesztinai arabság teljes, könyörtelen kegyetlenséggel végrehajtott kiűzésével valósulhatott meg.* Másfél millióra menő arab őslakót tettek földönfutóvá az egyeduralkodó világdemokrácia nevében, az *Egyesült Államok és Anglia csöndes, jóakaratú támogatása mellett.* Ezek a szegény áldozatok nem a kiválasztott nép hozzátartozói voltak, miattuk nem volt érdemes háborút üzenni, de az emberi jogok ilyen lábbal tiprása érdekében: igen, mint annak idején a németországi választottak érdekében a világháború felidézésével...

Kevesen tudják, hogy kényszerűségből vagy az őshaza iránti vonzódásból nemcsak az európai országok választottjai özönlöttek vissza a Jordán vize mellé. Váratlanul és hívatlanul addig az észak-afrikai arab országokban tengődő keleti zsidóság százezrei is betódultak Izraelbe az új haza határain át, az elhagyott jobb és szerencsésebb megélhetést remélve.

Valami nincs itt rendben. A szovjetorosz bolsevista tisztogatás jeligéje alatt az éhhalálra ítélt 7 millió ukránt, a sztálini zsarnokság idején az újabb orosz, ukrán, balti milliókat elhallgatják azok, akik két horogkeresztért antiszemitának ordítják az egész világot. Mit akarnak ezek? Több jóvátételt, több hatalmat. Több kiválasztottságot és több előjogot. Még többet és többet. *Valóban igaz egy amerikai újságíró 1955-ben megjelent cikke, amely megjósolta a keleti és nyugati világ zsidó diktatúráját, amely pedig a demokráciának nem használ napjainkban sem, ha az egyensúlyt bármely oldalról felborítják.*

Ha mindig csak az ismeretlen számú zsidók elgázosításáról beszélnek és más népek szenvedéséről, nagyobb véráldozatáról nem, akkor a homo sapiens egyszer csak mégis gondolkodni kezd. Miért a kivételezés? Miért a választottság?

Bármelyik sajátkezű Horthy-fogalmazványt olvassuk el – kivéve a földkérdésben és a zsidókérdésben elfoglalt álláspontját – szinte valamennyivel tökéletesen egyetértünk. Nem az ő mulasztása, hogy amikor már sikerült a sírgödörből kikapaszkodnunk, amikor már érződött a második világháború távoli rengése, a társadalmi reformokat elnyelték az ország védelmi költségeibe ölt százmillió pengők. A kormányzó volt az első államférfi, aki megsemmisítette Európában a bolsevizmust. Ugyanő volt az, aki már terjedelmes írásában 1932-ben sürgette az egyes országok uralkodóinál a kultúrnépek időben történő összefogását a fenyegető bolsevizmus ellen.

„Azért bátorkodom megragadni a szovjet kérdés megoldásának a kezdeményezését – olvasható Horthy kormányzó felhívásában – mert meggyőződésem, hogy amennyiben a kommunizmusnak módjában áll nyugaton föltartóztatás nélkül tovább működni, akkor ez az emberiség bukását jelentené."

„Sötét homályban úszik a jövő" – írta valamikor a költő, és ez a sor soha nem volt annyira igaz és időszerű, mint 2010 hajnalán. Ha tehát valaki a háttérben mozgató titkos erőket és a nyíltan látható bomlási jelenségeket figyeli, „a jövő sötét homályából" is arra következtethet, hogy *2010* ▶

Rudyard Kipling:

AZ ÖTÖDIK FOLYÓ

Midőn az Édenkert alól
A négy folyóvíz szétfutott,
A négy folyó ajándékul
Erős négy embernek jutott.

Ódon legenda írja, hogy
Osztás után, felhők alatt
Sötét arccal jött Izrael,
Mert néki folyó nem maradt.

Szólott ekkor az égi úr:
Nézd, ott egy sárga porverem,
Szórj egy marék port szerteszét,
Nyomában új folyó terem,
Erősebb, mint a többi négy
S titokban árad százfelé
És titka mindörökkön át
Tied leszen és népedé.

Szólott az Úr s lőn Izrael.
És mélyen lenn, a föld alól
Feltört a hűvös, titkos ér,
Mely elcsitít dúló hadat,
Megingat büszke irónokat
S a népnek súlyos lánca lesz...
Az új folyó életre kelt:
A pénz átkos folyója ez.

És Izrael letéve most
A koronát s a jogarat,
Görnyedten ül a partokon,
Ahol a víz süllyed, dagad,
Majd mélybe zúgva eltűnik
S helyét mi sem árulja el...
Hogy mért van ez, nem tudja más,
Csak Izrael.

Az ötödik, a nagy, csodás
Folyó komor gazdája ő.
Dörgését hallja messziről
S dalától lázas vére fő.
Előre tudja: „Esni fog."
A messze dél, a puszta szag
Bizton megsúgja néki, hogy
Minő források szárazak.
Előre tudja: „Nőni fog."
Megérzi benne száz ideg,
Hogy mérföldekre északon
Olvadnak tömbös jéghegyek.
Megérez induló szelet
És várja már eső ha ver,
Jól tudja, mit hoz mindegyik
És Izraelnek népe nyer.

Hatalmas, ámbár kardja nincs,
Uralkodik, de tróntalan.
Csak puszta vendég mindenütt
És járja útját untalan.
Nincs föld, hol ő volna király,
De az utolsó nagy folyó
Csak néki őrzi titkait,
Míg él a korhadt földgolyó.

Kezdetben volt a tett
S ez így rendeltetett.

(Ford.: K. S.)

▶ *éppen úgy a gyávaság, a meghátrálás esztendeje lesz, mint volt bármelyik eddig eltelt esztendő*, amely a maga módja szerint a gyilkolás, rablás, „forradalmi" tömegmészárlás jeleiben mutatja meg a népeknek, hogy mit jelent a demokratikusnak nevezett, de lényegében titkos erők által kormányzott „szabad világ" gyávasága, puhasága és erkölcstelensége, a világhódítók igazi uralma.

A magyar mécses őrzője, Marschalkó Lajos immár több, mint négy évtizede halott. A müncheni sírját belepte a hó. Életét, munkásságát nem írták meg, s ha nem vigyázunk, a halála utáni földi sorsa hasonló lesz a többi magyar prófétáéhoz, akiket elfelejtettek és akiknek még a nevét sem szabad egy „felszabadult" országban leírni. Istóczy, Verhovay, Bartha Miklós, Milotay István, Kolosváry-Borcsa Mihály, Hubay Kálmán neve még ma is tabu, s a velük szembenálló értelmiségi társaság még a haláluk után is ássa sírjukat. Mélyre, minél mélyebbre kell ásniuk, nehogy valaki egyszer előkaparja írásaikat az idők mélyéből és úgy lássa meg a világot s az egykori és mai életet, ahogyan azt a nagy magyar váteszek megírták.

Ezek az emberek voltak azok, akik rádöbbentek a zsidó-magyar ellentétes kettősség végzetes szerencsétlenségére és nemcsak a magyarságot, de magát a zsidóságot is figyelmeztették arra a viharra, amit az a kényszerű házasság egykor okozni fog. A vihar elmúlt és annak végső vesztese a magyarság maradt. A zsidóság felépítette a maga új hazáját, önmagára talált. Sikerül-e vagy nem a körülötte zúgó arab tengerben a salamoni álmokat megvalósítani – ez a jövő titka maradt.

Izrael föltámadt, Magyarország pedig 46 éven át – nyugati segítséggel – moszkvai zsoldossá süllyedt. A vándorlások egyik csoportjának volt íródeákja Marschalkó Lajos. Pontosan úgy, mint az előtte járó Bartha Miklósok, Verhovay Gyulák és Milotay Istvánok. Olyan magyarok voltak, akik legalább annyira szerették fajtájukat, mint a cionizmus megalkotója: Herzl Tivadar. Ők csak dermedt szemekkel nézték a Galíciából Magyarországra beözönlő zsidóság roppant térhódítását, mind gazdasági, mind szellemi síkon. Harcukban elbuktak és nevüket, írásaikat, munkáikat nem az idők pora, hanem az erőszakos feledtetés hamuja takarta el a világ elől.

A nagy elődök utolsója Marschalkó Lajos volt, aki mint a magyar publicisztika szabad és független farkasa keringett mind a haza, mind az emigráció ködös nádasai körül... Amíg élt – támadták. Amikor meghalt – agyonhallgatták, agyonhallgatják... A felekezeti és faji megbékélés jegyében megemlékeznek minden harmadosztályú baloldali zsidó íróról, de azokról, akik életük munkásságát tették fel a magyarságra, hallgatnak, mint a sír. Milyen az a hazai jobboldali politizálás, amely ma is „antiszemita" veszélyről szónokol. Nemcsak az Isten, de az Élet malmai is lassan őrölnek, s vannak még magyarok, akik megállnak Marschalkó sírja előtt és leteszik annak kövére a megemlékezés koszorúit.

A Horthy-rendszer kultúrpolitikáját is támadások érték. E bírálatokat nem tekinthetjük tárgyilagos véleményeknek. A Horthy-korszakban az ország szellemi élete méltó volt Európa bármelyik más országához és sem akkor, sem ma nem kell szégyenkeznünk miatta. A „Horthy fasizmus" a Moszkvából hazavándorolt zsidókommunista értelmiségiek agyából röppent világgá. A megbélyegző kifejezés a Szabad Nép főszerkesztője Révai József, továbbá Gábor Andor, Illés Béla és a többi úgyszólván kivétel nélkül zsidó származású írónak az agyából pattant ki. Ők írták át az uralmukat megelőző kor történetét és ők süllyesztették el azokat az írókat, akiket nem találtak méltónak, hogy műveik helyet foglaljanak a könyvtárak magányos olvasóinak asztalán.

Így küldték könyvmáglyára Herczeg Ferenc, Bibó Lajos, Sinka István, Erdélyi József, Madách Imre és Katona József írásait. Az ember tragédiáját évekig nem játszhatták, a Bánk bánból kihagyták Tiborc híres monológját, nehogy a néző párhuzamot vonjon az egykori és az új zsarnokság között és megállapítsa, hogy mindenféle zsarnokság és elnyomás egyforma – bárhonnan jöjjön is az.

Magyarország a liberalizmus ópiumos mámorában kénytelen volt befogadni a nagyobbrészt ismeretlen számú zsidó kisebbséget. Ez a kisebbség egyetlen évszázad alatt elérte, hogy 6%-os arányszámával a nemzeti vagyon 19%-át, a nemzeti jövedelem 30%-át birtokolja. Hatvan gazdag zsidó családot bárósított Ferenc József és közel félezer zsidó kapta meg a magyar nemességet. Istóczy Győző, Verhovay Gyula már 1882-ben rámutattak arra, hogy „meghódított" ország lettünk.

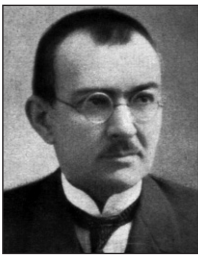
Minden magyarnak azt kellett volna hinnie, hogy ez az idegen kisebbség, amely olyan kedvezményekben, előnyökben, kiváltságokban részesült, mint sehol a világon, 100%-ig vállalja a befogadó magyar nemzet jó vagy rossz sorsát. Ha vele kell halnia, vele hal, ha vele tud élni, vele él.

Kun-Kohn Béla magyarság fölötti zsidó diktatúrája, Chorin Ferenc kapitalizmusa és a Rákosi-Rosenfeld diktatúrájának idegen csőcseléke által gyakorolt uralom más és más képet mutatott. De hát a jámbor magyar hajlandó volt elhinni, hogy – legalábbis az utóbbit – indokolttá tette Adolf Eichmann tevékenysége és a sokat emlegetett és ma is titokzatos Auschwitz.

Ha valami valamikor Istóczy Győzőtől és Verhovay Gyulától egészen Gömbös Gyuláig és Szálasi Ferencig igazolta a magyar nemzeti jobboldal állásfoglalását, akkor az semmi más, mint az a „budapesti ünnepség", ahol Sós Endre szavaival élve a következő történt: „Dicsőség övezte a Szovjetuniót, hogy megmenekült 250 000 idegen és rabszolga lett a hazát adó nép! Dicsőség a Szovjetuniónak, hogy meggyaláztak legalább 400 000 magyar nőt, meggyilkoltak félmillió magyart, ellopták a trianoni határokon belül tízmillió magyarság szabadságát, vagyonát, földjét, országát! A nagy omlásban, a nagy történelmi és európai tragédiában, csak egy a fontos: a budapesti gettó megmenekült. Ki csodálkozhatik tehát azon, hogy dr. Fisch Henrik a Dohány utcai zsinagóga főrabbija, a magyar halál napján lángoló vallomást tesz a bolsevista szovjet hóhérok mellett." „Veletek akarunk menni – mondotta –, küzdeni akarunk minden elnyomás ellen. Megmentett életünkkel mi is építői akarunk lenni a kornak, amelyben nincs már felszabadulás senki számára, mert nincs többé elnyomás a földön."

A magyar újságíró kezében megállna a toll, ha nem tudná kellően méltatni a zsidó felszabadítás ünnepének a történetét. Igen, ők azok, akik felszabadultak, amikor a befogadó nemzet rab lett általuk, akik kiszolgálták a szovjet hódítást, a muszka szuronyt, akik ott élvezték a napfényt Kun-Kohn Béla vérgyilkos, terrorista brigádjában éppúgy, mint Rákosi-Rosenfeld Mátyás NKVD-s, ÁVH-s bandájában.

Ha semmi más ezen a kerek világon, a budapesti zsidóság nemzetgyalázó és a szovjet dicséretét zengő felszabadítási ünnepe örökre bizonyítja a nemzeti jobboldal, az Istóczyak, Gömbös Gyulák, Milotay Istvánok, Szálasi Ferencek igazságát, azt, hogy a magyar szocializmust, a nemzeti Magyarországot nem lehet építeni, amíg az országhódítók, a Chorin-kapitalizmus és Rákosi Mátyás utódai, az eltorzított „szocializmus" igazi hatalmasai a magyar elnyomottak fölött uralkodnak.

Kiss Sándor:

FAJUNK VÉDELMÉRŐL (1917)

Pusztul, enyészik a faj, ha a hozzátartozó fajvérek megfogynak, gazdaságilag, erkölcsileg lezüllenek: ha a faj más népfaj igájába kerül, ha a fajiság összekuszálódik, átszövődik idegen vonásokkal, amelyek ellenkeznek a faj múltjával, életfeltételeivel, intézményeivel, hivatásával. Az ókori görög és latin fajnak ilyen belső bomlás, szerves rothadás okozta bukását. De megsemmisülhet egy népfaj életerős szerveződés mellett is, pusztán a lebírhatatlan történeti tényezők kedvezőtlen fejlődése folytán. Erre példa a karthagói punok, az itáliai keleti gótok, a mexikói aztékok, a perui inkák pusztulása. Az ilyen végzetes bukás ellen nincs oltalom, de a szerves bomlásnak elébe vághat a faj öntudatos, elszánt élniakarása. Azt, hogy fajunkra mit mér a világháború, ma még nem tudhatjuk, de az bizonyos, hogy néhány évtized óta magyar fajunk, világháború nélkül is, a szerves bomlás tüneteit mutatja. Semmit nem cáfol ebből az állításból az, hogy e fajrothadásról véreink 99%-a ma sem tud. A tüdővészes is többnyire a kór utolsó szakaszában van már, amikor ráeszmél betegségére. De a baj természetéhez alkalmazott életmód, a rendszeres védelmi berendezkedés még a tüdővészest is megmentheti; remélnünk kell, hogy mi is feltartóztathatjuk a fajpusztulás folyamatát, ha a tizenkettedik órában ráeszmélünk a bajra és meghatározzuk a fajvédelem célszerű módszerét. Efféle vizsgálatokra az árja népeknek nincs szükségük, mert minden árja népnek fajiságába oltott ősi ösztöne, hogy a faji létküzdelemben mindenkor felismeri és helyén alkalmazza a legcélszerűbb és leghatásosabb fajvédelmi rendszabályokat. A turáni népeknél ez nincs így. Ezeknél a fajiságnak nem eleme az a törekvés, hogy mint faj fennmaradjanak. Ezért pusztultak el aránylag könnyen, végzetes hatású történeti hatalmak beavatkozása nélkül is, csupán *faji tunyaságból,* a történelem eddig szerepelt turáni népei: a sumer, hun, avar, tatár, török; most, úgy látszik, rajtunk a sor. A turáni fajok, köztük mi és a törökök a többi fajjal vívott békés létküzdelemben a rövidebbet húzták. A véres csatákban megállták a helyüket, de az idegen fajokkal folytatott békés érintkezés vagy együttélés feltételei között pusztulás volt a részük. Saját leigázott nem turáni alattvalóik mindegyiket túlélték és túl fogják élni. Így járt a tatár és a bolgár a szlávokkal, a török és a magyar a maga nemzetiségeivel. Nagy, leigázott tömegeket beolvasztani egyik sem tudott, beolvadni másokba azonban igen. Nálunk a turáni faji tunyaság gyümölcse a nemzetiségi kérdés és a zsidókérdés. Mind a kettő abból a folytonos térvesztésből fakad, ami osztályrészünkké lett a többi fajjal folytatott együttélésben. Itt az ideje – ha már tunya faji ösztönünk nem vezetett rá, miként kell célszerűen folytatni a fajvédelmet –, hogy értelmes vizsgálódás alá vonjuk, tudatosan tanulmányozzuk azt a kérdést, hogy hogyan lehetne ennyi szerves belső veszély közepette fajunkat és fajiságunk értékes elemeit megmenteni. Azonban a fajvédelmet nemzetiségi vagy zsidó vonatkozásban vizsgálni két különböző dolog. Bár vannak a kétféle irányú fajvédelemnek közös elvei is, együtt mégsem tárgyalhatók. Ezúttal a fajvédelem módszertanát a zsidóság leigázó térfoglalásával szemben akarjuk tanulmányozni.

A magyar faj és fajiság védelméről a zsidóság felülkerekedésével szemben egészen a legutóbbi időkig nálunk szó sem esett. Ebben nemcsak a mi turáni *faji tunyaságunk a bűnös, részes abban a zsidó élelmesség is.* Mi nem vagyunk kifejezetten alkalmasak a faji életjelenségek meglátására, a faji különbségek értékelésére, az érdekek elhatárolására: ahhoz izgékonyabb faji ösztön vagy ennek híján mélyebben elemző elmeél kívánatos, mint fajunk átlagának osztályrésze. A faji különbségek értékelésében nem sokkal vagyunk előbb, mint Észak-Afrika vagy Szudán bennszülöttei. A ruhában, feltűnő szokásban adódó különbséget még észrevesszük, de már a lelki alkat, az érdek vagy a törekvés lehet akármilyen eltérő a mienktől, nem látunk belőle semmit, mert a benső és feltétlen igazságok, a lélektani mozzanatok megragadására nincs érzékünk. Ezért értekeznek egészen művelt fajvéreink beolvadt zsidókról, már nem zsidó zsidókról. Aki értékelni és ítélni tud, keresve se találhatna gorombább példákat az elvonó- és ítélőképesség hiányára, mint ezek a hallatlanul léha megállapítások, amelyek komoly formájukban sem egyebek üres fecsegéseknél. Az ilyen megérzőknek az ítélkezése nem alaposabb a parasztnál, akinek a levegő *semmi,* mert nem látható és nem fogható. Ha mégis akadt közülünk egy-kettő, aki meglátta a fától az erdőt, és ráeszmélt fajunk egyre tökéletesebb leigázására a zsidóság által, észrevételeit aligha tehette szóvá nyilvánosan. A napisajtó és a nyilvánosság többi szerve jóelőre zsidó kézbe és zsidó befolyás alá került, s ezeknek finom szimatú cenzúrája elnyomott minden szabad véleménynyilvánítást. De a *zsidócenzúrán* kívül volt még egy más, nem kevésbé hatalmas gátlóerő, ami a zsidóellenes eszmék nyilvánosságra jutását kiszorította a köztudatból: az egész nyilvános életünkbe mesteri módon beépített *közmegvetés.* „A zsidóság fényesen felépített fajvédelmi rendszerében axiómaszerűen érvényessé tette a köztudatban a következő tételeket: az, aki a zsidóságot akár – bármilyen csekély – korholó bírálatban is részesíti, antiszemita. Az antiszemitizmus pedig bárgyúságból ered. Vagy, amint „kiváló" elmélkedőnk és tárcafilozófusunk, Ignotus Pál szokta idézni: az antiszemitizmus a bárgyú ember szocializmusa. Efféle kijelentéseket az elmúlt húsz esztendő alatt annyira kézenfekvő igazságokká sikerült emelni, hogy ma már szinte az erkölcsi törvények erejével bírnak." A zsidóbírálat üldözését és megvetését a zsidó sajtó oly tökéletesen bevéste a magyar közlélekbe, hogy ezzel terror alatt tarthatják még a legképzettebb és legbátrabb társadalomkutatót is. Nincs, illetve a legutóbbi hetekig nem volt ember, aki e kérdésben szabadon mert volna nyilatkozni. Ha mégis a körülmények kiszorítottak valakiből egy-két nyilvánosságra szánt megjegyzést, szokás volt azt undok hízelgéssel, szolgalelkű kimagyarázásokkal és meghunyászkodó bocsánatkérésekkel köríteni, hogy a fanyar igazság ízét veszítse. Soha ennél utálatosabb és nevetségesebb ellentét nem volt, mint egyfelől az igazság és másfelől az igazságnak ez a csúszómászó, hízelgő szépítgetése között, mégpedig a szabadgondolat, a szabadszólás, sőt, a brutális őszinteség korszakában. Az édeskedő és bocsánatkérő igazságkutatásnak példája Ágoston Péter könyve: *A zsidók útja.* Annyi érdeme mégis van, s ezért bizonyos bátorság mégsem tagadható meg tőle, ti. az, hogy megtörte a jeget. Ez a könyv ugyan sohasem csinált volna *zsidókérdést,* ha a zsidóság őrszemei izgatottságukban el nem siettetik a dolgot a Huszadik Században rendezett ankéttel. Nyilvánvaló ugyanis, hogy semmiféle rendellenesség nem válik *kérdéssé* addig, amíg az emberek rá nem eszmélnek, firtatni nem kezdik. Azt pedig jó lélekkel elmondhatjuk, hogy magyar fajvéreinknek szinte egyetemes többsége, leszámítva némely kiváltságos látóelmét, mit sem tudott a zsidókérdésről, sőt rá sem hederített volna, még Ágoston Péter könyve nyomán sem. De annak, aki retteg és izgatottan vár valami balfordulat bekövetkezésére, aligha sikerül megőriznie a módszeres nyugalmat, kivált, ha még túl ingerlékeny, ideges is a helyzet feszültségéhez képest. Márpedig a zsidóság okos és ideges faj, legkivált azok a közszereplők, akik a budapesti sajtóközpontokból felülmúlhatatlan bölcsességgel és egyetértéssel kormányozzák fajuk érvényesülési harcát. Ők sokat látnak és mindent értékelnek. Látták az egyik oldalon a fajvéreik által hallatlan vakmerőséggel egymásra torlasztott háborús visszaéléseket, a zsidóság szédületes hatalmi és vagyoni gyarapodását, másrészről a fajmagyarság zömének óriási lezüllését. Mert ők jól tudják, hogy a parasztság temérdek vagyonosodása csak kitűnő hazugság, aminek hirdetésével a fajmagyarság testébe éket verhetnek, mert valójában a magyarság óriási átlagának a szenvedés, nyomor és kifosztatás az osztályrésze, még a ráhazudott parasztjólét mellett is. Ők a maguk különös faji érzékenységében teljes képtelenségnek vélték, hogy annyi kiáltó ellentét, annyira fajilag igazodó jólét- és helyzetkülönbség fel ne nyissa a szemét és fel ne keltse a kizsákmányolt fajnak a gyűlöletét a kiszipolyozóval szemben. Ők, éppen mert okosak és töprengők, évek óta rettegnek a megtorlás rémétől, a népharag kitörésétől. Ebben alighanem megerősíthette őket néhány újságba szánt olyan zsidóellenes közlemény, amelyet a szerkesztőségi kosárba kellett riadtan beleásniuk. Ezen aggodalmas, feszült várakozásban megjelenik Ágoston Péter magában véve csupa ártatlan gondolattal teli könyve. Elképzelhető, hogy épp a leginkább fajhű őrszemeknek még a szívük verése is megállt az „antiszemitizmus" ezen első közéleti felbukkanására, mert a rettegő minden gyanús tünetben végveszedelmet vél. Akinek a *fekete kéz* beígérte a látogatást, az minden nesznek utána fürkész, minden látogatót jól körül szeret nézni, szóval világosságot akar. Tökéletesen ez a hangulat tölthette el Jászi Oszkárékat, amikor Ágoston könyvétől elrémülve egyszerre világosságot akartak gyújtani a *zsidókérdésben,* hogy mi van már, hogy van már, nem jön-e már a pogrom? És ezzel a komikus kapkodással megcsinálták a zsidókérdést, ami eddig csak az ő meghitt társalgásukban létezett, azóta pedig a mi tunya fajtánkban is mind szélesebb körben parázslik. Látszik, hogy az idők követelménye. Biztosíthatjuk a zsidóságot, hogy a világháború sajgó tanulságai után a zsidókérdés nálunk sem fog többé elaludni és e téren a művelt külföld nyomdokaira lépünk. És ebben van számunkra megadva a zsidókérdés módszertanának legelső utasítása: ***a zsidókérdést nem szabad elaludni hagyni, félre kell tenni minden mesterségesen keltett szégyenérzést.*** Ez nemcsak a pusztulás lejtőjére került magyar fajunknak az érdeke, hanem a tiszta, pártatlan tudományosságnak is. A zsidóságnak magyarországi csendes uralomra jutásában és a magyar faj mindenoldalú fokozatos leigázásában egy olyan páratlanul érdekes fajbiológiai folyamatnak lehetünk tanúi, amihez hasonlót ritkán nyújt a történelem és az élettudomány. Képtelenség volna, hogy ma a természettudományos vizsgálódás napjaiban ne érdekelné a művelt gondolkodókat: milyen feltételek között, milyen eszközökkel sikerül egy jövevényfajnak igájába hajtania egy önmagában szilárdnak látszó módon megálló népet. A tudományt még egy rovarfaj kipusztulása is érdekli, akkor hogyne érdekelné egy intézményben gazdag népfaj csendes leteperése a vértelen létküzdelem keretei között egy látszólag szervezetlen, élősködő népfaj által. A történelmi, társadalmi, gazdasági, élettani, lélektani és erkölcstani tanulmányoknak micsoda beláthatatlan terjedelmű töretlen talajára lehet bukkanni ebben a nagyszerű folyamatban! Hány tudós elme vénülhet meg addig, amíg a zsidó és a magyar faj érvényesülési harcának tudománya minden vonatkozásában ki lesz művelve. Hiszen eddig egyetlen komoly tanulmány sem foglalkozott még ezzel a kérdéssel, hol van még az okok, célok, védelmi és támadó eszközök, a kilátások stb., stb. megvitatása. A faji létküzdelem tünetei szétszórva hevernek, jelenségeibe lépten-nyomon belebotlunk, kérlelhetetlen következményei húsunkba vágnak, mégsem volna érdekes a kérdés? Ha van kutatója az iparosodás kérdésének, a városba zsúfolódás, a lakásnyomor, az eladósodás gondjainak, akkor kell, hogy legyen tudós kutatója az elzsidósodás folyamatának is. Ezt a vállalkozást nem lehet megindítani bátor nekigyürkőzés nélkül, el kell készülni a zsidóérdek képviselőinek „feszítsd meg" ordítására is. A tömeg, kivált ha valamely irányban már előzetesen sugalmaztak neki valamit, akkor még a saját megváltóival szemben is ellenállóvá tud válni: ez lélektani törvény. A zsidóelnyomásról, a fajvédelemről nyíltan és folytonosan kell beszélni, a közélet minden tanulságát fel kell dolgozni tudományosan és e feldolgozott tanulságokhoz kell igazodnunk a fajvédelemben. Különben fajiságunk lezüllik, fajunk igába kerül, mielőtt észrevennénk.

A zsidóságnál öntudatosabb faj nincs a föld kerekségén. Teher alatt nő a pálma – tartja a régi közmondás. Az évezredes elnyomatás küzdelmei során a zsidóságnak mindig a boldogulás feltételeit kellett kutatnia, ezért szerzett oly emberfeletti érzéket és leleményt a faji és egyéni érvényesülés eszközeinek felismerésében és felhasználásában. Csakis ebbeli kiválósága miatt érhette el, hogy élősködő életmódja ellenére is rokonszenvesen tudott elhelyezkedni az általa kiszipolyozott társadalomban. De a zsidóság azt is érzi, hogy a milliók nyomorából és verejtékéből virágzó jóléte csak akkor tartható fenn, ha a szellemi irányítást a kiuzsorázott társadalomban a kezében tartja. A szellemi vezetésnek, sőt leigázásnak mély lélektani megfontolással sem lehetne tökéletesebb módszerét megállapítani, mint amit a zsidóság *ösztönösen* alkalmaz. Az emberek végtelenül befolyásolhatók. A sugallatra, a vágyak és érzelmek felkeltésére épülő befolyásolás végső fokon azon a lélektani törvényen nyugszik, hogy az ember figyelme csak egy dolgot tud egyszerre megragadni. Amíg e figyelem valamely tárgyhoz, képzethez vagy eszméhez kötődik, addig más benyomásoknak a sugallt tárgytól, képzettől, eszmétől független elemei a gondolkodásunk vagy a cselekvésünk számára hozzáférhetetlen. A figyelmet a legkönnyebben az a képzet, eszme, tárgy ragadja meg, ami érdekes, erős hangulatú. Az, aki érdekes, erős hangulatú képzetet, benyomást tud beültetni a tudatomba, könnyen le tudja kötni a figyelmemet addig, amíg a rám ható benyomás a tudatomban van. Amíg a beültetett gondolatot, benyomást a figyelmem rögzíti, addig minden másnemű lelki aktivitás, gondolkodás, érzés, akarat ki lesz zárva a tudatomból. Az a pedagógus, aki a gyerekeknek ▶

▶ mindig érdekeset tud mutatni vagy mondani, már ezzel is tökéletesen fegyelmez. Azt, hogy a lekötött figyelem milyen erősen gátolja az önálló lelki aktivitást, jól ismerik a zsebmetszők is. Ismeretes, hogy az ügyes zsebtolvaj érdekfeszítő vitával, vagy beszéddel tereli a figyelmet, amíg a tárcát elemeli. Van rá eset, hogy ketten dolgoznak. Az egyik valamilyen botrányos jelenetet rögtönöz a járókelők között, ezzel magára tereli a figyelmet, amíg a másik elvégzi az aratást, mert a figyelme senkinek sem osztható kétfelé. Hasonlóképpen van a milliók kifosztásával is. Egy kicsiny, a *tömegtől sokban elütő* csoportnak sohasem sikerülne milliók kárára, igazságtalan jólétre és hatalomra vergődnie, ha időközben a milliók saját ügyeikkel és érdekükkel is törődhetnének. Az utolsó évtizedek alatt a magyarság a zsidósággal szemben olyan gazdasági, szellemi és erkölcsi függőségbe és alsóbb szintű létezésbe jutott, hogy azt feltétlenül észre kellett volna vennie, ha időközben ideje lesz arra, hogy saját helyzetére gondoljon. A zsidó sajtó éppen ebben a tekintetben végzett mesteri munkát, amennyiben ezt az *észheztérést* megakadályozta. Ezt pedig azáltal érte el, hogy ragyogó tervszerűséggel minduntalan új *uszító eszméket* ültetett bele a bárgyú köztudatba, és gondoskodott arról is, hogy az egyik *uszító eszme* legott nyomon kövesse a másikat, ha a korábbi uszító eszme érdekessége ellanyhul. A zsidó célja az, hogy a tömegnek sohase legyen ideje önállóan gondolkodni. A hipnotikus sugalmazás egyik fő kelléke az, hogy a hipnotizáló oly gyors egymásutánban keltse fel a sugalmazott képzeteket, hogy a hipnotizált személynek ne legyen *elég ideje* arra, hogy e képzetekhez a maga képzettársításait is hozzáfűzhesse, mert ez esetben kiszabadul a hipnotizáló befolyása alól és elvész az a hatás, ami a sikeres *igézetnek* az alapja. Nos, ugyanígy kell eljárnia annak, aki a *tömeget* akarja befolyásolni és tetszése szerint kormányozni. Minden pillanatban meg kell ragadni a tömeg figyelmét egy olyan képzet, eszme „elordításával", ami tőlünk származik; mihelyt ennek hatása gyengül, azonnal más eszmét kell a tömeg közé lökni, hogy attól bóduljon el, de arra sohasem szabad időt engedni, hogy a tömeg izgató eszmék nélkül szűkölködjön, mert akkor elmélyed saját helyzetének a vizsgálatában, szóhoz jutnak a töprengők, akik a tömeg nyomorúságának a firtatásával magukhoz ragadják a közfigyelmet. A magyar újságfaló közönséget valóságos baromi függésben tudja tartani a kénye-kedve szerint eljáró zsidósajtó. Ezt pedig az *uszító eszmék* művészi kezelésével éri el. Ezek segítségével a zsidóság saját elhatározása szerint tudja irányítani az *egész magyar közéletet.* Az *uszító eszméket* mindig oly talpraesetten löki a tömeg közé, hogy valóságos indulatviharok kavarognak körülöttük és a magyar társadalmat az állandó izgatottság állapotában tartják. Amire az egyik *uszító eszme* lejárja magát, addigra már ott a nyomában a másik, körülötte az érveikkel és ellenérveikkel egymásra fenekedő pártokkal. *Az utóbbi évtizedek végeszakadatlan uszításai már oly mélyen beültették a magyar közéletbe az állandó izgalmi állapotot, hogy egyeseknek, csakúgy mint a tömegnek, már szinte beteges szokásává, szükségletévé vált folytonosan handabandázni, üvöltözni és acsarkodni valamilyen eszme miatt, amit persze módszeres pontossággal szállít a zsidósajtó számukra. Csakis így lehet megérteni közéletünknek az elképesztő szélsőségek között zajló hánykolódását, hullámzását, amiben a legkiválóbb politikusoktól le a napszámosig mindenki osztozik. Mindnyájan függvényévé lettünk a zsidósajtónak, közülünk is azok a legjobban, akik azt hiszik, hogy ő utánuk igazodik a sajtó. Az utóbbi évtizedeknek a magyar története alig egyéb, mint azoknak az uszító eszméknek a története, amelyekkel a zsidósajtó csak azért fűtötte állandóan a köztudatot, hogy a társadalom figyelmét elterelje a zsidóság térfoglalásától. Ezt a céltudatos uszítást szolgálták az utóbbi évtizedek végeszakadatlan obstrukciói vagy egyéb politikai akciói az önálló vámterület, az önálló nemzeti bank, a katonai vívmányok, egy-egy miniszter megrágalmazásának hajszája, a választójogi liga, egy-egy nagyarányú szocialista felvonulás, majd megint a választójogi blokk, most legújabban a békekötésre irányuló uszítás kérdéskörében…, de ki tudná mindazt a temérdek uszító eszmét emlékezetből felsorolni, ami közéletünk utolsó évtizedeit lármájával betöltötte. Azt, hogy ezek az uszító eszmék valójában mennyire távol estek a mi igazi érdekünktől, az mutatja, hogy csak addig tusakodtunk körülöttük, amíg a zsidósajtó az uszítást abba nem hagyta. Amint abbahagyta, mi is elfelejtkeztünk róla és mentünk verekedni a másik eszme körül, amit újabb koncul közénk dobott.* Elég csak néhány példa. Mennyit harcoltunk egykor a paritásos címer miatt. Volt idő, amikor hónapokig valósággal lázban égtünk miatta. Amikor úgyszólván magától megvalósult, a sajtó jóformán a füle botját se mozgatta meg miatta, hát mi sem törődtünk vele. Vagy nem volt az egy igazi szükséglet annak idején, vagy nem igazi vívmány most!? Valamikor éltünk, haltunk az önálló magyar vámterületért, mert erre uszított bennünket a zsidósajtó. Akkor még az ország egyharmada nem volt zsidókézen, a zsidóság csak a kereskedelem és ipar révén volt abban érdekelve. Most már a kutya se törődik vele, mert az ország óriási területei a zsidótőke érdekeltségébe kerültek, s ezen a réven már inkább a közös vámterület lesz az érdeke a zsidóságnak. Elmaradt tehát az uszítás, a kereskedelem fokozásának pártján álló sajtóban okos tanulmányok jelennek meg a közös vámterület üdvös voltáról, s ma már mosolyt fakaszt az a néhány „következetes" öreg politikus, akiben rögeszmévé vált a korábbi *uszító eszme.* Ezelőtt még egy pár évtizeddel a bőrkabátosok, a latifundiumok ellen bősztített bennünket a zsidósajtó, és mi bősziiltünk. Most pont ugyanaz a sajtó, ugyanazok az emberek a nagybirtok szükségességét hangoztatják a többtermelés szükségességének örve alatt, hogy hangulatot csináljanak a zsidótőke birtokvásárlásainak, miközben szidják a parasztokat, hogy azok csinálják a drágaságot. S akad-e ezer ember közül egy is, aki nem átkozza saját fajvéreit a parasztokban, és nem esküszik a zsidósajtó orcátlan hazudozásaira a drágaság ügyében? Még számtalan példát lehetne idézni, hogy nekünk nincsenek saját fajunkat érdeklő önálló gondolataink, céljaink, törekvéseinket a zsidósajtó tűzi ki, hangulatunkat az irányítja az *uszító eszmékkel.* Nekünk *fizikailag időnk* sem marad arra, hogy saját fajunk sorsával foglalkozzunk, arról gondolkodjunk, írjunk és beszéljünk, mert még szerencse, ha napi munkánk végeztével marad annyi időnk, hogy az aktuális *uszító eszmék* felett kiveszekedhessük magunkat azokkal a fajvéreinkkel, akik ezekkel napról napra paprikázzák magukat és másokat. Ezeket az uszító eszméket a beszélgetésekből, vitákból nem lehet kirekeszteni, mert mindenki ezekkel hozakodik elő, másról beszélni nem is hajlandó, ezek az eszmék tehát annyira igénybe veszik a figyelmet és az időt, hogy semmiféle olyan más eszme, ami fajunk érdekével közelebbi kapcsolatban volna, szóba sem jöhet. Ezt éri el a zsidósajtó az uszító eszmékkel. Ránk pedig a fenti fejtegetésből az a tanulság háramlik, hogy a zsidó *uszító eszmét* közéletünkben lehetőleg abban a pillanatban le kell járatni, amint felmerülnek. Ezt nem érjük el azzal, hogy parázsló indulattal nekiesünk ezeknek az eszméknek és tüzes ellenzéket formálunk ellenük. Ezzel az uszítás elérte célját és egészen bizonyos, hogy akad zsidó újság, amely ebben a szenvedélyes támadásban élünkre áll és a mi pártállásunk szerint szítja a tüzet. A több évtizedes múlt folytonos őrülete annyira kibillentette közszellemünket a józanságból, hogy e közszellemnek a pártoskodás, a szüntelen tusakodás nélkülözhetetlen kábítószere lett. Társadalmunk ma olyan, mint az uszítással elmérgesített kutya, amely mindig harapni akar. Társadalmunknak az uszítás életszükséglet, már nem tud meglenni nélküle. Ilyen állapotban a józan észnek nincs nálunk szerepe, még az igazság is csak akkor lesz vonzó, ha kíméletlen és erőszakos. Ezért az uszító eszméket bölcs bírálgatással, pártatlanságot szenvelgő tárgyilagossággal senki nem törheti le. *A zsidó uszító eszmék lejáratásának csak egy módja van. A zsidósajtótól el kell ragadni a kezdeményezést az uszításban, mert aki nem uszít, azzal az ördög sem törődik. Uszítani kell pedig nem a zsidó uszító eszmék ellen, mert a makacs ellenkezéssel csak a terméketlen múltat folytatnánk, hanem termékeny alkotó irányban, a fajvédelmi eszmék érdekében kell. Ilyen eszme van özönnel, csak meg kell ragadni és hirdetni kell őket. A zsidóbevándorlás korlátozása, a parasztvédelem, az uzsora és csalás letörése, a szövetkezeti eszme, a nem zsidókból álló kultúregyesületek alakítása, a zsidóirodalom kipellengérezése, a nem zsidó irodalmi irányok felkarolása és bevallott célú pártolása stb. Mindezeket az eszméket kifejezetten és bevallottan a zsidóelnyomás ellenében kell élezni és közismertté tenni, óvatosan kerülve azonban minden felekezeti egyoldalúságot, ami már önmagában is „reakciós" jelleget adna a küzdelemnek, sőt, ami még nagyobb baj, saját fajvéreink között is felekezeti megosztást szülne.* A zsidó uszítással eddig azért nem mentünk semmire, mert azok, akik vállalkoztak arra, hogy szembeszálljanak vele, bátortalanok voltak és a makacs, vértelen tagadásnál vagy az unalmas bírálgatásnál nem mentek tovább, vagy ha sarkukra álltak, azt a túlzott hitfelekezeti álláspontból tették és ezzel kizárták a küzdelemből a más felekezetű fajvéreinket. Mindebből persze semmi sem valósulhat meg addig, amíg megfelelő terjedelmű nem zsidó sajtót nem nevelünk.

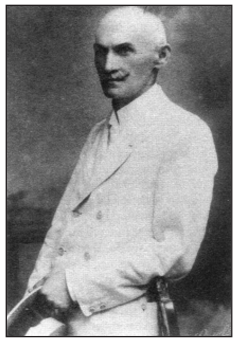
Ha mi a fajvédelmi harchoz hatásos fegyvereket akarunk használni, akkor azokat annak a fajnak a fegyvertárából kell beszereznünk, amely a legjobban érti a faji létküzdelem módszereit. Ez pedig a zsidóság. Közéletünk irányítása azért került oly tüneményes hamarsággal zsidó kézbe, mert a zsidó eleven szellemű, rámenős faj, mestere a kezdeményezésnek. Vele szemben mi kétségtelenül lomhák vagyunk, s ezen már nem is segíthet semmiféle fajvédelmi módszertan. De ez nem zárja ki azt, hogy legalább a példán ne induljunk el. Amit – mint életrevaló, a jövőt előkészítő újdonságot – termelt a nyugati kultúra, azt mind a zsidóság hozta be hozzánk. A kultúrélet újításait azután idehaza azzal az okos módosítással ülteti el, hogy az mind neki hajtsa a nagyobb hasznot. Eredeti tisztaságában mi úgyszólván semmit sem kapunk meg, hanem csak abban az átdolgozott formában, amivé az a zsidóság kezében válik. A mi fajvéreink aztán megoszlanak az újítással szemben: vagy felkarolják a reformot zsidó feldolgozásban, és ezzel a zsidóság szekerét tolják, vagy a meddő és nevetséges tagadásnál maradnak, és ezt nevezik – öntudatosabb résznek. Ha azután az újítás életbeléptetésére kerül a sor, akkor természetesen a közbizalom a *kezdeményezőket* bízza meg a kidolgozással, mint olyanokat, akik a legjobban értenek hozzá. Így jártunk már eddig pl. a progresszív adózás vagy az általános választójog eszméjével. Az elsőben a zsidóság mentesíteni tudta az adóterhétől a kereskedelmi tőkét, az utóbbinál meg fogja szerezni magának a sajtó által irányított tömeg támogatását, mert az elhatározó befolyást *ennek* biztosítja. Ebből az a tanulság, hogy amit a zsidóság felkarol, azt nem szabad nekünk pusztán e miatt elvetni, *hanem karoljuk fel mi is, de a mi faji érdekeinkhez átmódosítva.* Így vagyunk a szocializmussal is, de ennél – fontossága miatt – egy kissé tovább kell időznünk. A szocializmus világszerte terjedőben van. Nálunk sokkal műveltebb országokban már óriási haladást tett. Meg is állta a helyét mindenütt, mert nemzetinek, sőt erőszakosan fajimádónak bizonyult. Abban, hogy a mi szocializmusunk nem bizonyult ilyennek, mi vagyunk a hibásak, mert a szocializmus elterjesztését teljesen átengedtük a zsidóságnak. Csak természetes, hogy a zsidóság aztán egészen a maga érdekei számára szervezte a szocializmust. Ezzel szemben mi, mégpedig épp a „legöntudatosabb" fajvéreink buzgólkodásával, elkövettük azt a hibát, hogy a szocializmust a mai napig ellenezzük, mert az úgymond zsidó import. Természetes, hogy ezt jóvá kell tennünk. *A szocializmust fel kell karolnunk és fajvédelmi célra fel kell használnunk, mégpedig több okból is. A szocializmus milliók javáért küzd a kevesek kizsákmányolása ellen. Nekünk ugyanez a célunk. Fajvéreink millióit kell védenünk a zsidó kizsákmányolás ellen. A proletárok mind fajvéreink, a kapitalisták – nálunk – kevés kivétellel zsidók. Azoknak a fajvéreinknek, akiket a kapitalizmus a maga igájába fogott, valahogyan küzdeniük kell a kizsákmányolás ellen. Ebben egyetlen fegyverük ma a szocializmus. Ehhez szegődnek tehát, akár kárhoztatjuk őket ezért, akár támogatjuk őket ebben. Mert ez a kor követelménye. Meg kell tehát ragadnunk a szocializmus szervezését, ki kell vennünk azt a zsidóság kezéből, mert ennél eszményibb eszköz nem is képzelhető el fajvédelmünk gazdasági harcában. De meg kell tennünk már csak azért is, mert ha e kérdésben továbbra is a rideg elutasítás álláspontján maradunk, akkor kirekesztjük táborunkból és az ellenkező táborba hajtjuk azt a sok százezernyi fajvérünket, akiknek faji boldogulásáért végeredményben küzdünk; márpedig mi a hozzánk legközelebb álló százezrek támogatását nem nélkülözhetjük.* A szocializmus felkarolása céljainknak nem árthat, csak használhat. Földművelő társadalmunkban a szocializmusnak nincs gyökere, nincs jelentősége, ott nem árt, sem nem használ, akár zsidószocializmusról van szó, akár a mienkről. Az a néhány százaléknyi kapitalista pedig, aki fajvérünk, aki a szocializmus ügyében, akár zsidó is legyen az, akár a mienk, érdekelve van, felekezetét tekintve ... bele megítélés alá esik. Vagy felébred bennük a faji öntudat és a fajvéri összetartás érzése, akkor pedig éppúgy fogja támogatni a mi nem zsidó szocializmusunkat, mint ahogyan most a zsidó milliomosok támogatják a zsidó szocializmust. Vagy megmarad továbbra is a zsidók táborában, akkor pedig nincs miért fájjon a fejünk. Azt pedig hogy a zsidó és a szocializmus ma – és mindenkor – egy követ fújnak, világos értelmű embernek nem kell bizonyítani. Ebből két tanulság is háramlik. Először, hogy a szocializmus nagyon engedelmes jószág, ha már a kapitalizmus támogatására is alkalmas, jóllehet lényege szerint az ellen kellene küzdenie. Másodszor, hogy a hazai zsidóság sem tiszta emberszerető idealizmusból hozta be oly korán a szocializmust, hanem azért, hogy faji érdekei szerint megszelídítve, idővel boldogulásának igájába foghassa. Nos, ha a szocializmus ekkora kiforgatás mellett is megmaradhat szocializmusnak, ráadásul nekünk fajvédelmi célunkra korántsem kell ekkora csonkítást, illetve átmódosítást eszközölni rajta ahhoz, hogy még mindig megmaradjon az igazi telivér szocializmusnak, akkor bizonyos, hogy a mi céljainkat is használhatja. Bizonyosan sokan kérdezik majd, miként sikerült a zsidóságnak a szocializmust annyira meghamisí-

tani, hogy az a mi elbolondított fajvéreink százezreivel a zsidó kapitalizmust szolgálja? E ponton tűnik ki a szocializmus eszményileg háziasítható volta, de a zsidóság hihetetlen élelmessége is. Van a marxizmusnak egy gondolata, amit maguk a szocialista elméletírók sokszor megcáfoltak, de a mi zsidóink faji érdekből a magyarországi szocializmusnak tengelyévé tettek. Marxtól származik ugyanis az a jóslat, hogy a kapitalista társadalom önmagától össze fog omlani. A nagytőke idővel egyre kevesebb kézben összpontosul, a munkások milliói pedig mindinkább baromi nyomorúságba süllyednek. Végül a folyamat abban tetőzik, hogy a végletekig nagyra nőtt dúsgazdagság az egyik oldalon, a kizsákmányolt nyomorúság a másik oldalon a kapitalista társadalom két osztályát, a tőkésekét és a munkásokét forradalomba kergeti, s ez a forradalom a kapitalista társadalmi rendet ki fogja törölni a történelemből. Marx szerint ezt a végzetet se kikerülni nem lehet, se siettetni nem szükséges, mert ez önmagától fog bekövetkezni, a történelem anyagi erőinek kényszere folytán. Már most a mi zsidaink ezt a tant addig-addig hangsúlyozták, amíg a hazai zsidószocializmusnak alapjává sikerült tenniük. A jármukba hajtott bárgyú munkástömeget azzal bolondítják, hogy *ha igazán óhajtják a kapitalista társadalom csődjét, akkor nekik támogatni kell a kapitalizmus túlzott növekedését, mert ezzel siettetni fogják a szocialista álom bekövetkezését, a Marxtól megjósolt összeomlást.* Különösen most a háború alatt, amióta a zsidó tőkegyűjtés szédületes arányokat vett s mindennap úgyszólván százával termi a zsidó hadimilliomosokat, a szocialista szaklapok, a Népszava, a Világ lelkendezve szavalják a proletárságnak, hogy nincs miért haragudni a tőke felhalmozódása miatt, nincs miért elkeseredni a kapitalizmus túltengéséért, sőt örülni kell neki, mert így annál hamarabb bekövetkezik a Marx-féle összeomlás. Egyben uszítják a munkásságot az állami vállalatok ellen, mint amelyek versenyükkel késleltetik a tőke fokozott növekedését és a parasztok ellen, akik a drágaságot csinálják. Soha ennél arcátlanabb képmutatást nem látott az emberiség. Van-e nyilvánvalóbb és világosabb a nap alatt, hogy mindez a szemforgató hazudozás csak arra szolgál, hogy a szocialista munkástábort falnak állítsa és gúzsba kösse addig, amíg a háború szülte páratlan alkalmat a zsidóság teljesen kihasználja, trezorjában összehalmoz minden vagyont és értéket, kezébe kaparint minden hatalmat, hogy azután ne kelljen többé félnie semmiféle sorsfordulattól. Milyen nyílt, milyen vakmerő ez a komédia s íme nincs egyetlen ember az akolba terelt százezrek között, aki a zsidó propaganda mögé látna és észbe kapna. Íme, milyen ártatlan dolog a szocializmus, *kell-e félnünk egy olyan ideológiától, amely a lényegével teljesen ellenkező célnak is szolgálatot tehet? Ismétlem, nekünk a szocializmust fel kell karolnunk, céljaink szerint átdolgoznunk és a fajvédelemnek szolgálatába szegődtetnünk.*

Már többször utaltam arra a sajnálatos jelenségre, hogy azok a fajvéreink, akiket aggaszt a zsidóradikalizmus vágtatása, rendesen azzal akarják ellensúlyozni a zsidóirányzatot, hogy minden olyan reformot és mozgalmat eleve elvetnek, amit a zsidóság felkarol. Ez az eljárás ugyan megfelelhet az elvi konzervativizmusnak, mert elvei szerint mindent elítél, ami új, de végtelenül távol esik a fajvédelem céljától. Fajvédelmet nem kell szükségképpen ócska fegyverekkel folytatni, mert itt a cél – *a faj feltétlen megóvása és boldogítása* – határozza meg az eszközt. Ezt a célt pedig akárhányszor, sőt a legtöbbször csak korszerű fegyverekkel lehet szolgálni. A fajnak nem lehet rendeltetése, hogy begubózzék, mert az már maga a halál, ellenkezőleg, fejlődnie, haladnia, művelődnie kell, hogy fennmaradhasson. Azok tehát, akik azáltal akarnak ellenszegülni a zsidó rombolásnak, hogy a teljes és feltétlen tagadás álláspontjára helyezkednek, nagyon rossz szolgálatot tesznek a fajvédelem ügyének, mert így maguk segítik elő, hogy a haladás kényszere a zsidóságot tolja a magyar közélet élére. A tagadó fél álláspontja rendkívül kezdetleges, mert akarása mindig a kezdeményező féltől függ: neki mindenben az ellenkezőt kell akarnia annak, amit a másik fél kezdeményez. Nyilvánvaló, hogy e módszer esetén sohasem kerülhet sor alkotásra, legalább is olyanra nem, ami a fajvédelmet szolgálja, mert minden reformot a zsidóság valósít meg, mégpedig, mint jelen állapotaink bizonyítják, *mindent a saját javára.* Már a szocializmust taglalva arra mutattam rá, hogy a zsidóság különösen az olyan kulturális mozgalmat igyekszik a saját kezébe venni, ami igazi rendeltetése szerint neki ártana legtöbbet. Ezáltal viszont eléri azt a kettős eredményt, hogy a látszat szerint korszerű is, ugyanakkor a saját faji érdekeit megóvja a károsodástól. Így van ez tulajdonképpen minden újítással, mert hiszen napjaink története azt mutatja, hogy a világ a faji elkülönülés felé halad, tehát már évtizedek óta minden kulturális vívmány a faji különbségeket teszi tudatosabbá. A fajtudatosság irányzatát semmi sem erősítette meg annyira, mint az a természettudományos világfelfogás, amely mai kultúránknak a gerince, s amit Darwin, Haeckel és H. Spencer dolgoztak ki. Nincs itt hely arra, hogy ennek a világfelfogásnak határtalan termékenyítő erejét a biológiában, fiziológiában, orvostudományban, lélektanban, társadalomtudományban stb. külön méltassuk. Tárgyunkhoz csak annyiban tartozik, hogy a kultúrnépek *nemzeti öntudatát* ez a természettudományos világfelfogás gyúrta át *faji öntudattá* és ezáltal sokféle újonnan kialakuló különbségnek messzire ható politikai, gazdasági, kulturális és erkölcsi törekvéseknek lett a megindítója. Ez a világfelfogás tárgyias, sőt anyagias, mert a természethez tapad, erőteljes és zordon, mert az erősebb jogát hirdeti, miként a természet maga. Tanítja, hogy a fajnak, akár növényi, akár állati, akár emberi a faj, a rendeltetése az, hogy éljen, viruljon, érvényesüljön amíg tud, mert elvész azonnal, mihelyt nem fejlődik. **A fajok a létküzdelem vetélkedésében csak a saját fennmaradásukra törnek, más fajok érdekein átgázolnak, mert ennek a harcnak nincs törvénye, nincs erkölcse, csak okisága. Amely faj erősebb és ügyesebb, mint a környező ártalmak, az megmarad és virul, amelyik gyengébb, az elpusztul, s ezen nincs mit sopánkodni, mert az egyiknek a romlásán a másiknak a jóléte virul fel.** Egészen nyilvánvaló, hogy ennek a szellemi irányzatnak az elterjedése, ha a mi kultúránkba is hamisítatlanul eljuthatott volna, végtelenül átformálja a mi elavult ideológiánkat a nemzetiségi és gazdasági kérdésekben. Kisarjadhatott volna belőle egy tetterős magyarosító és beolvasztó fajvédő törekvés, ami a múlt idők sok mulasztását jóvátette volna. De az is bizonyos, hogy legelsősorban a zsidóság uralomra törekvését keresztezte volna. A zsidóság faji érvényesülését ez éppen úgy veszélyeztette volna, mint a valódi szocializmus. Mit cselekedett tehát a zsidóság? Azt, hogy ezt a kulturális mozgalmat a kezébe ragadta, kisajátította és elkezdte nagy garral hirdetni az új világáramlatnak *azokat az elemeit,* amelyek neki nem árthattak, ellenben nekünk igen. Lefordította magyarra az új szellemi áramlat némely irodalmi termékét, ügyelvén arra, nehogy a fajilag felvilágosító elemek előtérbe lépjenek, ellenben szorgalmasan aláhúzogatta az új világfelfogás kétségtelenül *vallástalan* jellegét. Ugyanaz a lángeszű mesterfogás, ami oly jól bevált a szocializmus átültetésében: *a mellérendelt mozzanat kiemelése a lényeg rovására.* Egyszersmind ugyanaz a zsidó faji tetterős részvétel, amely ezt az átültetést mesteri hamisítással végrehajtotta, a maga fajtája számára nagyon is levonta az új szellemi áramlat tanulságait, s rögtön pártfogásába vette a nemzetiségek faji törekvéseit is, hogy az esetleg öntudatra ébredő magyarság fajvédelmi küzdelmét kénytelen legyen több fronton folytatni. A lángeszű fogás itt is bevált, jobban, mint remélhették; *nálunk ugyan senki sem eszmélt faji öntudatra a zsidó köntösbe öltöztetett darwinizmustól.* Ellenben az egyházellenes uszításnak sokan felültek, uszítók és uszítást ellenzők egyaránt. Fajvéreink megoszlottak: a *„kultúráltabbak”* nagy igyekezettel kezdték püfölni az istenhitet és a vallást, jobban, mint jelentőségénél fogva ez szóba jöhet; mások, az „öntudatosabbak” a felsőbbrendűség gőgjével fitymálták le az új világszellemet, amiből annyit értettek meg, hogy a teremtéstörténettel ellentétben az embert – a majomtól származtatja. A hevesebb vérűek pedig az egyházat választva hátvédnek, meg is kezdték erélyesen a harcot a szabadgondolkodók minden tanítása, a gallileisták minden népbutítása ellen… Vajon melyik harcos félnek kedvezőbbek a kilátásai? Azé-e, aki a mai kultúra kovácsolta fegyverrel küzd, vagy azé-e, aki a letűnt időknek mindenesetre tiszteletreméltó, de a zsidókkal szemben gyenge fegyvereit forgatja? Hiszen a kultúra nem a vallásosság jegyében halad, azt minden gondolkodó beláthatja. Reménytelen is az ilyen harc, mert az idő kerekét nem lehet visszafelé forgatni. Csak az benne a szomorú, hogy az új világszellem lényegét nemcsak a zsidóság lopta el tőlünk, hanem kába módra mi magunk is elátkoztuk, csakhogy megmentsük ellene azt – hiszen ha még megmenthetnénk!… –, aminek fajiságunk jövőjében éppen úgy nincs különleges szerepe, ha megmentjük, mint más fajokéban. Ezzel szemben a zsidóság az új világszellem hirdetésével megcsinálta a maga szerencséjét. Először is kicenzúrázta belőle azt, ami neki árthatott. Másodszor összes törekvései számára korszerű természettudományos köntöst varrt ebből a világszellemből. Akármihez fog, bármit akar, szüntelenül arra hivatkozik és így hivatkozhat is, hogy az ő érdeme a természettudományos műveltség felkarolása. A természettudományos műveltség üres szólamát minduntalan a nyelvén hordja, bár kifejtettem már egy más alkalommal, hogy nincs a földön az a faj, amely lélekben távolabb állana a természettől, mint a zsidóság. De csodálatosan eleven faji ösztönnel megérezte, hogy a természettudományos kultúra emlegetése korszerű dolog, előnyösen lehet vele hatni, miért ne emlegetné hát. A harmadik haszon, amit a zsidóság ezzel a harcmodorral elért, hogy biztosította vele a maga számára legérdemesebb és legműveltebb fajvéreink támogatását. Hiszen legtudományosabb, legértékesebb fajvéreink inkább csatlakoznak a zsidó korszerű irányzatához és idegenkedve, ha ugyan nem gyűlölettel, fordulnak el a „reakciósok fekete csoportjától, akik úgymond a természettudományos kultúra vívmányait gúnyolják. Még sokkal nagyobb ennél az a veszteség, amit a mi fajvédő vállalkozásunk veszít ifjú fajvéreink elriasztásával. Az ifjúság abban a korban, amikor kiszabadul a középiskola falai közül, idegalkatánál fogva rajongó és szabados és 99%-ában inkább a szellemi forradalmárságnak, a természetimádatnak, a szabadgondolkodásnak, az erélynek, a tetterőnek a híve, mint a vallásosságnak. *Ezek az ifjak természettudományos kultúrát, merész gondolatot, friss elszántságot, röviden szólva azt, ami véralkatuknak megfelel, csak a haladóknál találnak.* Temérdek tapasztalatom van arra, hogy olthatatlan falánksággal habzsolják a Világot, a Huszadik Századot, a Népszavát és a modern zsidó irányzat természettudományos kiadványait. Csak ismételni tudom: ezeket nem szabad nekünk elveszítenünk. *Fajvédelmi harcunkban módszert kell változtatni. Az öreges, siránkozó vagy tréfálkozó hangvételt a fiatalos tűznek, zordon elszántságnak kell felváltania, olyannak, amely vonzó és befolyásol. Fel kell karolnunk a természettudományos műveltséget a maga eredetiségében és egyetemességében.* Fajvédelmi harcunkban értékesítenünk kell annak összes tanulságait, mert az mind javunkra válik, ha élni akarunk vele. Ha mi a fajvédelem számára kisajátítjuk a modern természettudományos kultúrát, az ellentábor kezéből hamarosan ki fog esni a hamis fegyver és kénytelen lesz ellenünk elavult „emberiségi” eszmékhez (az egyenlőség, testvériség, szabadság szólamaihoz), sőt, esetleg vallási elképzelésekhez kapkodni, s ez már elég mostoha helyzet lenne a számukra. Ugyanekkor megszerezzük azoknak a legtudományosabb és legképzettebb fajvéreinknek a támogatását, akik eddig tartózkodtak tőlünk irányzatunk vallásoskodó jellege miatt. Egyszersmind egységet teremtünk fajiságunkért harcoló fajvéreink táborában, mert kirekesztjük a felekezeti féltékenykedést. Mindaddig, amíg a fajvédelmi harc a vallásoskodó pajzs mögül folyik, a zsidó támadók sikerrel olvassák ránk a klerikális jelzőt, s már ez is számtalan protestáns fajvérünket elriasztja. Pedig nekünk valamennyiünknek össze kell fognunk, mert a fajvédelem nem felekezeti ügy. Sőt a fajvédelem sikerét nem is szabad kockára tennünk azzal, hogy sorsát a vallásvédelem ügyéhez kötjük. A vallásvédelem és az istenvédelem harcát teljesen át kell engedni az egyházi tényezőknek, megteszik azok ebben a magukét.

El vagyok rá készülve, hogy fejtegetésem még fajvéreink körében sem találkozik osztatlan megértéssel. A zsidósajtó mindennap sugalmazott propagandája sokkal mélyrehatóbb átalakítást végzett közszellemünkön, semhogy az ilyen teljesen új fejtegetések az első hallásra *rég várt* igazságokat juttatnának sok fajvérünk eszébe. Elgondolásaim csak azokhoz szólnak, akiknek az elméjében a megelőző két évtized, valamint annak meglepő tapasztalásai üres lapot csináltak, azokhoz, akik még ma sem látják fajunk veszedelmét, akik számára a fajvédelem még ma sem mindent megelőző nagy feladat, azokhoz, akik túlzottnak találják megállapításaimat. De hogy ki mit lát meg és látván mit érez, az annyira szubjektív kérdés, hogy azon egy rövid tanulmány keretében nem lehet változtatni. Ugyanakkor mindazok, akiknek egyéniségét akár pártpolitikai, akár gazdaságpolitikai, valláserkölcsi, felekezeti, etikai, humanisztikus vagy bármi másféle előítéletek határozzák meg, sok vitatnivalót találnának következtetéseimben. De ezekkel sincsen a fent fejtegetett tárgyról beszélnivalóm, mert hiábavaló vesződség ott vitatkozni, ahol az elvek különböznek egymástól. Azok azonban, akiknek a fajvédelem mindent megelőző fontos feladat, örömmel fogják látni a kezdeményezést, és a maguk részéről jóakaró bírálattal, esetleg pótlásokkal járulnak hozzá ahhoz, amit elkezdtem. Nyilvánvaló, hogy itt nemcsak azon fajvéreink szellemi támogatására számítunk, akik születés révén, hanem azokéra is, akik más hazai testvérnépek közül őszinte beolvadás által lettek azzá. A tapasztalás azt mutatja, hogy a beolvadás által lett fajvéreink közül sokkal több a tisztánlátó a zsidóügyekben, mint a tisztán magyar vidékek szülöttei között.

(Forrás: *A Cél,* 1917.)

Méhely Lajos:

MI TETTE HITLERT ANTISZEMITÁVÁ? (1932)

II. befejező rész

II. A marxizmus igazi képe

Hitler a szülői házban említeni sem hallotta a „zsidót". Atyja nagyon nemzeti érzületű ember volt, azonban némileg világpolgárias nézeteket is vallott, úgyhogy kulturális elmaradottságnak bélyegezte volna a zsidóság hangsúlyozását. Ez természetesen az ifjú Hitlerre is kihatott s e hatáson az iskola sem változtatott.

A reáliskolában ugyan volt egy zsidó tanulótársa, akivel mindenki nagyon óvatosan bánt, de nem zsidósága miatt, hanem mert a fiú hallgatag természete s egy és más tapasztalat miatt nem bíztak benne.

Hitler csak tizenötödik évében hallotta gyakrabban emlegetni a zsidókat, mégpedig leginkább a politikai kérdések kapcsolatában. Ilyenkor mindig valami futó ellenszenv vett rajta erőt, mert kellemetlenül érintette, ha felekezeti ellentéteket tárgyaltak előtte. Akkor ugyanis még csakis ennek tekintette a zsidókérdést.

Linzben, *Hitler ifjúkorának* városában, nagyon kevés zsidó volt, ráadásul ők külső megjelenésükben az évszázadok folyamán megeurópaiasodtak, „emberi külsőt nyertek", annyira, hogy *Hitler* németeknek tartotta őket.

Ennek a hiedelemnek az esztelenségét nem tudta belátni, mert akkor még vallásukat tekintette egyedüli különbségnek s ha tapasztalni vélte, hogy azért üldözik őket, a róluk szóló kedvezőtlen valóságos nyilatkozatok valóságos undort keltettek benne.

Arról, hogy tervszerű zsidóellenzés is van a világon, *Hitlernek* sejtelme sem volt.

Így került Bécsbe, ahol az építőművészet remekeinek szemléletébe merülve eleinte nem vette észre az óriás város népi rétegződését, annak ellenére, hogy ekkor már kétmillió lakos közül kétszázezer zsidó élt itt. De *Hitler* csak akkor vette őket észre, amikor az új benyomások keltette zavaros kép lehiggadt és tisztulni kezdett. Akkor rátalált a zsidókérdésre is.

A zsidókban eleinte csak a felekezetet látta meg, amiért is a kultúremberekhez s egy nagy nemzet hagyományaihoz méltatlannak találta a bécsi antiszemita újságok hangját.

Minthogy ezeket az újságokat általánosan jelentékteleneknek tartották (hogy *miért,* azt *Hitler* akkor még nem tudhatta), álláspontjukat inkább a haragos irigység megnyilatkozásának, semmint elvi alapon álló küzdelemnek vélte.

Ebben a nézetben az a sokkal előkelőbb hang is megerősítette, amellyel az igazán nagy sajtó ezeket a támadásokat kezelte, vagy – amit *Hitler* még inkább tiszteletre méltónak tekintett – egyszerűen agyonhallgatta.

Hitler szorgalmas olvasója lett a „Neue Freie Presse" s a „Wiener Tagblatt" című világlapoknak s el volt ragadtatva az általuk nyújtott olvasmány gazdagsága, nemkülönben a tárgyalás tárgyilagossága által és csupán azt találta visszataszítónak, ahogyan ez a sajtó az udvart körülnyaldosta. Az udvarnál nem történhetett semmi, amit ezek a lapok vagy az elragadtatás, vagy a szánakozás tobzódásával ne szellőztettek volna s különösen, ha a minden idők „legbölcsebb uralkodójáról" volt szó. A sajtónak ez a nemzet méltóságát feláldozó magatartása már-már „a fajdkakas dürgéséhez volt hasonlatos."

Hitler, valamint eddig is, úgy most még inkább nagy figyelemmel kísérte a németországi kulturális és politikai eseményeket. Büszke csodálattal hasonlította össze az egyre emelkedő Németországot a sorvadó osztrák állammal, azonban a német belpolitikai viszonyok már kevésbé elégítették ki, s különösen nem helyeselte a *II. Vilmos* ellen folyó harcot, akiben nemcsak a német császárt, hanem a német hajóhad megteremtőjét is tisztelte.

A beszédtilalom, amellyel a német országgyűlés a császár nyilatkozatait sújtotta, rendkívül felháborította *Hitlert,* mert olyan helyről eredt, amely erre semmiképp sem volt illetékes. „Ezek a parlamenti gúnárok – mondja *Hitler* – egyetlen ülésszakon több esztelenséget gágognak össze, mint amenynyit a császárok egész dinasztiája az évszázadok lefolyása alatt létrehozott."

Hitlert felbőszítette, hogy „amikor egy államban, amelyben minden félbolond akármit szabadon pocskondiázhatott, sőt, akit a parlamentben, mint törvényhozót, a nemzetre is rászabadítottak, akkor a császári korona viselőjének tetteit minden idők legsilányabb fecsegőintézménye nehezményezhesse."

Még inkább felháborította *Hitlert,* hogy ugyanazok a bécsi újságok, amelyek minden udvari paripa előtt kétrét görnyedtek, rosszul palástolt kárörömmel aggodalmaskodtak a német császár tettein s csupán az antiszemita „Deutsches Volksblatt" viselkedett tisztességesebben.

Hitlert a bécsi nagy lapoknak visszataszító francia barátkozása is gondolkodóba ejtette. Minden németre nézve szégyenletesnek tartotta azt a sok édeskés dicshimnuszt, amelyet ezek az újságok a „nagy kultúrnemzetről" zengedeztek s ismét csak az antiszemita „Volksblatt" maradt ettől a franciaimádattól mentes.

Ebből az újságból ismerte meg *Hitler* azt a férfiút s mozgalmat, aki és amely az akkori Bécs sorsát irányította: *Lueger Károly* polgármestert és a keresztényszociális pártot.

Amikor *Hitler* Bécsbe került, mind a kettőnek ellensége volt, mert a reakció eszközét látta bennük, azonban a veleszületett igazságérzet mihamar rákényszerítette arra, hogy – az embert és művét megismerve – korábbi ítélete őszinte nagyrabecsüléssé változzék.

Ámde ezzel *Hitlernek* sok más elvi álláspontja is megdőlt, s különösen nehezére esett, hogy az antiszemitizmus kérdésében is el kellett hagynia eddigi nézeteit.

Ez utóbbi követelmény nagyon súlyos lelki küzdelmet okozott neki s csak az érzés és értelem hónapokig tartó harca után kerekedett felül az értelem szava. Két évvel később már teljes volt az értelem diadala s ezentúl hű őre maradt tetteinek.

Amíg *Hitler* ezt a nagy lelki tusáját vívta, megbecsülhetetlen szolgálatot tett neki a bécsi utca szemléltető oktatása, mert most már nem botorkált, mint egykor vakon a nagyvárosban, hanem az épületeken kívül az embereket is észrevette.

Amikor egyszer a belvárosban őgyelgett, hirtelen elébe toppant egy hosszú kaftánba öltözött, fekete fürtös jelenség.

Vajon ez is zsidó? Ez volt *Hitler* első gondolata, mert a linziek egészen másképp festettek.

Hitler óvatosan követte és lopva figyelte ezt az embert, de minél tovább vizsgálgatta arcvonásait, annál elütőbb foglalatot nyert az első kérdés: vajon ez is német?

Mint hasonló esetekben mindig, úgy most is könyvekhez folyamodott, hogy kételyeit eloszlassa. Életében most vásárolt először antiszemita röpiratokat, de ezek már mind haladottabbak számára íródtak s nem sok okulást nyújtottak *Hitlernek,* aki ennek révén ismét habozóvá vált.

Hetek és hónapok teltek így el s *Hitler* nem tudott határozott véleményre jutni. Nem tudta lelkiismeretét megnyugtatni, mert mindig attól félt, hogy igazságtalan lesz.

Azzal mindenesetre hamar tisztába jött, hogy itt *nem más felekezetű németekről, hanem egy külön népről van szó,* mert amióta ezzel a kérdéssel foglalkozni kezdett s figyelme a zsidókra ráterelődött, egészen más színben kezdte Bécset látni.

Most már akárhová ment, mindenütt meglátta a zsidót s minél többet látott, szeme annál élesebben tudta őket más emberektől megkülönböztetni. Főképpen a belvárosi és a Duna-csatornától északra fekvő kerületek hemzsegtek tőlük, egy néptől, amely már külső megjelenésében is teljesen elütött a németektől.

De még ha lettek volna is *Hitlernek* kétségei, ezek is szétfoszlottak a zsidóság egy részének állásfoglalásán.

Egy Bécsben nagy hullámokat vert mozgalmuk, ti. a cionizmus, kézzelfogható bizonysága lett a zsidóság népi jellegének.

Némelykor úgy látszott, mintha a zsidóságnak csak egy része helyeselné ezt a mozgalmat, azonban *Hitler* mihamar észrevette, hogy az ún. liberális zsidók csak taktikai okokból ellenzik a fajiság nyílt beismerését, ami azonban semmiképp sem befolyásolja a két tábor belső összefüggését.

A cionista és a liberális zsidóknak ez a hazug, mert csak színleges harca undorral töltötte el *Hitlert,* aki ebből is arról győződött meg, hogy milyen távol áll ez a nép az általa oly sűrűn hangoztatott erkölcsi tisztaságtól.

Az erkölcsi és másféle tisztaság különben ettől függetlenül ítélendő meg. Ha már e nép külső tisztátlansága is undorító, akkor mennyivel visszataszítóbbak a rajta felötlő erkölcsi szennyfoltok.

Hitlert talán semmi sem hangolta le annyira, mint az a tapasztalat, hogy amikor bepillantott a zsidók bizonyos területeken kifejtett tevékenységének a módjába, kiderült, hogy itt, Bécsben, főképpen kulturális téren, nem volt olyan szenny és ocsmányság, amelynek a zsidó ne lett volna részese.

„Ha óvatosan belevágunk egy ilyen kelevénybe, mint a pondrót a rothadó testben, ott találjuk a zsidócskát", – mondja *Hitler,* aki a zsidóság súlyos tehertételét állapította meg a sajtó, művészet, irodalom s a színház terén tapasztalt működéséből kifolyólag.

Itt már semmiféle kenetteljes szépítgetés nem használt. Elegendő volt a színházi fércművek agyondicsért szerzőit tanulmányozni, hogy az ember hosszú időre beteljen velük, mert ez már a fekete halálnál is gonoszabb fertő volt, amely óriási tömegben öntötte magából a mérget.

És ebben is a zsidók vezettek. Ennek az irodalmi ocsmányságnak s művészi és színházi hülyeségnek kilenctized része a zsidó nép lelkét terhelte, holott a zsidók az ország lakosságának alig egy századrészét alkották.

Hitler figyelmét a „világsajtó" sem kerülte el s e téren szomorúan állapította meg, hogy minél alaposabban tanulmányozta, annál jobban összezsugorodott előtte az ő egykori bálványa.

Stílusát egyre szenvedhetetlenebbnek, tartalmát üresnek és silánynak találta, tárgyalásmódja pedig merő hazugságnak bizonyult, de a szerzők is zsidók voltak.

Ezer apróság, amelyet *Hitler* azelőtt alig vett észre, most nagyon figyelemre méltónak mutatkozott, mások pedig egészen más színben tűntek fel.

A liberális sajtónak a támadások visszautasításában tanúsított előkelő hangját vagy a támadás agyonhallgatását, most már épp oly okos, mint aláváló fogásnak látta *Hitler,* átszellemült színházi kritikájáról pedig megállapította, hogy az mindig a zsidó szerzőnek szól, az elítélő bírálat pedig mindig a németeket sújtja.

Ugyanilyen okokra vezette vissza *Hitler* a német császár alattomosan leplezett szüntelen támadását s a francia kultúra és civilizáció kifogyhatatlan dicsőítését. Mindez egy idegen ösztönéletéből fakadt s homlokegyenest ellenkezett a németség lelkületével.

Különösen a szokás s az erkölcs megítélése terén igen nagy az ellentét, miként azt a zsidóság nagy része nyíltan elárulja s amiről az utcai élet is mindenkit meggyőzhet.

A dél-francia kikötőhelyeket nem tekintve, talán egyetlen nyugat-európai városban sem lehet annyira bepillantani abba a viszonyba, amely egyfelől a zsidóság és másfelől a prostitúció és a leánykereskedelem között fennáll, mint Bécsben.

Ha az ember este a Lipótváros utcáit járta, lépten-nyomon szemtanúja lehetett olyan jeleneteknek, amelyek a német nép nagy része előtt rejtve maradtak volna, ha a keleti fronton harcolóknak nem nyílt volna alkalmuk hasonlókat tapasztalni.

Amikor *Hitler* észrevette, hogy e nagyvárosi förtelem jéghideg és szégyentelen, de üzletileg mesteri irányítója a zsidó, eleinte csak hideg borzongás futott végig rajta, de azután minden vércseppje fellángolt s most már nem tért ki a zsidókérdés elől, hanem készakarva kereste. S amint a kulturális és művészi élet minden irányában kutatta, ott akadt rá, ahol eddig a legkevésbé sejtette.

Megtalálta és felismerte a zsidót, mint *a szociáldemokrácia vezérét* s ezzel lehullt a há-

lyog szeméről, de egyúttal az a nagy lelki küzdelem is véget ért, amely eddig gyötörte.

Hogy a szociáldemokrata sajtó túlnyomóan zsidó vezetés alatt állt, annak *Hitler* nem tulajdonított nagyobb jelentőséget, mert hiszen minden más újságnál is ugyanolyan volt a helyzet, azonban feltűnő volt, hogy egyetlen újságot sem lehetett igazán nemzetinek mondani, amelynek munkatársai zsidók voltak.

Hitler, ellenszenvét legyőzve, buzgón olvasta a marxista újságokat s amikor már végképp betelt velük, kutatni kezdte az összefüggő alávalóságok gyártóit.

Nem volt nehéz őket megtalálni, mert a kiadótól kezdve az utolsó újságírócskáig valamennyi zsidó volt.

Hitler azután elővette a szociáldemokrata röpiratokat s szerzőiket kutatva ismét csak zsidókra bukkant.

Magának a pártnak vezetői ugyancsak a „kiválasztott nép" soraiból kerültek ki, mégpedig akár a birodalmi gyűlés képviselőiről, akár a szakszervezetek titkárairól, vagy az utcai demonstrációk rendezőiről volt is szó. Mindenütt ugyanaz a vigasztalan kép. *Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen* s más hasonló nevek mindenhol.

A párt tehát, amelynek apró képviselőivel *Hitler* naponta összemérte fegyverét, egy idegen nép vezérlete alatt állt, mert, hogy a zsidó nem német, azt *Hitler,* belső megnyugvására, immár végérvényesen eldöntötte magában; pedig még csak ezután ismerte meg teljesen a nép félrevezetőit.

Már bécsi tartózkodásának első évében meggyőződött róla, hogy ha nagy fáradság árán is, de minden munkás megtéríthető, azonban arra sohasem volt eset, hogy a zsidót az ő nézetétől el lehetett volna téríteni.

Hitler sokszor már abban reménykedett, hogy beható felvilágosításaival sikerült a zsidókat a marxista álláspont őrültségéről meggyőznie, azonban utólag mindig be kellett látnia, hogy ezzel csak elszántságukat növelte.

De minél tovább viaskodott velük, annál közelebbről ismerte meg vitamódszerüket. Eleinte az ellenfél ostobaságára számítanak, s ha ez nem válik be, magukat tettetik ostobának, vagy pedig csűrnek-csavarnak, játszanak a szavakkal és fogalmakkal s mindig találnak valami kibúvót. Bárhol is markol meg az ember egy ilyen apostolt, csak keshedt nyálka marad a kezében, amely az ember ujjai közt átsiklik, hogy a következő szempillantásban ismét összetömörüljön – mondja *Hitler.* S ha a zsidó a szemtanúk előtt folyt vitában végképp alulmarad és kénytelen legyőzését elismerni, másnap úgy tesz, mintha semmire sem emlékeznék, mintha az egészről sohasem hallott volna.

Sokszor csaknem megdermedve tapasztalta ezt *Hitler* s nem tudta, hogy a zsidók nyelvelő vagy hazudozó művészetét csodálja-e inkább. Azonban mindenképpen gyűlölni kezdte őket!

Ennek megvolt az a jó oldala, hogy amily mértékben felfedezte *Hitler* a szociáldemokrácia igazi terjesztőit, ugyanoly mértékben növekedett benne népéhez való szeretete, mert hiszen ki tudta volna a csábítók ördögi furfangjának láttára a szerencsétlen áldozatot kárhoztatni?

Nem a munkásságban rejlett a legfőbb hiba, hanem azokban, akik nem érdemesítették arra, hogy törődjenek vele s igazságosan megadják a nép fiának azt, ami megilleti.

A köznapi tapasztalatoktól ösztönözve, most már Hitler a marxi tanítás forrásaihoz fordult. Hatásával már tisztában volt, sikerét naponta észlelhette, némi képzelőerővel pedig annak eredményét is kiszínezhette magának s csak az lehetett még kérdés tárgya, vajon e tan megalapítói a végső következményekkel is tisztában voltak-e, avagy maguk is nem estek-e egy nagy tévedésnek áldozatul?

Mert – *Hitler* érzése szerint – mind a kettő lehetséges volt.

Az egyik esetben minden gondolkodó embernek kötelessége e szerencsétlen mozgalom arcvonalába nyomulni, hogy a végleteket megakadályozza, a másik esetben azonban e népbetegség egykori felidézői valóságos ördögök lehettek, mert csak egy ilyen szörnyeteg agyában tudhatott megfogamzani egy olyan szervezkedésnek a terve, amelynek megvalósulása csakis *az emberi kultúra összeomlására s ezzel az egész világ elsilányításra vezethet.*

Ebben az esetben utolsó mentségül a harchoz, az emberi szellem, értelem s eltökélt akarat minden eszközével folytatott harchoz kell folyamodnunk, tekintet nélkül arra, hogy a sors kinek kedvez.

Amidőn *Hitler* belemélyedt a szociáldemokrácia alapeszméinek fürkészésébe, tanulmányaiban nagy segítségére voltak a zsidókérdésben szerzett ismeretei, mert megtanulta e nép szavát megérteni, megtanulta, hogy a zsidó beszéd mindig a gondolatok elrejtésére vagy legalább elburkolására irányul.

Ezzel elérkezett *Hitler* ahhoz a legnagyobb átforduláshoz, amely lelke mélyén végbement s *így lett habozó világpolgárból fanatikus antiszemitává!*

Egyszer ugyan még kételyei támadtak arra nézve, vajon ez a kizárólagos földi életet élő kis nép, előttünk rejtett okokból, mégis nem a föld birtokbavételére rendeltetett-e, azonban a marxizmus elvei maguk cáfolták rá erre a föltevésre.

Mert a zsidó marxizmus elutasítja a természet arisztokratikus elvét s az erő és hatalom örök előjogának helyébe a számbeli tömeget s annak holt súlyát iktatja. Ekként tehát tagadja az ember egyéni értékét, kétségbe vonja a nép és a fajta jelentőségét s ezzel megfosztja az emberiséget fennmaradása és kultúrája föltételeitől. Ilyen elvekkel felborítaná a világegyetem emberileg felfogható rendjét s zűrzavart ültetve helyébe, e bolygó lakóinak végpusztulását idézné elő.

Ha a zsidó az ő marxista hitvallásával győzedelmeskedik a világ népei fölött, akkor az emberiség haláltánca lesz a koronája, s akkor a mi bolygónk, mint évmilliókkal ezelőtt, ismét lakatlanul fog a világűrben keringeni, mert az örök természet kérlelhetetlenül megbosszulja törvényeinek áthágását.

„Mindezek alapján – mondja *Hitler* – az örökkévalóság szellemében vélek cselekedni, amikor *a zsidó ellen védekezve az Úr alkotásáért harcolok!"*

***

Aki nyílt szemmel és kellő elmélyedéssel olvasta el *Hitlernek* fentebbi fejtegetéseit, meggyőződhetett róla, hogy e műben egy faját és népét imádó s az igazságot szomjúhozó lélek gyötrelmes vívódása, végül pedig egy megrázó lelki harcok után kiküzdött, megingathatatlan álláspont fénye tükröződik.

Hitler vallomásaiban egy pszichoanalitikai szempontból roppant érdekes s minden faját és hazáját szerető emberre nézve nagyon tanulságos evolúciós folyamat tárul az olvasó elé, amely a zsidókérdésben kényszerítő logikával vezet el a minden jólelkű emberben ösztönszerűen szunnyadó emberiesség és igazságosság tudatos, *a fajélettan követelményeinek megfelelő újszerű felfogásához.*

A polgári társadalom élete a maga gyermeteg tájékozatlanságában s félszeg egyoldalúságában szinte lehetetlenné teszi a zsidó járszalagon haladó szociáldemokrácia és a marxizmus benső összefüggésének felismerését s csakis a *Hitleréhez* hasonlóan lelkiismeretes és elfogulatlan megfigyelés vezethet az igazság belátására.

Hitler súlyos lelki válságok árán jutott el a maga, faja és népe jövőjére üdvözítő álláspontjához, azonban amikor ezt a nagy nyilvánosság előtt leszögezte s a német nép millióinak lelkébe is beoltotta, akkor ezzel minden időkre megszabta a maga és követőinek társadalmi s politikai célját és irányát.

Ilyen hitvallás mellett nincs többé helye a tétovázásnak s nincs lehetőség a visszatérésre.

Hitler vérlázító tapasztalatainak hatása alatt rálépett a tövises útra, amely diadallal is kecsegtet, de a kárhozat ösvénye is lehet. A kocka el van vetve s a hősnek, aki maga mögött minden hidat felégetett, vagy győznie kell, vagy megsemmisül.

Lehetséges, hogy nem fog célt érni, mert a zsidó világszövetség minden eszközzel rajta lesz, hogy hatalomra jutását megakadályozza. Tudják, hogy ha *Hitler* győz, akkor Németországban bealkonyodott a zsidó mindenhatóságnak is és ők szedhetik sátorfájukat.

De ebbe az egész világ zsidósága bele fog szólni s inkább felborítják egész Németországot, inkább új háborúba sodorják az országokat, semhogy a koronázatlan királyok trónjáról letaszíttassák magukat.

Az a „háromszáz, egymást ismerő férfiú, aki a világot kormányozza", bizonyosan ma is megtalálja a maga *Rathenauját,* aki újra elmondhatja, hogy „a világtörténelemnek nem volna értelme, ha Hitler a hohenzollerni fehér paripán, győztesként vonulna be a brandenburgi kapun". Mai nyelvre áttéve: a németországi zsidóság világuralmi álmai értelmüket vesztenék, ha *Hitler* az ő barnaingeseinek élén győzelmesen vonulna be Berlinbe.

A csodával lesz határos, ha ezt a zsidók nem tudják meghiúsítani, de higgyük és reméljük, hogy még mai nap is történnek csodák.

Mi magyarok pedig vonjuk le *Hitler* lelki fejlődésének tanulságait, amelyekre nekünk is legalább olyan szükségünk van, mint a németeknek, mert mi megint azokon a veszedelmes vizeken evezünk, amelyek már egyszer – bűzhödt posványokat hagyva maguk után – elárasztották hazánkat.

Megint úrrá lett rajtunk a mindent megértő és mindent megbocsátó liberalizmus, a maga lidércfényes káprázatával s avult és gyermeteg jelszavaival, hogy bilincsbe verjen minden józan belátást és férfias elhatározást, amely egy boldogabb magyar jövő legfőbb záloga.

Nekünk is fel kell ismernünk a vészes örvényeket és zátonyokat, amelyek faji és nemzeti létünket a zsidóság aknamunkája révén fenyegetik s ki kell küzdenünk azt az elengedhetetlen lelki átalakulást, amelyet az igazság és a faji öntudat megkövetel és amely nélkül nincs és soha nem is lesz magyar feltámadás.

(Forrás: *A Cél*, 1932)

Kiss Sándor:

TEKINTÉLYTISZTELET

Veleszületett tulajdonsága az embernek, hogy tekintély gyanánt tiszteli azokat az egyéneket, akiket kiválóbbnak és hatalmasabbnak ítél magánál. A kiválóság *egyéni tekintélyt* kölcsönöz, ha olyan szellemi, erkölcsi tulajdonságokban nyilvánul meg, amiket az emberek *erénynek* ismernek el, mint pl. a nagy tudást, bölcsességet, önzetlenséget, hűséget, fajszeretetet, vitézséget, becsületességet stb. A hatalom birtoklása pedig *helyzeti tekintélyt* szerez; ezen alapul a nagykapitalisták, mágnások, miniszterek tekintélye, akiknek a hatalma vagyoni túlsúlyban, születési vagy hivatali rangban gyökerezik. E szerint kétféle tekintély van: egyéni és helyzeti tekintély. Ezek azonban nem mindig járnak együtt. A nagy képzettségű tudósnak nincs mindig helyzeti tekintélye, mert nem sikerült neki hatalmat jelentő pozícióban elhelyezkedni vagy vagyont szerezni. A minisztereknek nincs mindenkor egyéni tekintélyük, mert híjával vannak a megfelelő erkölcsi vagy szellemi kiválóságoknak. A tekintély kétfélesége mellett sajátságosan rávilágít a tekintélytisztelet azonos forrására az a körülmény, hogy a legtöbb ember elégedetlen, ha nem találja együtt a kétféle tekintélyt. Megütközünk pl. ha a nagy tudósnak nincs egyetemi tanári rangja; fölháborodunk, ha egy kormányférfiú tudatlan vagy megvesztegethető. Úgy látszik, egyik tekintély sem teljes a másik nélkül, mert önmagában véve vegyes, ellentmondásos érzelmet gerjeszt.

A tekintélytisztelet nagyon értékes társadalmi erény, mert ez ragasztja össze a társadalmat egységes, közszellemű, egyakaratú, szerves egéssé. Nem állhat minden polgár mögött csendőr, rendőr vagy detektív, hogy azt cselekedje mindig, ami kívánatos a köz érdekében. A tekintélytisztelet bírja rá az embereket, hogy érzésben, gondolkodásban és akaratban az állami és társadalmi rendet képviselő személyiségekhez igazodjanak. Ilyenformán egyetlen társadalmi rend sem állhat fönn a rendet képviselő tekintélyek nélkül. Lenin, Trockij, Kun Béla tekintélye épp olyan szükséges a zsidókommunista társadalmi rend szilárdságához, mint Richelieu, Bismarck, Széchenyi István vagy Deák Ferenc tekintélye a maguk társadalmában. Könnyű belátni, hogy annál szilárdabb valamely társadalom felépítése, minél inkább megegyeznek a társadalom tagjai a tekintélyszerző erények értékelésében és minél általánosabb az egyéni és helyzeti tekintélyek kapcsolata. Viszont annál lazább a társadalom szerkezete, minél többféleképpen értékelik a társadalom tagjai a tekintélyszerző erényeket, ill. minél ritkább az egyéni és helyzeti tekintélyek együttjárása. Ha a különböző társadalmi csoportok más és más erényeket tartanak értékesnek, akkor ezzel együtt jár, hogy különböző tekintélytípusok egymás ellenére befolyásolják a tömeget, ami viszályt és széthúzást idéz elő a társadalomban.

A természetben mindenütt a fejlődés jelenti az életet, tehát a társadalomban is. Ami nem fejlődik, az elenyészik. A társadalom is, ha élni akar, a fejlődés útját követi. A társadalom normális fejlődése úgy megy végbe, hogy a régi típusú tekintélyek elhomályosulnak és új típusú tekintélyek veszik át a vezetőszerepet és az emberek azokhoz igazodnak. Nagy szerencse, ha a régi típusú tekintélyek fokozatosan engedik át a teret az újaknak, akik csak árnyalatokban térnek el a régiektől. Ez az igazi fejlődés. Az angol társadalomban ez történik századok óta. De már az bomlást jelent, ha a régi tekintélyek is megtartják hatalmukat és befolyásukat s velük szemben az újak is hatalomra vergődnek. Ilyenkor az egyik nem tér ki a másiknak és a versengésük annál veszedelmesebb a társadalomra, minél nagyobb különbség vagy ellentét van a két típus között. Mert a kétféle típusú tekintély éppen azért, minthogy megegyezni nem tud, polgárháborúra vagy forradalomra uszítja a mögötte álló tömegeket.

Ismeretes, hogy a zsidóparazitizmusnak életfeltétele a társadalom bomlása. Ha a zsidó egészséges társadalomba fészkeli is be magát, tüstént hozzákezd a társadalmi szervezet bomlasztásához, mert ennek sikerétől függ az ő virágzása. A társadalmi szerveződés bomlasztását a zsidó élősködés a tekintélyek fölhasználásával viszi végbe. A zsidóság, amelynek lélekbelátó képessége messze kimagaslik a többi emberi faj ilyen képessége köréből, pompásan ki tudja használni a tekintélyek tömegpszichológiai szerepét. A zsidóság, kis száma miatt, vajmi kevésre menne, ha nem tudna ügyesen sakkozni azokkal a tekintélyekkel, amelyek mindegyike több százezer ember helyett gondolkodik, érez és akar. Ahhoz, hogy a zsidóparazitizmus boldogulhasson, zűrzavart kell támasztania a társadalomban. E végből tekintélyeket tenyészt ki egymással szemben, ezeket összeveszíti, aminek következtében a különböző tekintélyek vezérlete alatt háborúságba keveredik az egész társadalom. Nem igaz az, hogy a zsidó sajtó csak rombolja a tekintélyeket, mert annyi újat is nevel, mint amennyit lejárat. Mindenesetre a régi tekintélyektől a tömegek egy részét el kell választani, hogy híveket toborozzon az újak számára. A régi tekintélyek lejáratása többféleképpen történhetik. Vagy úgy, hogy a sajtó és az irodalom népszerűtlenné, nevetségessé teszi azokat az erényeket, amiken sarkallottak a régi *egyéni tekintélyek.* Így törekszik lejáratni jelenleg a zsidó sajtó a hazafiság, a fajszeretet, az önzetlenség, a hűség stb. konzervatív erényein alapuló tekintélyeket. Viszont a *helyzeti tekintélyeket* azáltal járatja le, hogy erkölcsileg megrontja: a hatalom és rang birtokosait önzővé, ragadozóvá, erőszakossá, megvesztegethetővé, garázdálkodóvá neveli, aminek az lesz a természetes következménye, hogy a helyzeti tekintélyek éppen a jobb érzésű rétegek előtt válnak népszerűtlenné. Ez azért veszedelmes, mert a fönnálló társadalmi rendet éppen azok a konzervatív rétegek utálják meg, amelyek hívei a fönnálló rendnek. Elképzelhető, hogy milyen társadalmi káosz keletkezik a hatalmi tekintélyek efféle elrothasztása nyomában.

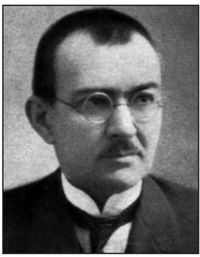
Minthogy Magyarországon ez idő szerint minden közéleti történést a zsidóság érdeke és akarata határoz meg, a tekintélytípusok érvényesülését sem tudnánk megmagyarázni, ha alapul nem vesszük a zsidóparazitizmus biológiai törvényeit. A társadalombomlasztást a zsidó élősdiség – kétsarkú természetéhez képest – két ellentétes póluson intézi. A zsidókapitalizmus kifosztja, kizsákmányolja, megnyomorítja a tömeget, a zsidóradikalizmus és a zsidószocializmus pedig ezeket a tömegeket forradalomra uszítja a fönnálló társadalmi és állami rend ellen. Mindkét bomlasztó tényezőre egyformán szüksége van a zsidóságnak, de az elsődleges szerepe mégis csak a kapitalista népnyúzásnak van, mert elégedett, boldog társadalomban hatástalan minden forradalmi uszítás. A zsidóparazitizmusnak mindkét szárnyon segítőtársakra, *tekintélyekre* van szüksége, hogy érvényesüljön. Magától értetődik, hogy e zsidóélősdiség kapitalista szárnya a fönnálló társadalmi rendet képviselő tekintélyekkel lép szövetségre, mert hiszen a tömegnyomort, a népnyúzást a fönnálló társadalmi rend keretei között annak oltalmában, intézményeinek és törvényeinek védelme alatt törekszik keresztülvinni. Azért a zsidóparazitizmus magához csatolja azokat a tekintélyeket, akik a fönnálló társadalmi rendet képviselik, akiknek a törvényhozásban és a törvények végrehajtásában vagyonuknál, születésüknél és hivataluknál fogva befolyásuk van. Így alakul ki az önző, kozmopolita, zsidóbarát kapitalista tekintélytípus, amely a zsidókapitalizmust támogatja törekvéseiben. Ezeket a tekintélyeket a zsidóság a nagyiparosok, földbirtokosok, mágnások és főhivatalnokok közül toborozza. E tekintélyeknek a segítségével akadályozza meg a népnyomor enyhítésére szükséges reformokat (földbirtokreform, munkásbiztosítás stb.), a népjóléti reformok fedezetére szolgáló progresszív adóztatást, a háború alatt szerzett vagyonok megadóztatását, a szociális hitelpolitikát stb. Ez a tekintélytípus látszatra a fönnálló társadalmi rendet védelmezi, anynyiban mindenesetre, hogy ezek konzerválják a társadalmi rend azon intézményeit és törvényeit, amelyek kedveznek a zsidóparazitizmusnak. *Valójában éppen ezen szerepüknél fogva, ugyanolyan szükséges föltételei a zsidóforradalomnak, mint a velük ellentétes rendeltetésű tekintélytípus.*

Ugyanis a zsidóparazitizmusnak olyan tekintélyekre is szüksége van, amelyeknek a segítségével szolgálatába szegődteti azokat a százezreket, akiket éppen nyomorúságos helyzetük a fönnálló társadalmi rendnek és a hozzászegődött tekintélyeknek ellenségeivé tesz. Az ínségesek számára természetesen nem azok lesznek a tekintélyek, akikben jólétük és boldogulásuk akadályait látják, hanem azok, akik és amelyek éppen az ő érdekükben szállnak síkra, és bírálják, megtámadják, ostromolják a társadalmi rendet, látszatra ezért, hogy a nyomorgók számára jobb megélhetést verekedjenek ki. Ezeknek a tekintélyeknek a szavára százezrek mozdulnak meg, hatalmas társadalmi réteg gondolkodása, érzése és akarata követi ezek irányítását. Annak ellenére, hogy a radikális, forradalmi, szocialista tekintélytípus a zsidóparazitizmusnak az ellenkező szárnyán harcol, mégis sok közös vonása van az előbbi embertípussal. Önző, kozmopolita, zsidóbarát és erőszakos, mint amaz. Ebből a sokoldalú hasonlóságból – az ellentétek mindig nagyon hasonlítanak egymáshoz – magyarázható, hogy a forradalmár tekintélytípus nemcsak a társadalom földönfutóiból, zátonyra került értelmiségéből tenyészik ki, hanem elég szép számmal a mágnások és nagykapitalisták közül is. (Gróf Károlyi Mihály, gróf Batthyány Tivadar, báró Hatvany Lajos, Lukács György.)

Vannak ezeken kívül a zsidóparazitizmus szolgálatában egyéb tekintélyek is, akik egyik irányban sem kötötték le magukat, hanem csak általában a zsidóparazitizmust szolgálják, egyformán mind a két póluson, annak jeléül, hogy mennyire egy egészet alkot a zsidókapitalizmus és a zsidónacionalizmus. Ez a Rassaiak és a Drózdiak típusa, akik minden cselekvést támogatnak, ami zsidó, akár a kapitalista szárny kezdeményezi azokat, akár a forradalmi szárny.

Nincs tehát igazuk azoknak, akik a tekintélytisztelet hanyatlásáról panaszkodnak. A tekintélytisztelet nem hanyatlott, mert az velünk született lelki sajátosság. Nincs olyan épelméjű ember a világon, aki ne tisztelne tekintélyeket. Csak abban van a különbség, hogy ki milyen tekintélyeket tisztel: az egyik Tisza Istvánt, a másik Kun Bélát. Még azt sem lehet állítani, hogy a régi tekintélyeket teljesen lejáratta a zsidóság. Megtartotta közülük mindazokat, akiknek hasznát veheti a társadalom bomlasztásának nagy művében, de velük szemben új tekintélyeket is nevelt, akikre szintén szüksége van a társadalom forradalmasításához. Természetesen az új tekintélyeket tisztelő tömegek mások, mint a fönntartott régi tekintélyeket tisztelők tömegei, mert csak így lehet állandósítani a zűrzavart. E szerint *a tekintélyek száma inkább szaporodott, mint apadt.*

Társadalmunkban manapság a felszínen levő tekintélyek többnyire a zsidóparazitizmus szolgálatában állnak, vagy a kapitalista szárnyon vagy a középúton; más szóval többnyire zsidócsahosok. Mint ilyenek öntudatosan vagy öntudatlanul tevékeny ellenségei a magyar faj jövőjének. Elfogulatlan magyar ember nem is nagyon lelkesedhetik az ilyen tekintélyekért, akármelyik típushoz tartozzanak is. *A tekintély nem olyan feltétlen érték, amit önmagáért, azaz minden egyébre való vonatkozás nélkül érdemes volna megvédelmezni.* Hiszen a zsidóparazitizmus a tekintélyek segítségével rombol. Csak azt a tekintélyt érdemes védelmezni, amelyik föladatának tekinti a társadalomnak jólétet és áldást hozni és ehhez esze és tudása is van. A fajvédelem tehát nem lehet azon a dogmatikus állásponton, hogy ami tekintély volt a múltban, annak örökre tekintélynek kell maradnia a jövőben is. Mert a tekintély, kivált a hatalmon alapuló, kimondhatatlan ártalmat jelenthet a nemzetre, ha erkölcsileg züllött, kapzsi, erőszakos, önző és fajtagadó. Az 1918. zsidóforradalom sohasem sikerült volna, ha csupán forradalmi uszítók vannak. Szükséges előfeltétele volt annak a zsidókapitalizmus szolgálatába állott nagy urak tekintélye is. A tűz kétségkívül mindenkor éget és emészt, de egymagában nem robbant. Ilyen a zsidóság is. Ahol a zsidó jelen van, állandóan bomlaszt, zülleszt, rombol. De a szükséges előfeltételek nélkül nem tud forradalmat csinálni. Ahhoz, hogy a tűz robbanthasson, robbanékony anyag és fojtás egyaránt kell. Ahhoz, hogy a zsidó forradalmat csinálhasson, lázítható és elkeseredett proletáriátusra van szükség, ami megfelel a puskapornak, de merev, hajthatatlan, önző kapitalista osztály is kell, ami viszont a fojtás szerepét tölti be. Mindkét rétegnek az élén álló tekintélyek adnak erőt, összetartást. Az ilyen idegen érdekeket szolgáló tekintélyek fönntartása ártalmas a nemzet jövőjére. Pedig most ez történik a tekintélytisztelet helyreállításának örve alatt. Bár kevesebb tekintélyt tisztelhetnénk, de olyanokat, akiknek egyéni és helyzeti tekintélyében az egész magyarság megbízhatna. **Az ilyen tekintélyek érvényesülését – az igazi nemzetfönntartó tekintélyek hatását – azonban a zsidó sajtó megakadályozza.**

Kiss Sándor:

FŐNEMESSÉGÜNK SZÁRMAZÁSA, NEVELTETÉSE ÉS IFJÚSÁGA (1923)

A magyar főnemesi rend történeti szerepét kívánom történeti adatok alapján méltatni. A magyar nemzet ezeréves kálváriáján a legtöbbször a főnemesi rend pártoskodása, önzése készítette elő azokat a végzetes bukásokat, amelyek egyre mélyebbre taszították fajunkat a megsemmisülés örvényébe. Most a süllyedés legmélyén tartunk, és arról van szó, hogy miként lehetne magyar fajtánkat ismét talpra állítani, hogy a zsidóforradalmak, a trianoni béke és az országcsonkítás után bizalommal kezdhesse meg a második ezredévet. Világos, hogy a gyógyítást a visszamaradt csonkaországon kell megkezdeni, amelyet a zsidóparazitizmus ezerféle ártalma rothaszt. Ámde bármelyik oldalon próbálunk ehhez a kórsághoz hozzáférkőzni, mindenütt az ország sorsát látszat szerint döntően intéző főnemesi osztály ellenállásába ütközünk bele. ***A mágnás és főnemesi osztály sok tiszteletreméltó kivétellel szövetségben van a zsidóélősködéssel, mert ebből a szövetségből pillanatnyilag hasznot húz* és ezért a haszonért, mint ezer esztendő óta annyiszor, hajlandó elárulni a nemzetet.** Annak kimutatására, hogy a fajvédelmi problémát előbb-utóbb e főnemesség nélkül kell megoldani, a következőkben főnemességünk jelenlegi társadalmi értékét vonjuk vizsgálat alá.

Főnemességünk óriási hányadában idegen eredetű. Senki előtt sem kell bizonygatni a herceg Metternich, herceg Windisch-Graetz, herceg Odescalchi, őrgróf Pallavicini, gróf Wickenburg, gróf Schönborn-Buchheim, gróf Wenckheim, gróf Klebelsberg, gróf Edelsheim-Gyulay, gróf Ambrózy-Migazzi, gróf Draskovich, gróf Degenfeld, báró Haynau, báró Wodianer, báró Kohner, báró csepeli Weisz, báró Ullmann, báró Hatvany-Deutsch, Jankovich, Bakovszky stb. stb. mágnás és főnemes családok idegen eredetét. De ha visszafelé nyomozunk az elismerten magyar származású mágnáscsaládok nemzetségtábláján, megint csak az derül ki, hogy az ősmagyar nevet viselő családban minden harmadik-negyedik *anya* idegen eredetű. Pl. az Apponyi grófok nemzetsége a 108 honfoglaló *gens* közé tartozik, de szép számmal találunk idegen *anyák* nevére: gróf Lamberg-Spritzenstein, gr. Londron-Laterano, gr. Nogarella, gr. Klebelsberg, gr. Beckendorf stb. stb. A hercegi és grófi Batthyány család a honfoglaló hét vezér egyikétől, *Örstől* származik, de ilyen nevű idegenekkel korcsosította vérét: Svetkovich, gr. Poppel-Lobkovicz, gr. Formentini, gr. Strattmann, gr. Kinsky, gr. Waldstein, gr. Rogendorf, báró Aehrenfeld, gr. Gallenberg stb. stb. Ismeretes, hogy néhai jó Szemere Miklósnak az volt az egyik büszkesége, hogy családja az egyetlen főrangú nemzetség, amelynek családfáján egy idegen név sem fordul elő egészen Huba vezérig. Meg is látszott egész egyéniségén a színmagyar fajiság bélyege: áldozatos fajimádata nem leli párját a kozmopolita magyar főnemesi társadalomban. Méhely Lajos professzor elmélete, hogy az idegen vér beütése a faj törzsétől elszakadó korcsokat eredményez, akiket semmiféle neveléssel sem lehet a faj közösségéhez hozzászelídíteni, a főnemesi osztály magaviseletén igazolható a legkönnyebben. Főnemesi és mágnásosztályunk nagyon kevés kivétellel (amely kivétel már politikai és társadalmi viselkedésével is igazolja magát) olyan idegen származású korcsmagyarokból áll, akiknek nemcsak vére, hanem egész szellemi, érzelmi és erkölcsi világa idegen a magyarság törzsétől, amelyet ez idő szerint a legtisztábban a vidéki parasztság képvisel. Tehát nem a véletlen szeszélye, hanem az idegen vér elcsitíthatatlan tiltakozása nyilatkozik meg abban a gőgös elutasításban, amelyet főnemességünk tanúsít minden fajvédelmi törekvéssel szemben. Ösztönszerűen másnak, idegennek érzik magukat a magyar fajiságtól. Az, hogy az angol, francia, német és olasz mágnás a saját nemzeti nyelvét beszéli családja körében, éppen úgy bizonyítja ezeknek faji tisztaságát, miként a magyar főnemesek századok óta szokásos idegen családi nyelve igazolja ezeknek korcs fajiságát és idegen vonzalmait. A magyar mágnásgyerek többnyire németül, franciául, angolul vagy olaszul tanul először beszélni, magyarul csak annyit, amenynyi lassanként ráragad a cselédségtől. Magyar és idegen nyelvismeretük a legjobban a fővárosi nagyszállók portásaihoz hasonlít, akik valamit beszélni tudnak ugyan három-négyféle nyelven, de szabatos mondatszerkesztéssel és kielégítő szókinccsel egyik nyelven sem tudják kifejezni magukat. A legtöbb, amit a magyar nyelvből elsajátítanak, jó, ha fölér a budapesti zsidó újságsargon nyelvkészletével.

A sokoldalú nyelvtanítás és a kétségtelenül alapos zenei művelés pótolja a mágnásnevelés egyéb fogyatékait. A középiskolát ugyan minden mágnásgyerek elvégzi és magánvizsgálatok útján megszerzik a kötelező jeles osztályzatokat is, de bárki elképzelheti, hogy mennyi ismeretet biztosít az olyan tanulás, amelynek folyamán annyit tanul a gyerek, amennyi neki tetszik. Alig elégséges tudással, de okvetlenül jeles érettségi bizonyítvánnyal a mágnásifjú többnyire a jogtudományi szakon folytatja tanulmányait, vagyis erre iratkozik be az egyetemen. Tesz-e vizsgálatot az egyetemen vagy sem, ismereteinek gyarapodása szempontjából teljesen közömbös, mert ezek a vizsgálatok is a középiskolában megszokott minta szerint folynak le: a minősítést nem a készültség kapja, hanem a társadalmi rang. Hozzátartozik a mágnásosztály élősködéséhez, hogy a főnemesi ifjú többnyire külföldi egyetemen is folytat tanulmányokat egypár évig, ezzel azonban egy szemernyit sem gyarapodik a tudománya. A dúsgazdag főnemesi ifjak előtt teljesen ismeretlen azoknak az égő lelkű szegény magyar robotosoknak a sóvárgása, akik éhséget és hideget tűrnek, csakhogy megszerezhessék az óhajtott tudományos könyvet vagy műszert. A szegény, kicsiny magyarok, akiket önmaguk és fajtájuk tökéletesítésének szent tüze melegít, hányszor megbeszélik kietlen, éhező elhagyatottságukban szenvedélyes tudásvágyuk magasztos céljait, amelyeket soha el nem érhetnek, mert letöri őket a mindennapi kenyérért vívott küzdelem! Bezzeg a mágnásfiatalok, akiket anyagi gondok nem hátráltatnak, nem nagyon törik magukat a tanulásban. Nem ismerik a tudományos búvárlat sorvasztó szenvedélyét, nem vetélkednek a legújabb tudományos könyvek megszerzésében és elolvasásában, nem sarkalja őket a közlésre elfogadott első tudományos értekezés dicsősége: ők többnyire csak szórakoznak és mulatnak. Nekik mindegy, akármit csinálnak, idejére úgy is célhoz érnek. Belőlük lesznek majd Magyarország vezetői, nem a félúton elhulló szegény magyarokból. Pedig micsoda léha, üres és lelketlen az az előkészület, ami megelőzi a nagy politikai, társadalmi, gazdasági döntéshozó helyek elfoglalását! A mágnásgyerek fiatalsága csupa könnyű öröm, szórakozás és mulatság: nőcsábítás, vadászat, lóverseny, hangverseny, színház, orfeum, tivornya, kártyázás stb. Még a legkomolyabb e szórakozások közül az utazás, mert az legalább az idegen nyelvismeretüket mélyíti el, jóllehet a gyönge nemzeti műveltség mellett egyúttal öregbíti kozmopolita vonzalmaikat.

Nem lehet csodálni, ha ilyen előkészületek után a mágnásifjúság nem nagyon törekszik részt venni a fajvédelmi mozgalmak munkájában. Az „Ébredő Magyarok Egyesülete", a „Magyar Országos Véderő Egyesület", a „Bajtársi Szövetségek" és a többi fajvédelmi alakulatok nem ismerik a magyar mágnásifjúság közreműködését vagy anyagi áldozatait. Faji önérzet, fajvédelem, nemzeti újjászületés egészen idegen fogalmak az ő körükben. Elvégre az ő korcsmagyar nyelvüket nem ronthatta el a zsidózsargon, az ő költészetüket nem tette cédává a sémita befolyás, az ő birtokaikat nem harácsolta el a zsidóság gazdasági terjeszkedése és nem ők szenvednek a zsidóparazitizmus szipolyozó tevékenységétől. Végül is ők társparaziták, akiket még élni hagy az igazi, a főparazita. Hát mit gyűlöljenek ők a zsidón és mit védjenek ők a fajukon? Nos, ilyen gondok nem is ölik a mi főnemesi ifjúságunkat. Hanem azért nekik is szükségük van olyan szervezetre, ahol gyümölcsöztethetik hajlamaikat és tehetségeiket. Azért a nemzeti újjászületés nagy szervezkedési lázában a mágnásifjúság is alakított egy magyaros jelzőjű egyesületet: „Magyar Országos Ricsaj Szövetség" címmel. Az egyesület rendeltetését a „Társaság" című lap ismertette 1922 márciusában, a jólétben fuldokló zsidó nagykapitalisták és a mulató mágnások közös családi képes folyóirata. A „Magyar Országos Ricsaj Szövetség" eredetileg egymillió korona alaptőkével alakult azon kitűzött céllal, hogy a mágnásvilág mulattatására estélyeket, bálokat és más különféle ricsajokat rendezzen. Első nagysikerű bálját 1922. február 16-án rendezte báró Vay Miklós vezetésével. A Szövetség, úgy látszik, a „magyar Országos Véderő Egyesületről" mintázta a nevét, csakhogy az eltérő rendeltetés miatt némileg más szavakból. A „Magyar Országos Véderő Egyesületnek" ugyanis az a célja, hogy a nemzetet nevelje, tanítsa, erősítse és előkészítse az ország megvédésére a külső és belső ellenség ellen. A szavak kezdőbetűiből alkotott rövidített név: „MOVE" véletlenül latinul kitűnően kifejezi az egyesület célját: „mozgass!". Parancsot fejez ki, ami életet jelent: mozgass, hass, gyarapíts! Tudomásom szerint a „MOVE" vagyonában kevés pénze fekszik a mágnásoknak. A „Magyar Országos Ricsaj Szövetség" viszont azért alakult, hogy a „MOVE" és más hasonló rendeltetésű egyesületek által védelmezett határok és törvények oltalma alatt országos ricsajokat rendezzen a mágnások mulattatására. Olyankor rendezik ezeket a ricsajokat a fiatal mágnások, amikor a mágnásminiszterek naponta fogadkoznak, hogy az állam képtelen biztosítani a dolgozó tisztviselők megélhetését, mert nincs elég jövedelme, mert nem lehet már fokozni a mágnások és a zsidók adóit. Csak természetes, hogy a „MOVE" mintájára a „Magyar Országos Ricsaj Szövetség" is csinált magának egy könnyebb kiejtésű nevet, szavai kezdőbetűiből: „MORSZ". Ezen a címen egy folyóiratot is kiad, amely beszámol a ricsajok lefolyásáról és sikeréről. Az is elég természetes, hogy az egyesület címe, a „MORSZ" híven a szövetség nemzetéleti jelentőségéhez, latinul egyszerűen és borzalmasan „halált" jelent. Igenis, ez az egyesület az a sorscsapás, hogy egy országnak ilyen főnemessége van, hogy egy nemzet mágnásifjúsága ilyen egyesületet alapít, és azt nem szégyelli így elnevezni, mert az igenis ennek a nemzetnek a halálát, biztos, kikerülhetetlen, de megérdemelt halálát jelenti! Ez az egyesület, ez a szó kimerítően jellemzi az egész mágnásosztálynak, öregjének és fiatalságának hazafiságát, műveltségét, társadalmi értékét – maradék nélkül!

Főnemességünk származásának, neveltetésének és ifjúkori előkészületeinek vázlatos jellemzése után lássuk most már, mit ér társadalmilag az a főnemesi osztály, amely vagyoni ereje és történelmi tekintélye folytán mostanáig döntő befolyással intézi a magyar nemzet sorsát? Talán fölösleges hangsúlyozni, hogy mágnásaink és nagybirtokos főnemeseink sok tiszteletreméltó kivétellel éppen származásuk és neveltetésük kozmopolita jellege miatt egészen mást értenek a *nemzeti,* a *magyaros*, a *magyar* jelzőkön, mint mi, a fajvédelem álmodozói. Az ő felfogásuk szerint a magyar fajiság üres és értelmetlen fogalom, amiért is ők a fajvédelem, a faji önérzet, a faji jövő szavakat sohasem veszik szájukra. Tisza István gróf mindig tagadta, hogy különbség volna magyar faj és zsidó faj között. Andrássy Gyula gróf pedig a keresztény kurzus óta fejtette ki nyilvánosan, hogy képtelenség különbséget keresni művelt magyar és művelt zsidó között. Be kell látnunk, hogy a mágnások helyzetében nekik igazuk van. Köztük és a zsidók között a nemzeti életben betöltött szerepüknél fogva is valóban nincs lényeges különbség, *kivéve a szellemi erők óriási különbségét,* amivel azonban a zsidók – van annyi eszük – nyilvánosan nem dicsekednek. A mágnások is másnak tekintik magukat a magyarsággal szemben, a zsidók is, ezek a mágnások is tékozolják a könnyen szerzett vagyont, a zsidók is, a mágnások is a nemzet rovására garázdálkodnak, a zsidók is. Csakhogy amíg *a zsidók az ő zseniálisan eltervezett politikai és társadalmi céljukért dolgoznak, addig a mágnások is a zsidókért dolgoznak és ebben van közöttük az óriási különbség.* Ennek az alacsony értelmi szintű, önző és magyartalan mágnásosztálynak kell tulajdonítani azt a csodálatos átalakulást, amin a fajvédelmi politika átesett a forradalmak óta: ti. azt, hogy *faji önvédelemből vallási fanatizmussá poshadt!* A zsidóparazitizmus ugyanis csak egy ponton súrolta a mágnások érzékenységét: bosszantotta az ő vallási bigottságukat az utóbbi évtizedek zsidó-materialista szertelensége: tehát ezen a ponton a mágnások is hajlandók voltak a védekezésre, de nem tovább! A magyar nyelv romlása, a magyar irodalom elzsidósodása, a magyar műveltség lezüllése, a magyar faj anyagi tönkrejutása és rabszolgai megaláztatása sokkal távolabb esik az ő szívüktől, hogysem ezek jóvátételére csak a kisujjukat is kinyújtanák. Ezért nem kell nekik nemzeti megújulás: társadalmi reformok, gazdasági megerősödés, szóval *fajvédelem.*

Mágnásaink magyarul tudását, ha neveltetésük után nem gyanítanánk, megítélhetjük abból, miként beszél magyarul az a néhány politikus mágnás, akik „tökéletesen" bírják a magyar nyelvet. Gróf Tisza Istvánról, *Összes Munkái* előszavában azt írja Berzeviczy Albert1, az *Akadémia* volt elnöke, jelenleg a *Kisfaludy Társaság* elnöke, hogy „stílusa egyszerű, természetes, világos, mint beszéde volt és *törzsökösen magyar a zamata".* Ez a megállapítás Berzeviczy személyében is jellemzi a főnemesség magyar nyelvérzékét, ha figyelembe veszszük, hogy Tisza István stílusa elrémítő iskolapéldája a ▶

▶ durva magyartalanságoknak, szókincse pedig egy szemernyivel sem haladja meg a zsidósajtóból megszerezhető nyelvtudás kereteit. Apponyi Albert gróf, Andrássy Gyula gróf stb. nyelve tele van Európa összes nyelvéből kölcsönzött barbár nyelvi fordulatokkal, szókincsük pedig szegényes, színtelen, semmivel sem több, sőt, inkább kevesebb, mint a zsidósajtó szókészlete. Ha a legnagyobbaknál csak ennyi magyarságot találunk, mit remélhetünk a többiektől? Azok jellemzésére is álljon itt egy példa. Gróf Csáky Albinnak, Magyarország egykori *közoktatásügyi miniszterének* és főrendiházi elnökének a parkjában jegyeztem föl a következő fölírásokat a fák tövébe szúrt, zománcos írású jelzőtáblácskákról: „Első tölgy vidéken. Magától támadt 1804-ben." (Értelme: első tölgy *ezen* a vidéken. Vadon kelt 1804-ben.) Másikon: „Első platán vidéken." és még több más hasonló szellemesség a park útmutató tábláin. Azoknak a mágnásoknak, akik inkább német nyelvű jelzőtáblákat állítanak, nincs okuk szégyenkezni. Mindez nem csodálható. A fajmagyarság színgazdag, üde és zamatos nyelve merőben ismeretlen a kevély nagyurak előtt. Ezért nem tudnak ők Vörösmarty, Tompa, Petőfi és Arany költészetében gyönyörködni. Ezért idéznek ők, ha egyáltalán, leginkább csak Goethe, Schiller, Moliére vagy Shakespeare műveiből. Méltán lepődnek meg azután az ilyen oltott magyarok, ha mi nem akarjuk a magunkénak elismerni a Szomory Dezsőket, Bródy Sándorokat és Molnár Ferenceket, akiknek írásaiban oly szívesen gyönyörködnek az ő aszszonyaik.

Főnemességünk tudományos műveltsége ugyanolyan felszínes, mint magyar nyelvismerete. Mint később látni fogjuk, a magyar nemzet erre a fogyatkozásukra fizet rá a legkeservesebben. Közgazdasági, pénzügyi és társadalomtudományi ismereteiket kizárólag a napi sajtóból vagy társalkodásaikból merítik. Lélektani, szociológiai és természettudományi ismeretek híján közéleti működésükben teljesen ki vannak szolgáltatva önzésüknek és a zsidóuszításnak. Akinek üres a feje, rendszeres és biztos tudományos ismeretek hiányában, folyton azokat az *uszító eszméket* szajkózza, amiket a zsidósajtó pillanatnyilag a fejéhez vagdos. Tudományos képzettség nélkül minden új gondolatot készpénznek kell elfogadni, mert nincs mivel összehasonlítani, egybevetni, szembeállítani, felülbírálni stb. A tudományos készültség hiánya a mágnásokat vakká és naivvá teszi. Még szerencsés, aki képzett titkárt vagy tanácsadót vesz maga mellé, föltéve, hogy az nem a zsidóparazitizmus titkos kirendeltje, mint *Vadász Lipót* Tisza István gróf, vagy *Simonyi Henrik* Károlyi Mihály mellett. Messze vezetne, ha konkrét példák fölsorolásával igyekeznénk igazolni főnemességünk fogyatékos tudományos képzettségét. Aki erről meg akar győződni, olvassa el gróf Apponyi Albert *Emlékiratait* (Pantheon, 1922). Lehetetlen, hogy közepes képzettségű ember is el ne iszonyodjon annak az egyoldalúságnak, szellemszegénységnek, szűklátókörűségnek a tapasztalásán, ami megnyilvánul ebben az üres, kicsinyes, szószátyár közjogi közhelyzuhatagban. A leggyerekesebb pártéleti huzavonáknak, kilépéseknek, belépéseknek, átcsoportosításoknak és hiú közjogi fontoskodásoknak a megtapasztalásán, amelyeknek eldöntése körül mindenesetre évekig szónokoltak és dulakodtak a mi politikus mágnásaink. Éveken keresztül csatáznak, vitatkoznak, tanácskoznak olyan kérdések körül, amelyeknek miként való megoldása annyit sem érinti a nemzet sorsát, mint egy leesett mákszem.

Így, ilyen képzettségű mágnások mellett történhetett, hogy amíg őrjítő zuhanással rohantunk lefelé a faji megsemmisülés lejtőjén, mágnáspolitikusaink harminc esztendő alatt sem jöttek elő alkotó gondolattal, nem létesítettek egyetlen eredeti intézményt, ami fajunk pusztulásának gátat vetett volna. Csupa üres, értéktelen, fölháborítóan haszontalan *kérdések* körül vívnak évekig dúló parlamenti csatákat, amelyeket időről-időre a boszorkányos zsidó lángelme esztergályoz ki a számukra.

Ha valaki úgy vélekednék, hogy ez az eszmeszegénység, kritikátlanság, tudományos készületlenség a mágnásaink körében nem általános, nagyon csalatkoznék. Valójában az egyik olyan, mint a másik, *a tudást mind a szónoklással azonosítja.* Célkitűzéseik kezdetlegessége minduntalan rávilágít képzettségük feltűnő hiányaira.

Tanulságos példa mágnásaink kezdetleges szempontjaira és gyerekes célkitűzéseire gróf Zichy János újévi szónoklata a Nemzeti Összetartás Társaskörében, ahol is a következőképpen fogalmazta meg elvbarátai politikai törekvéseit: „Látom azokat a kereteket, amelyeket később be fogunk tölteni, addig pedig ragaszkodnunk kell az *országot fönntartó kardinális elvhez, a jogfolytonossághoz.* Ez az, amit halkan, lelkünkbe zárva, mindennapi imánkban elrebegünk, *erre alapítjuk összes politikai törekvésünket!*"2 Jól meg kell érteni: a Habsburg-restaurációra alapítják összes politikai törekvésüket, mert nekik, a mágnásoknak és a nagybirtokosoknak jelenleg már semmi *egyéb hiányuk nincs*: a magyar nyomorgók és szenvedők millióit viheti az ördög. Mindenki megértheti ebből, micsoda kimondhatatlan nemzeti csapás az, ha egy nemzet vezetői olyan társadalmi rétegből valók, amely nem érezheti a milliók baját. Aligha túlozunk azt állítva, hogy ha a megállapított határokon túl a Bratianuknak, Pasicsoknak, Beneseknek és Rasinoknak ilyen szellemi minőségük volna, mint a mi vezetőinknek, akkor nem volna nehéz kérdés a trianoni határ. Annak igazolására, hogy mágnásaink előtt milyen korlátlan érvényesülés nyílik még szakirodalmi téren is, ahol igazán csak a képzettséget kellene döntő szempontnak tekinteni, álljon itt egy idézet a Köztelekből, a nagyüzemi mezőgazdaság szakközlönyéből, ahol is Széchenyi Bertalan gróf *„A kapa hegye, mint többtermelő"* című vezércikkében ezeket írja: „Fölfogásom e téren az, hogyha sok az eső, akkor a sok gaz kiirtására kell a sok kapa. Viszont, ha nagy a szárazság, akkor meg azért kell a sok kapa, hogy a kapa segítségével újra és újra *helyreállítsuk (!)* a talaj kapillaritását és a talajban szunnyadó nedvességet *ezúton csiholjuk ki (!)* – ha nem is sok – *harmat (!)* alakjában." Pedig e közlönynek egyetlen olyan száma sincs, amely ne becsmérelné a parasztok és a földet igénylő földmunkások tudatlanságát, amit legfontosabb érvnek használ a földreform ellen. Ámde *csodálható-e, ha egy ország parasztjai tudatlanok ilyen mágnásosztály vezetése mellett?*

(Forrás: *A Nép*, 1923, május)

1 Gróf Tisza István Összes munkái I. k. 1922. Franklin 12. old.

2 *Nemzeti Újság 1923. január 5.*

Jürgen Graf, Thomas Kues és Carlo Mattogno:

A SOBIBÓR-HAZUGSÁG IV. rész

6. FEJEZET: JULIUS SCHELVIS SZABVÁNYOS MŰVE SOBIBÓRRÓL

Kritikai elemzés

Julius Schelvis könyve: *Vernietigingskamp Sobibor*, első megjelenése óta az 1993. évig nem kevesebb, mint nyolc kiadást élt meg. 1998-ban *Vernichtungslager Sobibor* cím alatt németre[1] és 2006-ban angolra[2] is lefordították. A különböző kiadások között egyes fontos pontokban lényeges eltérések vannak. Az alábbi ismertetésben a 2008-as[3] holland kiadásra támaszkodunk, amelyről feltételezzük, hogy a szerző mai felfogását tükrözi vissza.

Julius Schelvis érdeklődésének Sobibor iránt nagyon tragikus személyes háttere van: 1943. június 1-jén 3005 más holland zsidóval, köztük feleségével, Rachellel és több más rokonával együtt, Sobibórba deportálták. Mint kereken 80 fogoly közül egyet, már néhány órán belül továbbították a dorohuzcai munkatáborba. Egy Lengyelországon és Németországon át vezető kétéves utazás után, 1945. április 8-án francia csapatok szabadították fel. Adatai szerint ő volt szállítmányának egyedüli túlélője (12, 13. oldal).

Terjedelmes könyvjegyzékével és lábjegyzetei sokaságával a *Vernietigingskamp Sobibor* formailag egy tudományos tanulmány valamennyi ismérvének eleget tesz. Ellentétben csaknem valamennyi elődjével J. Schelvis a „megsemmisítő tábor" leírásánál intelligens pragmatikusnak bizonyul, aki a Sobibórról szóló hagyományos történetírás minden haszontalan elemét kidobja. Messzemenően lemond azokról a rémtörténetekről, amelyek például egy M. Novitch szellemi szüleményeit minden gondolkodóképes olvasó szemében eleve hitelt nem érdemlővé teszik. Bár az ő SS-katonái is verik a zsidókat ostorral és bottal, ha nem elég gyorsan dolgoznak, de lemondanak arról, hogy patkányokat varrjanak a zsidók nadrágjába, belehugyozzanak a szájukba, és csecsemőket szakítsanak szét a levegőben; Bredow SS-katona ugyan *„a foglyoknál erőszakos embernek számított, aki az embereket folyvást bántalmazta"* (284. oldal), de mégsem tett el géppisztolyával, mint Miriam Novitch-nál, napról napra ötven zsidót láb alól.

A szemtanúvallomásokkal kapcsolatban Schelvis-nek az a taktikája, hogy minden eleve hihetetlennek tűnő vallomást kigyomláljon. Így például a lázadásról szóló fejezetben, bár nagy teret szentel Alexander Pecserszkij koronatanúnak, és P. 1946-os jelentésének 1976-ban megjelent angol fordítását felveszi könyvjegyzékébe, de az olyan tanúvallomásokat, amelyek egy figyelmes és a Sobibor-történet szabványos változatában jártas olvasóban gyanakvást kelthetnének – például Pecserszkij bizarr leírását az emberirtási folyamatról, vagy azt az anakronisztikus állítást, hogy még 1943 szeptemberében is minden második nap egy egész szállítmány új jövevényt megsemmisítettek[4] – gondosan kihagy. Más szóval: Schelvis értékelő módon kezeli a tanúvallomásokat, hogy az olvasó, aki nem megy vissza az eredeti forrásokhoz, ne ismerje fel a tanúvallomások képtelenségeit.

[1]Julius Schelvis, *Vernichtungslager Sobibor*, Metropol Verlag, Berlin 1998.
[2]Julius Schelvis, *Sobibor. A History of a Nazi Death Camp*, Berg Publishers, Oxford 2006.
[3]Julius Schelvis, *Vernietigingskamp Sobibor*, De Bataafsche Leeuw, Amsterdam 2008.
[4]Lásd a 3. fejezetet.

Schelvis a tábor áldozatai számának a megállapításában is gyakorlatiasan jár el, és – B. Distel-lel és társaival ellentétben – nem ragaszkodik makacsul az áldozatoknak a Höfle-távirat ismertté válása óta lehetetlenné lett 250 000-es számához. Ezt írja:

„Éveken át abból indultunk ki, hogy 200 000 és 250 000 közötti számú zsidót deportáltak a sobibóri megsemmisítő táborba. Az újabb kutatások azt mutatják, hogy ezt a számot módosítanunk kell lefelé. Az [új] *szám Hermann Höflének egy táviratán alapul, aki SS-őrnagyként az Aktion Reinhard egyik legfőbb funkcionáriusa volt Lublinban*" (266. oldal).

Az 1942-es évben Sobibórba érkezett zsidókhoz J. Schelvis további 68 795 deportáltat számol hozzá, ezek közül:

„Az Ostland körzetből (Lida, Minszk és Vilnius)	*13 700*
A Főkormányzóságból	*14 900*
Hollandiából	*34 313*
Franciaországból	*3 500*
Jugoszláviából (Szkopje[5])	*2 382*
Összesen 1943. január 1.-től 1943.október 14.-ig	*68 795*"

Schelvis szerint tehát valamivel több, mint 170 000 zsidót vittek Sobibórba (267. oldal).

Hollandiára és Szkopjére vonatkozólag Schelvis számai megtámadhatatlanul dokumentáltak. A Főkormányzóságot illetően Peter Wittének egy (nyilvánvalóan még nem közzétett) tanulmányára hivatkozik (232. oldal). Franciaország számára az ő számadata kereken 1500-al magasabb, mint Serge Klarsfeldé, aki *Le Mémorial de la Déportation de Juifs de France* című szabványos művében összesen 2002 Sobibórba deportált zsidóról beszél[6]. A megszállt keleti területek vonatkozásában Schelvis kizárólag szemtanú-vallomásokra[7] támaszkodik; ő hat szállítmányból, valamint egy „lehetséges hetedik és nyolcadik szállítmányból" indul ki. Ebből arra következtetünk, hogy ezekről a szállítmányokról nincsenek dokumentum jellegű bizonyítékok – ami természetesen nem jelenti azt, hogy ezek nem történhettek meg. (Alexander Pecserszkij és más szovjet zsidók jelenlétéhez Sobibórban a legkisebb kétség sem fér, még ha a megfelelő szállítmányokat nem is lehet dokumentáltan igazolni.)

Ezek között a körülmények között kézenfekvő a feltevés, hogy Schelvis számadata a közel 69 000 1943-ban Sobibórba deportált zsidóról néhány ezerrel túl magasan van megadva, de nagyságrendileg bizonyosan megfelel a valóságnak.

[5]1943-ban nem létezett jugoszláv állam. Szkopje akkor Bulgáriához tartozott.
[6]Serge Klarsfeld, *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, Paris 1978. Klarsfeld könyvének oldalai nincsenek számozva. „A deportációs vonatok időrendi táblázatában" két szállítmányt említ meg: Franciaországból Sobibórba, amelyek közül az első 1943. március 23-án indult 994, és a második 1943. március 25-én 1008 deportálttal.
[7]Valamint egy esetben egy Minszkből deportált személynek a naplójára Trawnikiban, tehát nem magában Sobibórban talált.

A Sobibórba került zsidók számával kapcsolatban tehát kevés okunk van Schelvis módosított statisztikáit bírálni. Azoknak azonban, akik be akarják bizonyítani, hogy ezeket a zsidókat kevés kivétellel elgázosították, természetesen bizonyítékot kell felhozniuk arra, hogy Sobibór fel volt szerelve emberölésre alkalmas gázkamrákkal. Vizsgáljuk most meg, hogy hogyan kísérli meg Schelvis ezt a feladatot „A gázkamrák" című fejezetében megoldani.

A fejezet első négy oldalán hivatkozik – szemtanúk vallomásaira építve – az (állítólagos) gázkamrák létrejöttére Belzecben. Bevezetőben idézi a lengyel Stanislaw Kozaknak egy 1945-ben leadott nyilatkozatát, aki, állítása szerint, közreműködött volna a belzeci gázkamra építésében. Ez, Kozak szerint egy 12 x 8 méteres, kereken 2 méter belmagasságú épület volt, amely fából készült válaszfalakkal három térségre volt osztva (116. és köv. oldalak) Ehhez kapcsolódva Schelvis több tanúvallomást idéz Belzecről, és így folytatja:

„Az első gázkamrák Sobibórban az eredeti belzeci modell alapján épültek. […] A motort, amely a halálos gázt termelte, Lembergből hozták és rákapcsolták a vezetékre. Erich Fuchs, aki a gépet elhozta, ezt mondta hozzá…" – Itt következik E. Fuchs egykori SS-katona vallomása, amelyet 1965. április 2-án adott le Düsseldorfban egy kihallgatás során (120. oldal).

Ehhez csatlakoznak a sobibóri táborszemélyzet más, szintén a hatvanas évekből származó vallomásai, köztük egy Erich Bauertől 1965. október 6-án a hageni Sobibór-per során leadott vallomása. Schelvis így kommentálja Bauer nyilatkozatát:

„Vallomásából azt a végkövetkeztetést lehet levonni, hogy a gázkamrák Sobibórban a Belzecben levőkkel azonosak voltak. Április végén ment végbe az első próbagázosítás" (121. oldal).

Tanúként ezekhez a „próbagázosításokhoz" megint csak Erich Bauer szolgál. A fejezetnek a „gázkamrákkal" kapcsolatos legtöbb lábjegyzete az NSZK-ban lefolytatott bírósági eljárásokra utal! Csattanósabban nem is lehetne bemutatni, hogy a sobibóri tömeges elgázosítások „bizonyítékait" hosszú idővel a háború vége után a nyugatnémet igazságszolgáltatás gyártotta.

A háború alatt és közvetlenül a háború utáni időkben leadott tanúvallomásokra Schelvis valóban nem hivatkozhat, mert ezeknek a tanúknak egyike sem beszélt valami több részre osztott gázosítási épületről, amelyben embereket egy motor kipufogó gázaival öltek volna meg. Amennyiben az első tanúk egyáltalán nyilatkoztak a gyilkos fegyverről és leírták a megsemmisítés folyamatát, mindnyáján egészen más gyilkossági módszereket említettek, mindenekelőtt klórt vagy (Pecserszkij esetében) egy közelebbről nem meghatározott „fekete folyadékot"[8]. A mai változat – a foglyok megölése egy több részre felosztott épületben egy motor kipufogó gázaival – első ízben 1947-ben a „Kommission zur Untersuchung der deutschen Verbrechen in Polen" (a Lengyelországban elkövetett német bűntetteket kivizsgáló bizottságnál) jelent meg, amely ezt az állítást természetesen nem támasztotta alá tanúvallomásokkal, hanem a *Belzecre vonatkozó* Gerstein-jelentésből vette át[9].

Mindjárt a Schelvis-könyv kezdetén találjuk a következő, valóban bámulatos sorokat:

„Néhány lengyel túlélő, 1944-ben, röviddel Lengyelország felszabadítása után, amikor perekről még szó sem volt, nyilatkozatokat tett a tábor eseményeiről és az ott szolgálatot teljesítő bűnözőkről. Még annyira az ott kiállt kínzások hatása alatt álltak, hogy néven nevezett pribékekkel különleges bűntetteket kapcsoltak össze, amelyekben évekkel később már nem voltak biztosak. Részben csak a [személyzet] *keresztnevét ismerték. Ezeket az állításokat a kor dokumentációinak kellene tekinteni, és nem jogi bizonyítékoknak, amelyeknél minden részlet döntő. Ezek* [a kijelentések] *a pontatlanságok ellenére mégis nagy értéket képviselnek, mert még a friss emlékezetből lettek feljegyezve, és nem lettek utólag mások szóbeli vagy írásbeli kijelentései által befolyásolva"* (11. oldal).

Anélkül hogy sejtette volna, Schelvis itt egy megsemmisítő ítéletet mond ki a sobibóri tanúvallomások felett. Ha már a tanúk, akik 1944-ben vagy röviddel utána jelentkeztek szóra, „évekkel később" nem tudták, hogy az általuk állított bűntettek valóban megtörténtek-e, akkor hogyan lehet olyan tanúvallomásokat, amelyeket csak két évtizeddel a háború vége után tettek, cáfolhatatlan valóságként elfogadni? Végtére is, az emberi emlékezőképesség nem jobbá, hanem rosszabbá szokott válni az évek múltával.

Még inkább leleplező Schelvis megítélése, hogy a korai tanúk kijelentései nagy értéket képviselnek, mert *„még a friss emlékezetből vannak feljegyezve, és nem lettek utólag mások szóbeli vagy írásbeli kijelentései által befolyásolva"*. Ez a mondat ugyanis magyarán szólva azt jelenti, hogy a későbbi, az ötvenes és hatvanas évek pereinél mozgósított tanúk „mások szóbeli vagy írásbeli kijelentései által" befolyásolva lettek. Valóban ez kellett legyen az eset, mert azt, hogy Sobibórban egy több kamrára felosztott gázosítási épület volt, amelyben a zsidókat egy motor kipufogó gázaival gázosították volna el, a közvetlenül a háború vége utáni idők tanúinak egyike sem állította!

A hullák eltávolításához Schelvis ezt írja:

„A sobibóri gázkamrákban több mint egy negyed millió embert gázosítottak el. A hullákat 1942 végéig egy körülbelül 60-szor 20 méter nagyságú gödörbe vitték, amely hat vagy hét méter mély volt, a 3. táborban" (130. oldal).

Később, a lázadásról írott fejezetben ezt olvashatjuk:

„Pecserszkij terve egy kb. 35 méter hosszú alagút ásását irányozta elő a szögesdrót közelében fekvő asztalosműhelyből. Avégett, hogy megakadályozzák ennek víz alá kerülését, nem volt szabad túl mélyen ásni. […] A földalatti járat építését azonban nem lehetett megvalósítani, mert a terep mocsaras volt, az alagutat még a föld kiemelése közben részben elöntötte volna a víz" (181. oldal).

Éppen úgy, mint Barbara Distel, Schelvis nem veszi észre – vagy úgy tesz, mintha nem venné észre –, hogy egy ingoványos területen, ahol már egy „nem túl mélyen ásott" alagutat is egyszeriben elönt a víz, nem lehet hat vagy hét méter mély gödröket kiemelni, hogy azokban hullákat temessenek el!

Az ortodox történészekkel egybehangzóan Schelvis közli, hogy 1942 őszétől a Sobibórban meggyilkoltak hulláit kiásták és szabad ég alatt elégették. A hatalmas műszaki nehézségekre, amelyeket 170 000 ember elhamvasztása szabad ég alatt magával vont volna, egyetlen gondolatot sem pazarol. Andrzej Kolas professzor 2001-ben közzétett beszámolóját a régészeti fúrásokról és ásatásokról az egykori tábor területén[10] Schelvis egyetlen szóval sem említi könyvének hét évvel később megjelent holland nyelvű változatában, bár e beszámoló létezése számára, mint Sobibór elismert szakértője számára, aligha maradhatott ismeretlen.

Schelvis könyve kétségtelenül a legjobb, amit a hivatalos Sobibór-képért síkraszállók fel tudnak vonultatni a harcmezőn, de néha még a legjobb sem elég jó. Miként az őt megelőző történészek, éppoly kevéssé képes Schelvis a bizonyítékoknak akár csak nyomát is említeni arra, hogy a Sobibórba deportált zsidókat ott gázkamrákban meggyilkolták volna – mert még az Amsterdami Egyetem díszdoktora sem tud egy ilyen bizonyítékot a semmiből elővarázsolni.

Az ortodox Sobibór-kép kritikusainak magától értetődően fel kell tenniük maguknak a kérdést, hogy mi történt az (esetleg 170 000-et számláló) Sobibórba vitt zsidóval. A választ erre a kérdésre maga Schelvis szolgáltatja. Idézünk „Megérkezés és szűrés" című hosszabb fejezetéből:

„A szállítmányok lebonyolítása egy bizonyos idő után rutinszerűen zajlott le. […] Amint az újonnan érkezettek elhagyták a csomagok megőrzésére szolgáló barakkot, szétválasztották a férfiakat és nőket. A férfiak a 2. táborba a vetkőzőhelyre mentek, a nők a tábor egy másik részébe. Ha ez nem történt meg már a rámpán, akkor egy SS-katona tartott nekik egy rövid beszédet. Áthelyezéséig Treblinkába ez a legtöbb esetben Hermann Michel volt. A munkára rendelt zsidók doktornak nevezték őt, mert egy fehér munkaköpenyt viselt, amikor a tömeg előtt állt és beszédét tartotta. […] Michel nagyjából a következőket mondta: ‚Mivel háború van, mindenkinek dolgoznia kell. Magukat valahova elviszik. Ott maguknak jól fog menni. Az öregeknek és a gyerekeknek nem kell dolgozniuk, de mégis jól fognak étkezni. Testüket tisztán kell tartaniuk. A körülmények, amelyek között eddig utaztak, és ennyi ember együttléte egy vagonban szükségessé teszik bizonyos tisztasági intézkedések megtételét. Ezért most mindjárt le kell vetkőzniük és zuhanyozni menniük. Ruháikat és csomagjaikat őrizni fogjuk. Ruhadarabjaikat rakják rendesen egy halomba, és cipőiket páronként összekötve rakják elé. Értéktárgyaikat, mint pl. az aranyat, pénzt és órákat, adják le ott a kioszknál. A számot, amelyet az ember a pénztárablak mögött mond maguknak, jól meg kell jegyezniük, hogy a tulajdonukat mindjárt meg tudják találni. Ha a zuhanyozás után még értéktárgyakat találunk maguknál, akkor megbüntetjük magukat. Törülközőket és szappant nem kell magukkal vinniük, mert minden készenlétben van; egy törülköző két személynek'. […] – Michel beszédét, amellyel az embereknek valamit be akart beszélni, teljesen meggyőző erővel tartotta. A munkára rendelt foglyok őt a doktoron kívül lelkésznek is nevezték. Olykor-olykor azt mesélte, hogy ez a tábor egy átmenő tábor, és a továbbutazás Ukrajnába csak idő kérdése. Néha azt is állította, hogy ők Rigába mennének tovább" (90. oldal).

Röviddel ezután, így Schelvis, a durván megcsalt emberek elindultak a gázkamrák felé.

Miért volt szükség erre a színházra? Azért, hogy esetleges szökési kísérleteket előzzenek meg? Ilyenek eleve reménytelenek lettek volna, mert az ukrán őrség, akik *„általában túlbuzgó és fanatikus őrzők voltak"* és *„német tanítómestereiken a kegyetlenségben még gyakran túl is tettek, a szállítmányok érkezésekor lezárták a környéket, hogy az újonnan érkezettek esetleges szökési kísérleteit megakadályozzák"* (53, 54. oldal).

Szükség volt a beszédre, hogy megakadályozza az ellenállást? Aligha, mert ilyesmi a megfélemlített és a hosszú utazástól kimerült deportáltaktól nem volt komolyan elvárható. Egy néhány rövid, durva és fenyegető hangnemben előadott parancsnak ellentmondás nélkül engedelmeskedtek volna.

Mire volt jó tehát ez a beszéd? Miért mesélte el az SS-katona az újonnan érkezetteknek, hogy Sobibór egy átmenő tábor, ahonnét ők hamarosan Ukrajnába – vagy Rigába – tovább fognak utazni? Aki meg van áldva a logikus gondolkodás képességével, annak számára csak egyetlen válasz lehetséges.

7. FEJEZET:
TOIVI BLATT, NAPLÓJA ÉS BESZÉLGETÉSE KARL AUGUST FRENZELLEL

a) Thomas (Toivi) Blatt

Alexander Áronovics Pecserszkij mellett Thomas (Toivi) Blatt lengyel zsidó kétségtelenül a legismertebb egykori Sobibór-fogoly. Az 1978-ban forgatott filmnél „Escape from Sobibor" [Szökés Sobibórból] közreműködött tanácsadóként.[11] Több mint egy fél évszázaddal a tábor bezárása után Blatt írt egy könyvet, *Sobibor. The Forgotten Revolt*[12] [Sobibór. Az elfelejtett lázadás] címmel, amelyet a szokásos alázatos kórus az egekig magasztalt. Marilyn J. Harran, a vallás és történelem professzora a Chapman Egyetemen így írt róla:

„Thomas Blatt írja a könyvéhez írt előszóban: ‚Egy népirtás tanújának lenni, lenyűgöző; arról írni, szétzúzza a lelket.' Az olvasót is a legmélyebben felkavarja ez a szívettépő beszámoló az emberek embertelenségéről az emberiség ellen. A 250 000 zsidó meggyilkolásának ábrázolása a sobibóri haláltáborban még nagyobb benyomást kelt azáltal, hogy a szerző a lázadás maroknyi túlélőihöz tartozik. Az, aki ezt a könyvet elolvassa, azt kockáztatja, hogy a lelke összetörik és a könyv az emberiességét kétségbe vonja. Senki, aki ezt olvassa, nem lesz valaha is képes rá, hogy Sobibórt vagy Thomas Blattot elfelejtse."[13]

b) Egy felkavaró napló

Mindjárt e felejthetetlen mű olvasásának a kezdetén, amely az olvasó lelkét szétzúzza és emberiességét kétségbe vonja, határtalan bámulatára az olvasó megtudja, hogy a nácik Toivi Blattnak megengedték, hogy Sobibórban naplót vezessen (vagy legalább, hogy olyan lazán ellenőrizték őt, hogy ezt a naplót észrevétlenül papírra tudta vetni):

„A felszabadítás után a lengyel embereknek megőrzésre átadott napló lapjainak körülbelül egy harmadát megint magamhoz tudtam venni" (lásd 10. oldal, 7. lábjegyzet).

Sobibórba érkezése után Blatt feljegyezte első benyomásait naplójában:

„Kiszálltunk a teherautókból. Előttünk egy hosszú, fenyőágakkal átszőtt szögesdrót-kerítés húzódott. Szemeim hipnotizáltan meredtek a gótbetűs feliratra a kapu fölött, amely a tábor belsejébe vezetett: ‚SS-Sonderkommando Sobibor' [SS-különítmény Sobibór]."

Blatt újra és újra idéz kivonatokat naplójából, amelyben a haláltábor drámai eseményeit a lehető legpontosabban feljegyezte. (Az, hogy egyetlenegy feljegyzés sincs keltezve, olyan kis szépséghiba, amelyet az akkori drámai körülményekre való tekintettel természetesen el kell néznünk.) Itt egy különösen felkavaró feljegyzés:

„Naplómban a szellemi ellenállásnak egy tragikus és hősies példáját örökítettem meg:
‚Egy szállítmány lengyel zsidót öltek meg. A gázkamrából a szállító teherautó fémvázára ▶

[8] Lásd a 3. és 4. fejezetet.
[9] Lásd a 4. fejezetet.
[10] Lásd a 12. és 13. fejezetet.
[11] Thomas (Toivi) Blatt, *Sobibor. The Forgotten Revolt*, a.a.O., Lásd a függeléket oldalszámozás nélkül.
[12] Thomas (Toivi) Blatt, *Sobibor. The Forgotten Revolt*, a.a.O.
[13] Ugyanott, a borítólap szövege.

▶ *dobott hullák távoli, tompán doboló hangját az osztályozópajtában mindig hallani lehetett. Egy láthatatlan feszültség kínzott bennünket. Wolf volt a náci, aki a mennybe vezető útra felügyelt. Csatlakoztam a tisztítóbrigádhoz. Még sohasem voltam a komor, körülkerített és álcázott fasorban. Kíváncsi voltam, hogy kikutassam a tábort, és most kínálkozott egy alkalom a gázkamrákhoz vezető utat felderíteni. A bejáratnál felvettem egy gereblyét; ahogy a többieket megfigyeltem, elkezdtem a fehér homokot egyengetni, amivel a lábnyomok százait, az emberi ürüléket és a vért ártatlannak tűnő, foltnélküli fehér felületté változtattam. Amikor nagyobb tárgyakat hoztam a felszínre, vörös és zöld cafatok nyomát vettem észre a gereblye fogai között. Lehajoltam, hogy felvegyem, és hihetetlen meglepetésemre papírpénzt fedeztem fel: dollárt, [német] márkát, zlotyit és rubelt – cafatokra tépve, amelyek túl kicsik voltak ahhoz, hogy még össze lehetett volna rakni őket.*

Utánagondoltam… Mit érezhettek az áldozatok, amikor így cselekedtek? Egy gyötrelmes halál előtti utolsó percekben mégis károsítani tudták a nácikat szabotázs által. Kihunyóban volt a világuk, és egy magányos zsidó mégis időt szakított magának arra, hogy a bankjegyeket apró darabkákra tépje, hogy az ellenségnek abból ne lehessen többé haszna" (55. oldal).

A sorsnak mily szerencsés rendelése, hogy a lengyelek, akikre Blatt a naplóját rábízta, annak legalább egy harmadát visszajuttatták neki! A holocaustnak ezt a felbecsülhetetlen bizonyítékát, miután eredetiségét nagyképzettségű szakértők megerősítették, bizonyosan elterjesztették milliós kiadásokban az albántól a zuluig a világ összes nyelvére lefordítva? Bizonyosan idézik a holocaust-irodalom valamennyi művében? Eredetijét ott találhatjuk a Jad Vasem emlékhely-múzeumában – természetesen vastag üvegtábla mögött, hogy megvédjék a holocaust-tagadók és egyéb vandálok sav- és késtámadásai ellen?

Egyáltalán nem! Érthetetlen módon Thomas alias Toivi Blatt mind a mai napig elmulasztotta naplóját közzétenni, vagy legalább is egyes oldalakat belőle fakszimilében könyvébe beilleszteni!

Nem elég, hogy T. Blatt maga naplót vezetett egy megsemmisítő táborban, még az is sikerült neki, hogy az utolsó pillanatban egy másik fogolynak egy másik megsemmisítő táborban írt naplóját is megmentse a megsemmisüléstől:

„*1943. június 26-án valamennyi Sobibór-foglyot hirtelen bezárták barakkjukba, és szigorú parancsot kaptak, hogy tartsák magukat távol az ablakoktól, úgy, hogy ne tudják megfigyelni, ami kint végbe megy. Mint később kitaláltuk, Belzecből az utolsó 300 zsidó érkezett egy szállítmánnyal Sobibórba. Mialatt őket kirakodták, felfogták a zsidók, hogy mi vár rájuk. És mivel tudatában voltak annak, hogy nem számíthatnak segítségre, ellenállást tanúsítottak, azzal hogy minden irányba szétfutottak, mert inkább akarták hogy lelőjék, mint hogy elgázosítsák őket. De a dacnak ez a cselekménye hiábavaló volt: a táborban mindenütt halomra lődözték őket. Hulláikat később a pályaudvari különítmény összeszedte és a III. táborba vitte a krematóriumhoz.*

Mialatt én a ruháikat osztályoztam és okmányaikat átadtam a tűznek, találtam egy naplót, amelyben az utolsó percig le voltak írva az események. A naplóból kiviláglott, hogy a szállítmány a belzeci haláltábor munkásaiból állt. Névtelen szerzője közölte, hogy Belzec bezárása után 1942 decemberében a túlélő zsidók elégették a hullákat, és 1943 júniusáig a tábort lebontották. A németek azt mondták nekik, hogy egy új munkahelyre helyezik őket át. Ők csapdát gyanítottak" (56. oldal).

Blatt azt írja, hogy ezt a naplót átadta fogolytársának, Leon Feldhendlernek; Feldhendler maga megerősítette ezt 1944-ben Lublinban (lásd 56. oldal, 3. lábjegyzet). Mivel Feldhendlert 1944 végén Lublin utcáin egy lengyel antiszemita lelőtte[14], sajnos nem került többé sor rá, hogy a Belzec-holocaustnak ezt a pótolhatatlan dokumentumát a világgal megismertessék…

Az, hogy Thomas alias Toivi Blatt felszabadulása után sok évtizedet hagyott elmúlni, mielőtt élményeiről szerencsésen összehozott egy vékony könyvet, kétségtelenül azon múlott, hogy oly sok időre volt szüksége, hogy a Sobibórról szóló (nem túlságosan terjedelmes) irodalmat, valamint az odavágó bírósági ügyiratokat áttanulmányozza. Kétségtelenül el kell ismerni irigység nélkül, hogy ezt ő rendkívül alaposan tette meg: olvasóinak feltálal valamennyi fekete történetet, amit az erről a táborról szóló korábbi művekben találunk, kezdve Paul Sharktól, akit az SS-katonák meggyilkoltak, mert az általa őrzött libák közül egy megdöglött (51. oldal) és Barrytól, az ádáz kutyától, amely a különítmény foglyainak a nemi szerveit szétmarcangolta (52. oldal), egészen az öreg zsidóig, aki elgázosítása előtt egy marék port szedett fel, azt minden szélirányba szétszórta, és egy SS-katonának odakiáltotta: „Így fog a ti birodalmatok járni!" (57. oldal).

Ugyancsak bámulatosat jelent T. Blatt a gázkamrák kapacitásáról:

„*Egy gyors számításból következően egy tizennégy-órás munkanap folyamán 12 000 és 15 000 között volt a megölt emberek száma*" (20. oldal).

Tegyük fel, hogy ez a kapacitás az 1942. szeptember utáni időre vonatkozik, amikor az eredeti három egyenként 4 x 4 méter nagyságú gázkamrához még három további ugyanolyan nagyságú kamrát építettek. Ebben az esetben a három régi kamra kapacitása 6 000 és 7 500 személy között volt naponta. Így a 250 000 sobibóri áldozatot legfeljebb 42 napon belül elgázosíthatták volna a régi kamrákban, és az ember nem fogja fel, mire voltak az új kamrák egyáltalán szükségesek. Még kevésbé érthető, miért nyitottak a németek 1942 júliusában, két hónappal Sobibór üzembevétele után még egy további haláltábort, Treblinkát, amelynek azután több, mint egy évre volt szüksége ahhoz, hogy 870 000 zsidót megsemmisítsen. Végül is Sobibór és Treblinka összesen (250 000 + 870 000 =) 1 120 000 áldozatát meg tudták volna ölni (1 120 000 : 6000 =) kb. 187 nap alatt egyedül Sobibór három régi, egyenként 16 m³ nagyságú gázkamrájában, és a költséges pótlólagos építkezéseket megtakaríthatták volna!

Egy másik helyen ezt írja Blatt:

„*Megparancsolták a foglyoknak, hogy tanulják meg a német katonadalokat, a barakkokat és az udvart tisztítsák meg, végezzenek 'gyakorlatokat', idegölő sulykolást, amit a nácik szadista élvezetére kellett megtenniük. Sokan öngyilkosságot követtek el, másokat az SS csupán kedvtelésből ölt meg. Munkásokat mindig tudtak a következő szállítmány bőséges tartalékából pótolni. A felőrlő munka nem egyszerűen a sobibóri ügykezelés szeszélye volt, hanem egy hivatalos politika, amelyet Oswald Pohl SS-tábornok az összes tábor számára előírt: ‚A (foglyok) munkaideje semmilyen vonatkozásban nem korlátozandó, egyedül a tábor szervezeti és működési céljától, valamint az elvégzett munka jellegétől függjön'*" (46/47. oldal).

[14]Shaindy Perl, *Tell the World. The Story of the Sobibor Revolt*, Eastern Book Press, Monsey (NY) 2004, 244. oldal. J. Schelvis 1945 áprilisára datálja Feldhendler halálát (*Vernietigingskamp Sobibor*, a.a.O., 270. oldal).

Hasonlítsuk össze ezeket az állításokat annak a körlevélnek a tartalmával, amelyet a Blatt által említett Oswald Pohl SS-tábornok 1943. október 26-án mind a 19 koncentrációs tábor parancsnokának elküldött:

„*A korábbi években az akkori nevelési feladatok keretében közömbös lehetett, hogy egy fogoly tudott-e hasznos munkát végezni, vagy sem. Most azonban a foglyok munkaerejének nagy jelentősége van, és a parancsnokok, a V-szolgálatok*[15] *és az orvosok intézkedéseinek a foglyok egészségének és teljesítőképességének megőrzésére kell irányulnia. Nem hamis érzelgősségből, hanem azért, mert nekünk szükségünk van rájuk, a kezük és lábuk* [munkájára]*; mert nekik hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy a német nép nagy győzelmet vívjon ki, ezért kell nekünk a foglyok jólétét szívünkön viselni. Első célkitűzésem: az összes fogoly legfeljebb 10%-ának szabad betegség miatt munkaképtelennek lennie. Ezt a célt minden felelős* [vezető] *közös munkájával kell elérni. Ehhez szükséges:*

1) Helyes és a célnak megfelelő táplálkozás.

2) Helyes és a célnak megfelelő ruházat.

3) Minden olyan eszköz, amely az egészség megőrzését elősegíti.

4) Minden fölösleges, a munkateljesítéshez nem közvetlenül szükséges megerőltetés elkerülése."[16]

Amennyiben az udvari történészek és újságírók ilyen dokumentumokat egyáltalán ismernek, elhallgatják azokat, és ehelyett lehetőleg egy Toivi Blatt szemtelen badarságára hivatkoznak.

c) Toivi Blatt és Karl August Frenzel

1984-ben a STERN képes folyóirat visszataszító komédiát rendezett: beszélgetést hozott létre T. Blatt és Karl August Frenzel egykori SS-törzsőrmester között. Az 1911-ben született Frenzelt 1962-ben tartóztatták és 1966-ban Hagenben az egyik perben tettestársként legalább 150 000 zsidó Sobiborban való meggyilkolása miatt életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. 1976-ban szabadon bocsátották, de 1980-ban újból letartóztatták. Miután fellebbezett, 1981-ben megint szabadlábra helyezték. 1982 novemberében megkezdődött felülvizsgálati pere, ami majdnem három évig húzódott el, és életfogytiglani büntetésének jóváhagyásával végződött. Mindazonáltal, tekintettel magas korára és rossz egészségi állapotára, Frenzelnek nem kellett a börtönbe visszatérnie. 1996-ban halt meg[17].

A Frenzel és Blatt közötti értekezés szövegét a STERN 1984. március 22-én közölte[18]. Az alábbiak ebből adnak ízelítőt:

Blatt: *Ön itt ül és issza a sörét. Egy kis mosoly ül az arcán. Akárki szomszédja lehetne, akárki bajtársa a sportegyesületből. De ön nem akárki. Ön Karl Frenzel, SS-törzsőrmester. Ön volt a harmadik ember a parancsolás láncában a sobibóri megsemmisítő táborban. Ön volt az I. tábor parancsnoka. Emlékszik még rám?*

Frenzel: *Nem pontosan. Ön akkor egy kis fiú volt.*

Blatt: *15 éves voltam. És túléltem* [a tábort]*, mert ön a cipőpucolójává tett engem. Különben senki sem élte túl, az apám nem, az anyám nem, a fivérem sem, senki az én városom, Izbica 2000 lakosa közül.*

Frenzel: *Ez rémes, egészen rémes.*

Blatt: *Legalább egy negyedmillió zsidót gyilkoltak meg Sobibórban. Én túléltem. Miért hajlandó velem beszélni?*

Frenzel: *Bocsánatot szeretnék kérni öntől.* […]

Blatt: *Philipp Bialowitz tanúsította, hogy tizenöt éves barátját ön elkapta, amikor az egy doboz szardíniát lopott. Ön elvitte őt a III. táborba, a krematóriumhoz, és lelőtte őt.*

Frenzel: *Az nem én voltam.*

Blatt: *Az nem ön volt? És mi történt a holland zsidókkal?*

Frenzel: *Egy lengyel kápo elmondta nekem, hogy néhány holland zsidó egy lázadást szervezett, és én közvetítettem ezt Niemann helyettes parancsnoknak. Ő megparancsolta, a 72 zsidót kivégezni.*

Blatt: *És ön a gázkamrába vezette őket …*

Frenzel: *Nem. Én nem.* […]

Blatt: *Sobibór – 250 000 zsidó megsemmisítése –, ez az ön kötelessége volt?*

Frenzel: *Teljesítenünk kellett a kötelességünket. Sajnálom, ami ott történt, de nem tudom meg nem történtté tenni.*

Meg kell jelenítenünk a hátteret, amely előtt ez az értekezés lejátszódott:

A tizenhat és fél évi fogvatartás után lelkileg megtört Frenzelnek csak egy kívánsága van: hogy ne kelljen többé visszatérnie a rács mögé, hogy utolsó éveit szabadon élhesse le. Tudja viszont: ha csak egy holtbiztos eszköze van rá, hogy esélyét büntetése csökkentésére – vagy a fogságtól való megmenekülésére – tönkretegye, akkor az abban áll, hogy a sobibóri tömeggyilkosságot kétségbe vonja és ragaszkodik ahhoz, hogy abban a táborban nem voltak gázkamrák. Különben is, mire lett volna az jó? A STERN olvasói közül a százból egy sem hitt volna neki. Negyven év agymosása nem hibázta el hatását.

Így Frenzel azt teszi, amit számtalan más vádlott tett az „NS-tettesek" elleni perekben: A tettet mint olyat, a zsidókon elkövetett szervezett tömeggyilkosságot nem vonja kétségbe, hanem a parancs szükségállapotára hivatkozik – „A kötelességünket teljesíteni kellett" – és csupán részességét vitatja a kifejezetten az ő terhére írt bűncselekményekben, mint egy tizenöt éves fiú lelövésében és a 72 munkára rendelt zsidó elgázosításában, akik egy lázadást terveztek. Mint sok más „náci bűnözőnél", ez a taktika Frenzelnél is eredményesnek bizonyul: a bíró ugyan megerősíti elítélését, de megadja neki azt a kegyet, hogy megmeneküljön a börtöntől.

Meg vagyunk győződve róla, hogy a német szövetségi iskolákban osztályok százai, ha nem ezrei tárgyalták meg Frenzel és Blatt beszélgetését a történelem- vagy németórákon. Ez végül is eszményi módon alkalmas arról az embertelen náci németről alkotott kép megszilárdítására, aki vakfegyelemmel hajtja végre a leghátborzongatóbb parancsokat, és bűntetteit később gyáván tagadja, vagy a felelősséget feljebbvalójára hárítja.

Így mérgezték és mérgezik meg a német ifjúság lelkét.

(Folytatjuk)

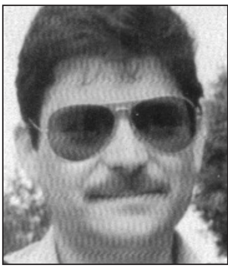
Ford: *Bruckner Zoltán*

[15]Verpflegungsdienste [ellátási szolgálatok]

[16]Archivum Museum Stutthof, I-1b-8, 53. oldal.

[17]Julius Schelvis, *Vernietigingskamp Sobibor*, a.a.O., 287 és köv. oldalak.

[18]Ulrich Völklein, „Der Mörder und sein Zeuge", STERN, Nr. 13, 1984. március 22.

Victor Ostrovsky – Claire Hoy:

A MOSZAD HÁLÓJÁBAN

IV. közlemény

1982-ben otthagytam a tengerészetet, ahol még a háború elején Libanonban szolgáltam. Mint képzett grafikus művész úgy döntöttem, hogy saját vállalkozást indítok és festett ablaküvegeket készítek. El is készült egy pár darab és megpróbáltam eladni, de hamarosan rá kellett jönnöm arra, hogy a festett üvegablak nem igazán kapós Izraelben, mert ez az embereket a templomra emlékeztette. Senki sem akart ablakokat venni. Ugyanakkor elég sok embert érdekelt, hogy hogyan kell ezeket készíteni, így aztán az üzletemet iskolává alakítottam át.

1982 októberében egy távirat várt otthon, amelyben egy telefonszámot adtak, amit csütörtökön 9 és 7 között kellett felhívnom és Deborah-t kellett keresnem. Azonnal telefonáltam. Kaptam egy címet a Hadar Dafna Épület földszintjén. Ez az épület a Saul Király körúton van, és mint később megtudtam, ez a Moszad főhadiszállásának az épülete, egyike azoknak a kopár, szürke betontömböknek, amelyek olyan népszerűek Izraelben.

Besétáltam a hallba. Jobbra egy pad volt és a bejárattól balra lévő falon egy jelentéktelen kis táblán ez a felirat állt: Biztonsági Szolgálat – Toborzás. Korábbi élményeim még mindig kísértettek. Úgy éreztem, hogy valamiből kimaradtam.

Miután igen türelmetlen voltam, egy órával korábban érkeztem és felmentem a második emeleti büfébe, ami nyitva áll a nagyközönségnek. Az épületnek azon a részén több magánüzlet van és ez teljesen szokványos benyomást keltett, de a Moszad főhadiszállását úgy tervezték, hogy az épületük egy másik épület belsejébe volt elrejtve. Egy sajtos meleg szendvicset ettem – ezt soha nem fogom elfelejteni. Miközben ettem, körbepásztáztam a helyiséget, azt próbáltam kiszúrni van-e más is az ott lévők között rajtam kívül odarendelve.

Amikor a megbeszélés időpontja közeledett, lementem a megjelölt irodához, ahol egy kis szobába vezettek. A szoba nagyon gyéren volt berendezve, egy nagy világos fából készült íróasztal volt benne. Azon egy-egy kosárka volt a bejövő és kimenő levelek számára, és egy telefon. A falon tükör és egy férfi fényképe díszelgett, aki ugyan ismerősnek tűnt, de nem tudtam hová tegyem.

Az íróasztalnál lévő jó megjelenésű férfi kinyitott egy kis aktát, rápillantott és így szólt: „Embereket keresünk. Az a célunk, hogy a zsidókat az egész világon megmentsük. Úgy látjuk, ön megfelelne. Mi olyanok vagyunk, mint egy család. A munka nehéz és veszélyes lehet. Többet jelenleg nem mondhatok, amíg pár vizsgán át nem megy.” Aztán elmagyarázta, hogy minden tesztsorozat után jelentkeznek. Ha bármelyiken elbukom, akkor vége. Ha sikeresen átmegyek, megadják a következő vizsga részleteit. „Ha nem megy át vagy kiesik, ne is keresse velünk a kapcsolatot. Nincs fellebbezés. Mi döntünk és kész. Világos?”

„Igen.”

„Jó. Mától számított két hét múlva azt akarom, hogy jelenjék meg itt reggel 9-kor és elkezdjük a teszteket.”

„Ez azt jelenti, hogy sokat kell távol lennem a családomtól?”

„Nem.”

„Rendben. Itt leszek két hét múlva.”

Amikor a nap elkövetkezett, egy nagy szobába vezettek. Kilenc másik személy gyűlt már össze az iskolapadokban és mindenki kapott egy 30 oldalas kérdőívet. Ezekben voltak személyre vonatkozó kérdések, mindenféle teszt, amelyek mind azt akarták kifürkészni, ki vagy, mi vagy, miről hogyan gondolkodsz. Miután elkészültünk a kérdőívekkel és beadtuk őket, csak annyit mondtak: „Majd hívjuk önöket”.

Egy hét múlva ismét találkozóra hívtak, ahol egy illető az angol nyelvtudásomat vizsgálta, amit izraeli kiejtés nélkül beszélek. Rákérdezett egy csomó szleng jelentésére, de az emberke egy kicsit lemaradt időben az olyan kifejezésekkel mint „far out”. Sokáig kérdezgetett kanadai és amerikai városokról, ki az USA elnöke és efféléket.

A megbeszélések kb. három hónapig tartottak, de az első alkalomtól eltérően ezeket a belvárosi irodában tartották nappal. Még egy egészségügyi vizsgálaton vettem részt, de ezúttal nem voltam egyedül. Két poligráf tesztet is végeztem. A jelentkezőket folyton figyelmeztették, hogy ne áruljanak el semmit magukról a többieknek. „Őrizd meg a személyazonosságodat” – ez volt a jelszó.

A találkozók szaporodtával egyre jobban izgultam. Azt a férfit, akinél meghallgatáson voltam, Uzinak hívták. Később közelebbről is sikerült őt megismernem. Ő volt Uzi Nakdimon, a személyi toborzás vezetője. Végül közölte velem, hogy valamennyi tesztem sikerült, de egy utolsó még hátravan, és ezt megelőzően találkozni akarnak Bellával.

A kihallgatás hat órán át tartott. Uzi feltett neki minden elképzelhető kérdést rólam, a feleségem saját politikai hátteréről, szüleiről, erősségeiről és gyengeségeiről faggatták, továbbá rendkívül hosszasan firtatták Izrael állammal kapcsolatos hozzáállásáról és Izraelnek a világban elfoglalt helyéről. A hivatal pszichiátere is jelen volt, de csak, mint néma megfigyelő.

Mindezek után Uzi felhívott és mondta, hogy hétfőn reggel 7-kor jelenjek meg és vigyek magammal mindenféle, különböző célra alkalmas öltözéket – a farmertől kezdve az öltönyig. Ez lenne az én utolsó 3-4 napos tesztem. Azt is közölte, hogy a képzési program két évig fog tartani, és a fizetés, amelyet kapni fogok, a jelenlegi beosztásomnál egy rangfokozattal feljebb lévő beosztáshoz tartozó fizetésnek felel meg. Nem rossz, gondoltam. Akkoriban főhadnagy voltam, így pedig ezredes leszek. El voltam ragadtatva. Végre mégiscsak megtörténik. Azt hittem magamról, hogy én tényleg valami különlegesség vagyok, de később megtudtam, hogy több ezer embert kérdeznek meg. Kb. három évente tartanak ilyen tanfolyamokat, ha elegendő embert találnak. Az a tapasztalat, hogy általában 15 embert tudnak kiválogatni egy ilyen tanfolyamra és van olyan eset, amikor mindegyik jelölt elvégzi a tanfolyamot, de van olyan eset is, amikor egy sem. Az eredmény nincs előre meghatározva. Azt mondják, hogy 15 olyan személyt, akit elfogadnak a tanfolyamra, 5000 emberből szűrik ki.

A megfelelőeket, de nem szükségszerűen a legjobbakat válogatják ki. Ez nagy különbség. A válogató emberek többsége területi ember és ők igen sajátos képességű tehetségeket keresnek. De ezt nem árulják el. Hagyják, hogy az ember valami különlegeset higgyen magáról, amiért a vizsgákra kiválasztják őket.

***

Röviddel a megjelölt nap előtt egy küldönc levelet hozott a lakásra. Ebben az állt, hogy egy megadott időpontban és helyen jelenjek meg és vigyek magammal ruhaneműt különféle alkalmakra. Arra is emlékeztettek, hogy ne a saját nevem használjam. A felvett nevemet rá kellett írni a mellékelt papírdarabra és röviden körvonalazni az új személyazonosságomat. Én a Simon Lahav nevet választottam. Apám neve Simon és azt mondták nekem, hogy az Ostrovsky név lengyelül vagy oroszul éles pengét jelent. Lahav héberül jelent pengét.

Szabadúszó grafikus tervezőnek adtam ki magam és felhasználtam saját tapasztalataimat, de nem kötöttem magam semmilyen egyedi tapasztalathoz. Lakcímként olyan helyet jelöltem meg Holonban, amiről tudtam, hogy csak egy puszta mező.

A kihirdetett időpont szerint 1983 egyik esős januári reggelén pár perccel 7 előtt érkeztem meg a kijelölt helyre. Ekkor már két nőt és nyolc másik férfit találtam ott a csoportban és még három vagy négy embert, akiket oktatóknak véltem. Miután az új személyazonosságunkat tartalmazó borítékokat leadtuk, a csoportot egy jól ismert szállodába vitték busszal a Country Clubba, amely Tel Avivban van a Haifába vezető út mentén. Ez a hely arról híres, hogy a legtöbb üdülőhely közül ez rendelkezik a legtöbb üdülési szolgáltatással Izraelben.

Páronként egy-egy hálószobás apartmanokban helyeztek el bennünket és mondták, hogy pakoljuk le a csomagjainkat és gyülekezzünk az 1. sz. Egységben.

A Country Clubra néző hegyen található az úgynevezett miniszterelnöki nyári rezidencia. Valójában az a Midrasa, a Moszad kiképző akadémiája. Azon az első napon jól megnéztem magamnak. Izraelben mindenki tudja, hogy ennek a helynek köze van a Moszadhoz és azon tűnődtem, hogy ezután felkerülök-e oda. Akkor úgy éreztem, hogy mindenki más azért van ott, hogy engem figyeljen. Ez talán paranoiának tűnik, de ebben a szakmában ez inkább előny.

Az 1. sz. Egység egy hall volt, amelynek közepén hosszú asztal volt pazar reggelihez terítve. Volt egy fantasztikus büfé is annyiféle étellel, amennyit még sohase láttam. Egy szakács pedig arra várt, hogy megrendeléseket vegyen fel, ha valaki valami különlegeset óhajtott enni.

A tíz diákon kívül még kb. egy tucat más ember is volt ott, nyüzsgött és reggelizett. Kb. 10:30-kor a csoport a szomszédos szobába vonult, amelynek közepén szintén hosszú asztal volt, amihez a diákok ültek, a fal melletti asztalhoz pedig a többiek ültek. Senki sem sürgetett bennünket. Ráérősen megreggeliztünk és a konferenciaszobában kávé várt bennünket, és persze szokás szerint mindenki dohányzott.

Uzi Nakdimon üdvözölte a csoportot: „Isten hozta önöket a tesztekhez. Három napig leszünk itt. Semmi olyat ne tegyenek, amiről úgy gondolják, hogy ezt várjuk önöktől. Használják saját józan ítélőképességüket bármilyen körülmények közé kerülnek. Olyan embereket keresünk, amilyenekre nekünk van szükségünk. Önök már túl vannak jó pár vizsgán. Most arról akarunk meggyőződni, hogy nekünk megfelelnek-e.”

„Mindegyikük kap egy oktatót/vezetőt” – folytatta. Mindenki választott egy fedőnevet és egy fedőfoglalkozást. Önöknek ebben a fedezékben kell kitartani, ugyanakkor az is a dolguk, hogy megpróbálják az itt ülők bármelyikét leleplezni a saját álcájában.”

Akkoriban még nem tudtam, de ez volt az első olyan vizsgázó csapat, ahol nők is voltak. Volt politikai nyomás is arra vonatkozólag, hogy a nők is lehessenek katsák, ezért úgy döntöttek: behoznak néhány nőt is, kíváncsiságból, hogy végig tudják-e csinálni. Persze eszük ágában sem volt, hogy hagyják, hogy ez nekik sikerüljön. A nők egyrészt sérülékenyebbek, másrészt a Moszad fő célpontjai férfiak voltak. Arab férfiak. Őket ugyan el tudják csábítani a nők, de nincs olyan arab, aki nőnek hajlandó lenne dolgozni. Szóval őket nem bírják a nők beszervezni.

Mi az újoncok (szám szerint tízen) bemutatkoztunk egymásnak és leadtuk a saját fedőtörténeteinket. Ahogy egyesével sorra kerültünk, a többiek mindenféle kérdést tettek fel nekünk. Időnként a mögöttünk lévő asztalnál ülő vizsgáztatók is tettek fel kérdéseket.

Én elég lazára vettem a történetemet. Nem akartam olyat mondani, hogy ennél meg annál a társaságnál dolgozom, mert előfordulhat, hogy valaki ismeri azt a társaságot. Azt mondtam két gyerekem van, és mindkettőt fiúnak állítottam be, mert nem volt szabad valós részleteket elárulni. Viszont megpróbáltam a lehető legszorosabban a saját történetemhez közel maradni. Könnyű volt. Nem izgultam. Olyan játék volt, amelyet élveztem.

A gyakorlat kb. három óra hosszat tartott. Amikor éppen én tettem fel a kérdéseket, az egyik vizsgáztató áthajolt a jegyzetfüzete fölött és megkérdezte: „Elnézést, hogy hívják önt?” Ilyen apró kis dolgokkal mérték a koncentrációs képességet és egyebeket. Állandóan résen kellett lenni.

Amikor az ülés véget ért, vissza kellett mennünk a szobáinkba és utcai ruhába kellett átöltöznünk. „Bemennek a belvárosba”– adták ki az utasítást. Háromfős diákcsoportokra osztottak bennünket, majd csatlakoztunk a kocsiban lévő két oktatóhoz. Amikor a kocsink már Tel-Avivban volt még két oktató várt bennünket a Saul Király körút és az Ibn Gevirol sarkán. Akkor kb. délután 4:30 volt. Az egyik oktató hozzám fordult és így szólt: „Látja ott azt a harmadik emeleti erkélyt? Azt akarom, hogy maradjon itt három percig és gondolkozzék. Majd azt akarom, hogy menjen be abba az épületbe és hat perc múlva látni akarom önt az erkélyen a tulajdonossal vagy bérlővel együtt és tartson a kezében egy pohár vizet”.

Most megszeppentem. Személyi igazolvány senkinél sem volt és Izraelben törvénybe ütközik, ha valakinél nincs személyazonossági. Utasításba adták, hogy a fedőnevünket kell használni, bármi történjék is. Izraelben az ember egyáltalán nem közlekedik okmányok nélkül. Azt is közölték, hogy ha meggyűlik a bajunk a rendőrséggel, akkor a saját fedőtörténetünket kell nekik leadni.

Mit is tegyek? Első problémám annak eldöntése volt, melyik lakásról is van pontosan szó. Nekem úgy tűnt, hogy egy örökkévalóságnyi idő telt el, mire szóltam az oktatónak, hogy indulásra készen állok.

„Általában mivel foglalkozik? – kérdezte.

„Általában filmeket forgatok” – válaszoltam.

Bár ők leginkább spontán válaszokat vártak, az oktatók azt akarták, hogy mindenkinek legyen egy alapvető cselekvési terve, ne úgy legyenek a dolgok, mint ahogyan azt ▶

▶ az ismert arab szólás kifejezi: „Ala bab Allah" másképpen: „Akármi lesz, lesz, hagyjuk Allahra". (Ahogy esik, úgy puffan – mondjuk.)

Fürgén besétáltam az épületbe, fel a lépcsőn és számoltam a lakásokat a lépcsőházban, hogy biztosan a megfelelőbe menjek. Kopogtatásomra egy 65 év körüli asszony nyitott ajtót. „Hello" – mondtam héberül. Simonnak hívnak.

A közlekedésügyi minisztériumból jöttem. Tudja abban a kereszteződésben a sarkon rengeteg baleset történik". Egy kis szünetet tartottam, hogy felmérjem a hatást.

„Igen, igen, tudom" – mondta. (Hát, ami az izraeliek vezetési morálját illeti, a legtöbb kereszteződésnél sok baleset van, ezért egy ilyen feltételezést bátran megkockáztathattam.)

„Szeretném kibérelni az ön erkélyét, ha lehetséges."

„Kibérelni a erkélyemet?"

„Igen. Le akarjuk filmezni a kereszteződésben a forgalmat. Emberek nem laknának itt. Mi csak egy kamerát szerelnénk fel az ön erkélyére. Vethetnék egy pillantást, hogy ellenőrizzem, ez lesz-e a megfelelő szög? Ha megfelel havi 500 dollár, megfelel?"

„Igen, hogyne" – mondta és az erkély felé vezetett.

„Ó, elnézést, hogy fárasztanom kell önt, de kaphatnék egy pohár vizet? Olyan meleg van ma".

És már mind a ketten kint is álltunk az erkélyen egymás mellett és lenéztünk az utcára.

Szupernek éreztem magam. Láttam, hogy mindenki bennünket figyel. Amikor a nő elfordította a fejét, feléjük emeltem a poharat. Leírtam a nő nevét és telefonszámát és mondtam neki, hogy még van néhány hely, amit meg kell tekintenünk, és majd értesítjük, ha az ő erkélye mellett határoznánk.

Amikor visszaérkeztem, az egyik diák elment a megbízatására. Egy készpénz-kiadó automatához ment, ahol kölcsönt kellett neki kérni egy 10 dollár összegnek megfelelően az automatát igénybe vevő idegenek egyikétől. Azt mondta az egyik férfinak, hogy taxit kell fogadnia, mert a felesége kórházban van és szül, de nincs pénze. Felírta a férfi nevét és címét és megígérte, hogy elküldi a pénzt neki. A férfi odaadta neki a pénzt.

A csoportban a harmadik diák nem volt ilyen szerencsés. Azt mondták neki, hogy jelenjen meg egy másik épület erkélyén, ő pedig azt találta ki, hogy azzal a mesével jut el egy lakás erkélyére, ha azzal a mesével hozakodik elő, hogy a tv-antennát ellenőrzi az erkélyről. Balszerencséjére azonban, amikor a kiszemelt lakáshoz ért és leadta a történetét a bérlőnek, megkérve őt, hogy az antennáját az erkélyről ellenőrizze, kiderült, hogy a férfi az antenna-társaság alkalmazottja.

„Miről hadovál itt nekem" – kérdezte a férfi. Semmi baj az antennával". A diák gyors visszavonulásba kezdett, mire a férfi a rendőrséggel fenyegette meg.

Miután ennek a gyakorlatnak vége volt, a Hayarkon utcára vittek bennünket. Ezen a Földközi-tenger mentén húzódó főúton sorakoznak a legnagyobb szállodák. Engem a Sheraton szálló halljába vittek és azt mondták, foglaljak helyet.

„Látja ott szemben azt a szállodát, a Basel Hotelt?" – kérdezte az egyik oktató. „Menjen be oda és tudja meg milyen név szerepel a vendéglista felülről számított harmadik sorában."

Izraelben a vendégkönyveket a pult alatt tartják, nem a pulton és más egyebekhez hasonlóan bizalmas dologként kezelik. Már sötétedni kezdett, amikor átmentem az úttesten és még mindig nem volt elképzelésem arról, hogy hogyan fogom a kért nevet megszerezni. Tudtam, hogy tétre megy a dolog. Azt is tudtam, hogy ez játék. De mégis féltem és izgultam. Győzni akartam, még ha a feladat elég ostoba is, ha jobban belegondolunk.

Úgy döntöttem, hogy angolul szólalok meg, mert akkor mindjárt jobban bánnak velem. Azt hiszik, hogy turista vagyok. Amint a recepcióhoz közeledtem, hogy megtudakoljam van-e üzenet a számomra, egy régi vicc jutott eszembe, ami úgy szól, hogy felhívsz valakit és megkérdezed, hogy Dave ott van-e. Többször felhívod a számot és ugyanazt a kérdést teszed fel és a pofa, aki felveszi a kagylót egyre pipásabb lesz, mert téves számot hívsz. Aztán felhívod és azt mondod: "Hello, itt Dave. Van valami üzenet a számomra?"

A recepciós rám nézett. „Ön vendég?" „Nem, nem az vagyok" válaszoltam. De idevárok valakit, akivel találkozóm van."

A recepciós azt mondta, nincsen üzenet, így leültem és a hallban várakoztam. Kb. fél óra múlva, ami közben folyton az órámra nézegettem, visszamentem a recepcióhoz.

„Lehet, hogy ő már itt van, csak nem vettem észre" – mondtam.

„Hogy hívják? " – kérdezte a recepciós. Motyogtam valami nevet, amely valahogy úgy hangzott „Kamalunke". A hivatalnok a vendégkönyvért nyúlt és kezdte böngészni. „Hogyan kell betűzni a nevet?"

„Nem tudom biztosan. Vagy C-vel vagy K-val" – mondtam a pulton áthajolva, mintha segíteni akarnék, de valójában a harmadik nevet olvastam el.

Aztán, mint aki akkor jön rá, hogy tévedett, így szóltam: „Ó! De hisz ez a Basel Hotel. Én meg azt hittem, hogy a City Hotelben vagyok. Elnézést. De ostoba vagyok!"

Ismét nagynak éreztem magam. Aztán azon tűnődtem, hogy a csudába tudják az oktatóim, hogy az általam megadott név helyes. De Izraelben ők mindenhez hozzáférnek.

Addigra a szálloda hallja megtelt emberekkel és én a két oktatóval az utcán sétáltam. „Ez lesz ma az utolsó gyakorlat" – mondta az egyik oktató és a kezembe nyomott egy telefon mikrofont két csatlakozó zsinórral. A készülék hátoldalán egy betűjel volt azonosítási célból. Azt a feladatot kaptam, hogy menjek be a Tal Hotelbe, egyenesen a hallban levő nyilvános telefonhoz, szereljem le a beszélőrészt és tegyem a helyére azt, amelyiket tőle kaptam és a kiszedett mikrofonnal menjek vissza, ugyanakkor a telefonnak működőképes állapotban kellett maradnia.

A telefonnál emberek álltak sorban, de azt mondtam magamban, hogy ezt a dolgot meg kell csinálnom. Amikor sorra kerültem, beraktam a tantuszt a nyílásba, találomra tárcsáztam egy számot és a kagylót közben az állammal tartottam. A térdem remegni kezdett. Emberek sorakoztak mögöttem szintén a telefonra várva. Lecsavartam a mikrofon tetejét, aztán kivettem a jegyzetfüzetemet a zsebemből és elterelő mozdulatokat tettem, azt a mozgást mutattam be, hogy a füzetembe írok. A kagylót az állam és a vállam közé szorítottam, és angolul beszéltem bele.

Ekkorra az egyik pofa annyira szorosan mögöttem volt, hogy szinte a nyakamba szuszogott. Ekkor letettem a jegyzetfüzetemet, és ezt mondtam „Már megbocsát", majd amikor az illető hátrább lépett, az új részt beszereltem. Valaki fogadta közben a vakhívást és beleszólt: „Kivel beszélek?" De miután a műanyag részt is rácsavartam a beszélőre – felakasztottam a kagylót.

Remegtem, amint a mikrofont a zsebembe süllyesztettem. Azelőtt soha nem csináltam ilyent, soha semmit sem loptam. Erőtlennek éreztem magam, amikor az oktatóhoz odamentem és átadtam neki a kicserélt telefonalkatrészt.

Nem sokkal ezután mind az öt újonc már a Country Club felé tartott. Útközben nem sokat beszéltünk. Vacsora után részletes jelentést kellett készíteni minden eseményről, amelyet észleltünk. Semmit nem volt szabad kihagyni, tűnjék az bármilyen jelentéktelennek. A határidő másnap reggelig szólt.

Éjfél körül a szobatársammal együtt tévéztünk. Fáradtak voltunk. Egyszer csak az egyik oktató kopogtatott az ajtón, és azt mondta öltözzek farmerbe és menjek vele. Autóval elvitt egy gyümölcsös mellé és azt mondta, hogy néhányan valószínűleg megbeszélést fognak tartani ezen a helyen. A távolból sakálüvöltés hallatszott és a tücskök egyfolytában ciripeltek.

„Megmutatom hol" – mondta. „Azt akarom tudni, hány ember vesz részt a találkozón és miről beszéltek. Két-három óra múlva magáért jövök". „O.K." mondtam.

Egy kavicsos úton elvezetett egy wadihoz (időszakos patak, általában kiszárad, kivéve ha esik az eső). Alig csörgedezett benne valami víz. Az út alatt egy kb. két és fél láb átmérőjű beton áteresz volt.

„Oda" – mondta és a csőre mutatott. „Az jó búvóhely. Van ott pár régi újság, amit összerakhat fedezékként."

Ez már teszt volt a javából. Klausztrofóbiás vagyok és ők tudták ezt valamennyi pszichológiai tesztemből. És utálom a csúszómászókat, svábbogarakat, patkányokat, férgeket. Nem is szeretek tóban úszni az alján lévő sikamlós dolgok miatt. Ahogy átnéztem a csövön, nem láttam ki a másik végéig. Ez volt életem három leghosszabb órája. És persze, senki sem jött. Nem volt semmiféle gyűlés. Nagyon küszködtem, hogy el ne nyomjon az álom. Állandóan emlékeztettem magam arra, hol is vagyok, és ez ébren tartott.

Végül az oktató visszajött. „Teljes jelentést kérek a találkozóról" – mondta.

„Senki sem járt itt" – válaszoltam.

„Biztos ebben?"

„Igen."

„Talán elaludt."

„Nem aludtam el."

„Nos, én jártam erre." – mondta az oktató.

„Ön bizonyára másfelé ment. Ide senki sem jött."

Másnap este az egész csoportnak lezser szerelésben kellett jönnie a parancs szerint. Tel-Avivba vittek be és mindenki kapott egy-egy különleges épületet, amit figyelnie kellett. Ebben a felderítői gyakorlatban mindenről, amit észleltünk feljegyzéseket kellett készíteni. És ki kellett találni egy fedőtörténetet, hogy meg tudjuk magyarázni, mit is csinálunk.

Este kb. 8-kor egy kis kocsiban két férfi bevitt a városba. Az egyik közülük Shai Kauly, egy veterán katsa volt, akinek a nevéhez érdemeinek hosszú jegyzéke fűződik. Tel Aviv főutcájától, a Dizingoff utcától egy tömbbel előbb kitettek. Az volt a feladatom, hogy figyeljek egy ötemeletes épületet és jegyezzek fel minden belépő személyt, azt, hogy hánykor érkezett és hánykor távozott, a személyek leírását, azt, hogy mely ablakokban gyúlt fény, hol oltották le és hányszor kapcsolták be, ill. oltották le a villágítást. Azt mondták, később felszednek és fényszóróval fognak jelezni.

Az első gondolatom az volt, hogy elrejtőzöm valahová. De hová? Azt is mondták, hogy láthatónak kell lennem. Nem tudtam mire számítsak. Aztán az a gondolatom támadt, hogy leülök és lerajzolom az épületet. A szükséges információkat pedig visszafelé írt angol betűkkel jelölöm. Az éjszakai rajzolást pedig azzal magyarázom meg, hogy ilyenkor kevesebb a zavaró körülmény és különben is fekete-fehérben rajzolok és nincs szükségem sok fényre.

Alig fél órája folyt a gyakorlat, amikor a nyugalmat és a csendet a járda mellett csikorogva fékező autó törte meg. Egy férfi ugrott ki a kocsiból és jelvényt mutogatott.

„Ki maga?" – kérdezte követelőző hangon.

„Simon Lahav."

„Mit csinál itt?"

„Rajzolok."

„Az egyik szomszéd panaszt tett. Azt mondja, hogy maga a bankot figyeli." (Az épület első emeletén tényleg volt egy bank).

„Nem. Én rajzolok. Nézze!", és a zsaru felé tartottam a munkám.

„Hagyja azt a szart! Nyomás a kocsiba!"

A jelzés nélküli Ford Escortban egy sofőr és egy másik férfi volt az anyósülésen. Rádiótelefonon leadták, hogy felszedtek egy csávót, mialatt a másik, aki beparancsolt engem a kocsiba, bemászott mellém a hátsó ülésre. Az elől ülő ember folyton azt kérdezte: „Mi a neve?" és én kétszer is mondtam „Simon".

Megint megkérdezte és megint válaszoltam. A mellettem ülő fickó pofonvágott és azt mondta: „Pofa be!" „Egy kérdést tett fel nekem" – mondtam. „Ő nem kérdezett semmit" – mondta nekem.

Nagyon megrémültem. Azon töprengtem, hol vannak az én embereim. Akkor a mellettem ülő azt kérdezte, hova való vagyok. Válaszoltam, hogy Holonba és erre az elől ülő zsaru homlokon vágott és azt mondta: „Azt kérdeztem mi a neved".

Amikor azt válaszoltam, hogy Simon vagyok Holonból, a hátul lévő zsaru azt kérdezte: „Mi vagy te, okostojás?" És akkor a fejem előrelökte és megbilincselte a kezem a hátam mögött. A mellettem ülő zsaruból csak úgy ömlött a káromkodás és piszkos ócska kábítószer-terjesztőnek nevezett.

Azt mondtam, csak rajzoltam, de ő azt kérdezte mi a foglalkozásom. Mondtam neki művész vagyok.

Ekkorra már gurultunk is. Az elől ülő zsaru mondta: „Most beviszünk a belvárosba. Mi majd megmutatjuk neked". Ezzel fogta a rajzaimat, összegyűrte és a padlóra dobta. Aztán megparancsolták, hogy vegyem le a cipőmet, ami nehéz volt megbilincselt kézzel.

„Hol tartod a kábítót?" – kérdezte az egyik.

„Hogy érti ezt? Nincsen kábítóm. Művész vagyok".

„Hát ha most nem dalolsz, majd fogsz később" – mondta. És eközben püföltek. Az egyik hapsi úgy állon vágott, hogy azt hittem kiesett egy fogam.

Az elülső utas ülésen ülő férfi előre cibált és egyenesen az arcomba üvöltött. Fenyegetőzött és követelte, hogy mondjam meg, hol a kábító. Ezalatt a sofőr cél nélkül furikázott a városban.

Ezt zaklatásnak vettem. Találtak az utcán egy hapsit, és most kasszírozni akarnak. Hallottam már ilyen esetekről és követeltem, hogy vigyenek be a rendőrségre, hogy ügyvédet hívhassak. Miután ez már egy órája ment, az egyikük megkérdezte, hogy hívják azt a galériát, ahol az alkotásaim ki vannak állítva. Ismertem minden képtárat Tel-Avivban és azt is, hogy ezidőtájt már mindegyik zárva van, így megneveztem egyet. Amikor odaérkeztünk, még mindig meg-

bilincselve, csak a fejemmel tudtam a galéria irányába biccenteni és azt mondtam: „Ott vannak a festményeim".

A következő problémám azt volt, hogy nem volt személyim. Azt mondtam nekik, hogy otthon hagytam. Akkor levették rólam a nadrágot, mert meg akarták nézni, nincs-e nálam kábító. Nagyon védtelennek éreztem magam, de végül meglágyultak irányomban és kezdtek hinni nekem. Aztán mondtam nekik, hogy vissza akarok menni oda, ahol rám találtak, de nem tudom hogyan jutok oda. Azt is mondtam, hogy nincs nálam pénz, de majd az egyik barátom értem fog jönni később.

Így visszavittek a helyemre és egy buszmegállóban álltak meg. Az egyik zsaru felszedte a padlóról a rajzaim és kivágta az ablakon. Levették rólam a bilincset és ott ültünk a kocsiban, amíg a zsaru meg nem írta a jelentést. Akkor jött be egy busz. A mellettem lévő fickó a végén kirángatott a kocsiból és én elestem. A nadrágom és cipőm utánam hajították és elhúztak, de figyelmeztettek, hogy nehogy ismét itt találjanak, amikor visszajönnek.

Ott voltam az utcán elterülve. Emberek szálltak le a buszról és nem volt rajtam nadrág. Össze kellett szednem a papírokat is és amikorra ezzel elkészültem, úgy éreztem, mintha a Himaláját másztam voltam meg. Micsoda érzés volt, hogy megcsináltam!

Harminc perc telt el, miután felöltöztem és újrakezdtem a megfigyelői munkát, amikor kiszúrtam a villogó reflektorokat. A kocsihoz mentem és visszavittek a Country Clubba, hogy megírjam a jelentésemet. Jóval később ismét találkoztam a rendőrökkel…

Egyáltalán nem voltak rendőrök. Úgy tűnt, azon az éjszakán mindenki találkozott a „saját rendőreivel". Ez is a teszt része volt.

Az egyik diákot a rendőrök egy fa alatt szólították le. Amikor megkérdezték mit csinál, azt válaszolta, hogy baglyokat figyel. Ekkor a zsaru azt mondja, ő egyet sem lát, mire a diák azt válaszolta: „Mert önök elriasztották őket." Őt is elvitték kocsikázni.

Egy másik diákot a Kiker Hamdinán, a közismert téren „tartóztattak le". Erről a térről szoktuk mondani, hogy Izrael államot jelképezi. Nyáron itt cirkusz van, télen pedig sár. Akárcsak Izrael. Fél évig cirkusz, fél évig sár. Ez a srác lökött volt. Azt mondta a zsaruknak, hogy különleges küldetésben van. Elmondta, hogy őt a Moszad szervezte be, és ez most az ő vizsgája. Nyilvánvaló, hogy meg is bukott.

Valójában abból a tíz diákból, akik végigcsinálták ezeket az első megpróbáltatásokat, csupán egyetlen nő volt, akit utána valaha is láttam. Testőr lett a Moszad strandon hétvégeken, amikor a tagok családjait is beengedték.

A harmadik nap reggeli után Tel-Avivba vittek be. Első feladatként egy étterembe kellett mennem és társalgást kezdeményezni (egy általuk megjelölt férfival), illetve még aznap estére egy találkozót kellett összehozni vele. Egy darabig az éttermet figyeltem, mielőtt bementem és észrevettem, hogy a pincér sokat sürgölődik egy férfi körül és feltételeztem, hogy ő talán az igazgató. Amikor a mellette lévő asztalhoz leültem, láttam, hogy moziműsor-közlő újságot olvas.

Emlékeztem rá, hogy a film téma jól bevált, amikor az erkélyre kellett feljutnom. Lehet, hogy most is bejön. Szóltam a pincérnek, hogy szeretnék beszélni az igazgatóval, mert filmet forgatok, és ez a hely alkalmasnak látszik. Alig fejeztem be a mondatomat, már mellettem is ült az igazgató. Elmondtam neki, hogy van még hátra pár helyszín, amit meg kell néznem és most mennem kell, de aznap estére találkozót beszéltünk meg. Kezet fogtunk és távoztam.

Később mind a 10 újoncot elvitték a Rotschild körút melletti parkba és közölték, hogy egy nagy darab férfi, piros-fekete kockás ingben, erre fog haladni. Nekünk őt kell észrevétlenül követni. Kissé nehéz volt 10 embernek őt feltűnés nélkül követni, nem beszélve arról a 20 másik személyről, akik viszont bennünket követtek. Ez két órahosszáig tartott. Volt, aki erkélyről, mások fák mögül leselkedtek – szóval mindenütt emberek voltak. De a bennünket figyelő emberek az ösztönös viselkedést figyelték, hogy lássák, hogyan reagálunk.

Miután a gyakorlat befejeződött és megírtuk a jelentéseinket ismét szétválasztottak bennünket. Engem az Ibn Gevirol utcára vittek vissza, de ezúttal a kocsi a Hapoalim Bank előtt állt meg. Az utasítás szerint be kellett mennem, megszerezni az igazgató nevét, lakáscímét és összeszedni róla a lehető legtöbb információt.

Ehhez még tudni kell, hogy Izrael az az ország, ahol mindenki mindenkire gyanakszik és állandóan. Bementem. Öltöny volt rajtam és megkérdeztem a hivatalnoktól az igazgató nevét. Megmondta és kérésemre elirányított a második emeletre. Felmentem és őt kerestem. Elmondtam, hogy sokáig éltem az Egyesült Államokban és most visszaköltözöm Izraelbe és nagy pénzösszeget akarok egy új számára átutalni. Mondtam, hogy személyesen akarok az igazgatóval tárgyalni.

Amikor bementem az irodájába, kiszúrtam, hogy egy B'Nai Brith plakett van az asztalán. Így erről beszélgettünk egy darabig és még ki sem mondtam, máris meghívott a házába. Hamarosan New York-ba helyezik, ahol vezérigazgató-helyettes lesz. Címeket cseréltünk és mondtam, hogy majd felkeresem, ill. tekintettel az átmeneti tartózkodásomra, csak izraeli telefonszámmal tudok szolgálni, de majd én hívom őt, ha megadja nekem az ő számát. Még kávét is hozatott be.

Kezdésként 150 000 dollárról beszéltem. Mondtam neki, hogy amikor látom, mennyi ideig tart, akkor majd még több pénzt utaltatok át. A pénzügyletet kb. 10-15 perc alatt lezavartuk, és aztán csevegtünk. Egy órán belül mindent tudtam az emberről.

Miután ezzel a teszttel készen voltunk, két másik újonccot és engem ismét visszavittek a Tal Hotelbe és mondták ott várakozzunk, amíg a többiek visszatérnek. Alig 10 perce voltunk ott, amikor hat ember sétált be. Az egyik szólt: „Ő az". És egyenesen rám mutatott.

„Jöjjön velünk" – szólt a másik. Ugye nem akar jelenetet rendezni itt a hotelben?"

„Mit akar ezzel mondani?" – kérdeztem. „Nem csináltam semmit".

„Jöjjön velünk!" mondta az egyik, jelvényét felvillantva.

Mind a hármunkat egy furgonba pakoltak, bekötötték a szemünket és elkezdtek furikázni a városban. Végül bevittek egy épületbe, még mindig bekötött szemmel és szétválasztottak bennünket. Hallottam a jövő-menő emberek motozását, de engem egy apró fürdőszobába tettek és mondták, hogy üljek le.

Két vagy három óra elteltével kihoztak a helyiségből. Nyilvánvalóan egy apró fürdőszoba WC-jén ücsörögtem. Ez az Akadémián (a Moszad kiképző Akadémiáján), a második emeleten volt, bár akkor még ezt nem tudtam. Aztán egy másik kis folyosóról nyíló szobába vittek. Az ablak el volt sötétítve, és egy birkózó termetű fickó ült ott. Egy kis fekete pötty volt a szemében: úgy nézett ki mintha dupla pupillája lenne. Finoman kezdett kérdéseket feltenni. Mi a nevem? Miért jártam a szállodában a minap és szedtem szét a telefont. Terrorcselekményre készülök? Hol lakom?

Egyszer csak azt mondja: elvisz a lakásomra. Tudtam, hogy az egy üres telek és elkezdtem nevetni. Megkérdezte, min nevetek és azt mondtam, ez rendkívül mulatságos helyzet. Elképzeltem magamban, hogy amikor odavisznek, és ezt mondom: „A házam! Hol van a házam?" Nem bírtam abbahagyni a nevetést.

„Ez bizonyosan valami tréfa" mondtam. „Mit akar?"

Azt mondta a zakómat akarja. Az egy Pierre Balmain blézer volt. Elvette. Aztán minden ruhámat elvett tőlem. Pucéran visszavittek a fürdőszobámba, és mielőtt bezárták az ajtót, valaki egy vödör vizet zúdított rám.

Kb. 20 percig hagytak ott meztelenül és a hidegtől reszketve, aztán visszavittek az irodába.

„Na van még kedve nevetni? – kérdezte.

Négyszer vagy ötször hurcoltak az iroda és a kis fürdőszoba között. Amikor valaki kopogott az ajtón, az asztal alá kellett bújnom. Ez kb. háromszor történt meg. Végül ez a férfi azt mondta: „Remélem, nem veszi zokon. Félreértés volt."

Visszaadta a ruháimat és azt mondta, hogy visszavisznek oda, ahonnan elhoztak. Ismét bekötötték a szemem, beraktak a kocsiba, de amint a sofőr éppen beindította a motort, valaki bekiabált. „Várj egy percet! Hozd vissza! Ellenőriztük a címét, és semmi sincs ott."

„Nem tudom, hogy miről beszélnek" – mondtam, de ők visszaraktak a fürdőszobába.

További 20 perc múlt el, aztán visszavittek az irodába és azt mondták: „Elnézést, hiba történt". Kiraktak a Country Clubnál, ismételten bocsánatot kértek és elhajtottak.

Azon az első héten a negyedik reggel, mindnyájunkat behívtak egy szobába, egyenkénti beszélgetésre.

Azt kérdezték: „Mi a véleménye? Sikeresen megoldotta a feladatokat?"

Én azt mondtam: „Nem tudom. Nem tudom mit várnak tőlem. Azt mondták hozzam ki magamból a legjobbat és én megtettem". Néhányan 20 percig is bent voltak. Én négy vagy öt percig lehettem bent. A végén azt mondták: „Köszönjük. Jelentkezni fogunk."

Két héttel később így is tettek. Másnap reggel korán kellett jelentkezni az irodában.

Bent voltam. És az igazi vizsga még csak most kezdődött.

(Folytatjuk)

SZITTYAKÜRT
A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA
Megjelenik minden hó 15-én
Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR
Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR
Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS
Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés: Magyarországon egy évre 4500 Ft,
Egyes szám ára: 340 Ft
Külföldre előfizetés: Egy évre 11 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland,
Ohio 44135, U.S.A.
ISSN 1215-5489

F I G Y E L E M !

Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Ksz. 48. Dr. FRIEDRICH WICHTL
VILÁGSZABADKŐMŰVESSÉG, VILÁGFORRADALOM, VILÁGKÖZTÁRSASÁG

Az osztrák szerző valamennyi világnyelven megjelent könyve szabadkőműves forrásokra támaszkodva ismerteti e titkos társaság kialakulását, szimbólumait, felépítését, módszereit és céljait. Dokumentált történelmi példákon keresztül mutatja be a világ eseményeit formáló társaság tevékenységét a korai kezdetektől a húszas évekig, részletesen tárgyalja a szabadkőművesek szerepét az első világháború kirobbantásában és a kommunista mozgalomban, illetve forradalmakban. Kartonált, 264 oldal. Ár: 1600 Ft.

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tettének és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.
Ára: 850 Ft.

Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, házaló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.
Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.
Ára: 2300 Ft

LEON DE PONCINS
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.
Ára: 1400 Ft

PADÁNYI VIKTOR
A NAGY TRAGÉDIA

Az emigrációban fiatalon elhunyt ragyogó tehetségű magyar történész műve Európa és hazánk huszadik századi tragédiáját elemzi zseniális éleslátással. Munkája elengedhetetlen az elmúlt évszázad története és a jelen politikai eseményei megértéséhez.
Kemény borító, 668 old. Ára: 3100 Ft.

ANONYMUS
TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más államban törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, bizonyítékai pedig vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.
Kartonált, 81 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

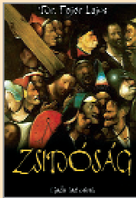
Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.
Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

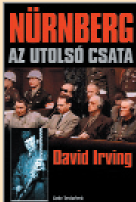
A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.
Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

Dr. FEJÉR LAJOS
ZSIDÓSÁG

A kritika, amit a kikeresztelkedett zsidó szerző gyakorol, önkritika. Kritikai módszerességgel veszi szemügyre mindazt, ami a zsidóság világnézetének kialakulásához vezetett. Az igazsághoz, amely nem a "zsidóság" igazsága, a zsidóvédőkön keresztül jutott el. Szokatlan és üdítő egy ritka tisztességes magyarországi zsidó őszinte könyvét olvasni. Bárcsak így írna minden zsidó!
Kartonált, 339 oldal. Ár: 1850 Ft

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelből vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.
Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

MÁLNÁSI ÖDÖN
A MAGYAR NEMZET ŐSZINTE TÖRTÉNETE

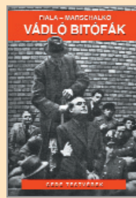
Az őszinte, evangéliumi hangvételű művéért és hungarista világnézetéért üldözött jobboldali politikus és történész lebilincselő összegzése a magyar államalapítástól 1956-ig. A tudós szerzőt ezért a könyvéért a Horthy rendszerben szabadságvesztéssel jutalmazták.
Kartonált, 271 old. Ára: 1800 Ft.

DR. VARGA ZSIGMOND
ŐSMAGYAR MITOLÓGIA SZUMIR ÉS URAL-ALTÁJI ÖRÖKSÉGE

Varga Zsigmond (1886-1956) jelen kötete gazdag életművének utolsó darabja. A szerző szumirológus, Kolozsvárott, Berlinben, Genfben és Utrechtben tanult, majd a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen a keleti nyelvekből doktorált. Ez a könyve az ismeretek hatalmas tárháza, gazdag adatgyűjteménye forrásértékű.
Kartonált, 400 oldal. Ára: 1900 Ft.

FIALA FERENC– MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófáig.
Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.
Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

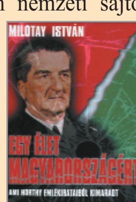
A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a közvélemény érdeklődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.
Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

Ksz. 46. DR. NAGY SÁNDOR
A MAGYAR NÉP KIALAKULÁSÁNAK TÖRTÉNETE

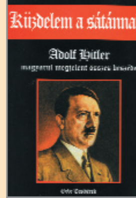
Az őstörténeti irodalmunk egyik legfontosabb alapműve eddig többnyire csak az emigrációban volt ismert. A szerző az Árpád-kori 63 kötetnyi oklevélgyűjteményt feldolgozva írta meg népünk kialakulásának történetét. A hatalmas mennyiségű oklevél alapján bizonyítja a magyar kultúra és a magyar nép nagymértékű sumér eredetét.
Kartonált. 316. oldal. Ár: 1800 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

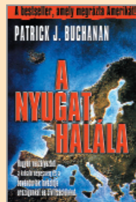
Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.
Ára: 1800 Ft

ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.
Ára: 3500 Ft.

Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő katakliz-ma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.
Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.
Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.
Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

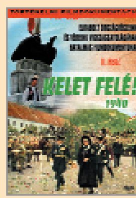
ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!
Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!
Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

Ksz. 3.
KELET FELÉ!
Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér

Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonyság az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.
Ár: VHS 2350 Ft darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.
Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?
Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyénisége által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.
Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefenstahl sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.
Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.
Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.